

MANUALUL “LUCA 10”

Misiunea, asa cum ne-a fost incredintata de catre Isus

Steve si Marilyn Hill

stevehill@harvest-now.com
www.harvest-now.org

Recomandari

“Ma aflu in slujba de ‘cronicar’ al inaintarii Imparatiei lui Dumnezeu de peste o decada. Si este adevarat – cele descrise in Faptele Apostolilor se intampla si astazi! Insa, de multe ori, nu pe stralucitoarele platforme de biserica, nu in cadrul ultra-promovatelor conferinte crestine si nu in timpul calatoriilor turistice misionare. Faptele Imparatiei au loc acolo unde ucenici obisnuiti ai lui Isus se roaga si pasesc in afara zonei lor confortabile, se indreapta spre locuri neobisnuite (care pot fi reprezentate chiar si de usa locuintei vecine), slujesc, Il impartasesc pe Isus cu altii, se intalnesc, mananca impreuna, sunt antrenati in caile crestine si se multiplica. Aceasta este dinamica despre care citim in Luca 10 si in Faptele Apostolilor. Acesta este felul in care Biserica primara s-a nascut si a influentat lumea antica. Acesta este modul in care Imparatia lui Dumnezeu avanseaza si in zilele noastre.

Steve Hill imi este prieten si insotitor de multi ani. El si sotia lui, Marilyn, si-au investit viata in ‘oameni ai pacii’ si in biserici simple, care se intalnesc in case, in multe locuri din America de Nord, Europa si Asia Centrala. Ceea ce el impartasesc in aceasta carte nu reprezinta teorie, ci experienta.”

Marc van der Woude

Producator joelnews.org

Lider de echipa simplechurch.eu

“A fost atat de revigorant sa citesc *Manualul Luca 10* de Steve Hill! El aduce atat de necesarele corectii si ajustari referitoare la multe creduri si practici prevalente in cercurile ‘carismatice/apostolice/profetice’! Multe din cele ce vestul exporta prin televiziune si alte surse mass-media crestine este nesanatos, distorsionat, anormal si aberant. Influenta mass-mediei vestice este puternica mai peste tot in lume, si cu bune, dar, in special, cu rele. Faptul ca ceva este vestic nu inseamna neaparat ca este si biblic. De fapt, anumite idei reprezinta adevarata otrava. Apreciez atat de mult perspectiva apostolica misionara a lui Steve, precum si ascutimea sa profetica, ce il fac sa poata spune lucrurile necesare fara venin polemic! El cheama Biserica la o reintoarcere spre mesajul Noului Legamant, centrat pe Cristos. Cei care vor primi acest mesaj vor fi scutiti de a pierde multi ani din cauza unor doctrine fanteziste de tip ‘drum fara iesire’, care, in plus, Il dezonoreaza pe Dumnezeu si aduc suferinta umana si naufragiu. Toate aceste lucruri trebuie rostite. Sunt incantat ca Steve Hill o face.”

Stephen Crosby, D. Min.

Stephanos Ministries

www.stevencrosby.org

“Manualul de misiune bazat pe Luca 10, scris de Steve si Marilyn Hill, este un adevarat manifest care ii cheama pe toti crestinii sa fie lucratori in via Domnului. Manualul instruieste, antreneaza, inspira, provoaca, dar mai ales reprezinta un cuvânt rostit la timp pentru aceasta generatie. Ca in cazul fiecărei carti, e nevoie sa ingeri carnea si sa pui deoparte oasele. Insa vei gasi multa carne in acest manifest.”

Brian J. Dodd

Ph D. – Universitatea Sheffield, Anglia, studii Nou-Testamentale
Profesor – Seminarul Teologic Fuller, Seminarul Teologic Asbury

Autor al cartilor:

- *A te ruga in felul lui Isus* – Inter Varsity Press, 1996
- *Acolo unde a inceput Cristologia* – Westminster John Knox Press, 1997
- *Problema lui Pavel* – Inter Varsity Press, 1998
- *'Eu'-l paradigmatic al lui Pavel: exemplul personal ca strategie literara* - Sheffield Academic Press JSNTSS 177, 1999
- *Conducere imputernicita a Bisericii: slujirea prin Duhul Sfânt, conform lui Pavel* – Inter Varsity Press, 2003

Pastor – timp de 25 de ani

“Acest mic volum este cea mai buna carte pe care am citit-o, din perspectiva prezentarii Imparatiei lui Dumnezeu si a cuvintelor lui Isus intr-un mod detasat de cultura vestica si de institutionalismul religios.”

“**Hamid**” – ucenic al lui Isus care a ales sa ramana in interiorul comunitatii sale musulmane, crestin fiind.

Dedicatie

Prietenilor nostri din Asia Centrala, care traiesc la propriu toate aceste adevaruri.
Voi suntetii eroii si eroinele noastre.

Cuprins

Prefata

Introducere pentru prietenii nostri din vest

Introducere pentru prietenii nostri din est

Capitolul 1 – Problema cu lucratorii

- A. Probleme ale inimii
- B. Probleme cu echiparea
- C. Probleme cu viziunea, sau blamarea recoltei

Capitolul 2 – Rugaciuni si problema geografiei

- A. Rugaciuni irosite
- B. Domnul recoltei
- C. Rugaciunea incredintata noua

Capitolul 3 – Pericol in fata noastra!

- A. E normal sa fie periculos
- B. Viata lui Isus e manifestata prin suferinta
- C. Binecuvantat pentru a fi o binecuvantare

Capitolul 4 – Pungi, traiste, sandale si tinta

- A. Pungi de bani si misiune
- B. Traiste si cultura
- C. Sandale si metodologii
- D. Povestea drumului camilelor
- E. Saluturi si scopuri

Capitolul 5 – Pacea voastra si omul pacii

- A. Pacea sa fie cu voi
- B. A gasi omul pacii
- C. Dar cum ramane cu toata cultura urbana si vestica?

Capitolul 6 – Mandatul de a manca si a bea

- A. A ramane: integritate in relatii si multiplicare
- B. A manca, a bea si acceptarea - sau apartenenta, comportament si crez
- C. Plati si responsabilitati

Capitolul 7 – Demonstrarea si declararea Imparatiei

- A. Vindecati bolnavii si demonstrati Imparatia lui Dumnezeu
- B. Declarati si reprezentati Imparatia
- C. Cine e seful?
- D. Intotdeauna servitor, niciodata rege
- E. Isus, adevaratul Cap, si nu Capul formal

Capitolul 8 – A respinge sau a accepta realitatea

Capitolul 9 – Bucuria cu privire la relatie

- A. Toata autoritatea
- B. Cel mai de pret lucru e relatia
- C. V-am numit prieteni
- D. Responsabilitatile si libertatile unei prietenii

Apendicele 1 – Apostolii, sclavi ai lui Cristos

Apendicele 2 – Bisericile din case in Noul Testament

Apendicele 3 – Poruncile de tipul “unul altuia”

Apendicele 4 – Slujirea ca profesie si finantele in Noul Testament

Prefata

Marturie din partea lui Grace
(O noua slujitoare activa)

li multumesc lui Dumnezeu ca Il pot iubi, Il pot sluji si glorifica. Plang de bucurie ca Domnul m-a ales sa impartasesc ceea ce a facut in acest an. Au trecut multi ani de cand mi-am daruit viata lui Isus, dar abia anul acesta ochii mi s-au deschis inspre marile adevaruri ale Lui – faptul ca sunt o fiica iubita a lui Dumnezeu, si faptul ca El ma vrea in serviciul Lui. Anul trecut L-am chemat pe Dumnezeu in ajutor, si aceasta pentru ca eram in mari nevoi. Devenisem calduta, bucuria imi disparuse, si nu aveam nici un suport spiritual. Atunci am intalnit-o pe sora Ruth, pe care o cunosteam de multa vreme. Obisnuiam sa mergem impreuna la o biserica congregationala, aceasta inainte sa merg in Kazakstan, si apoi in Rusia, ca sa muncesc acolo. Am fost botezata in apa in Rusia, iar la intoarcerea mea aici, am continuat sa frecventez o biserica congregationala.

Cand am vazut-o pe Ruth, am fost surprinsa, pentru ca imi parea atat de puternica spiritual. Am simtit din partea ei atat de multa caldura si dragoste, incat am intrebat-o daca a devenit pastor. Ea mi-a raspuns ca face parte dintr-o miscare de biserici care se intalnesc in case, si de ceva vreme a inceput sa actioneze si in afara granitelor orasului nostru. Sincera sa fiu, am avut indoieli de-a lungul unui an intreg. Cum e posibil sa nu mergi la adunari duminica si sa nu asculti ceea ce spun pastori cu ungeri? Cum e posibil ca cineva ca mine, fara educatie in cele spirituale, sa poata sa inteleaga Biblia si sa fondeze biserici noi?

Apoi am inceput sa frecventez acele adunari din cand in cand, si am vazut viata acolo. Fiecare se simtea liber sa impartaseasca revelatiile si marturiile proprii. Nu existau predici, dar marturiile demonstau ca fiecare era activ in a sustine familii si a vizita persoane in diverse sate, slujindu-le si ajutandu-le in nevoi si probleme de fiecare zi. Tot ce spuneau era confirmat in Cuvantul lui Dumnezeu. Dragostea se simtea curgand din inima lor.

Am inceput sa ma rog. Pentru ca Dumnezeu m-a gasit atunci cand eram pe moarte si mi-a dat o viata noua, intotdeauna am vrut sa merg printre oameni si sa impartasesc cu ei Vestea cea Buna. In cursul acestui an, prin acele marturii, am simtit din nou puterea suflului Domnului si am auzit sunetul cerului. Am fost eliberata de lucrurile ce ma impovarau, si am fost capabila sa ma rog pentru sora mea, care era aproape de moarte. Dumnezeu a vindecat-o!

Rugaciunea mea fusese ca Dumnezeu sa imi permita sa impartasesc lumina Lui cu altii, iar El a raspuns cererii mele. In acest moment servesc multi oameni. Dumnezeu a deschis usi ale multor case, iar in prezent opt dintre persoanele de acolo au inceput sa asculte ceea ce am de spus. De asemenea, vizitez rudeni si prieteni.

De fiecare data cand ne intalnim, li multumim lui Dumnezeu ca ne-a dat revelatie cu privire la "case ale pacii" in care focul lui Dumnezeu poate fi intetit. Ne rugam pentru prietenii nostri Steve si Marilyn. Fie ca Domnul sa va binecuvanteze in toate lucrurile si intotdeauna.

Introducere

(Pentru prietenii din vest)

Acest manual a fost scris pentru echipele noastre din Asia Centrala. Scopul sau nu este academic, ci practic. Ne dorim mult mai multe marturii ca cea anterioara. De fapt, initial nu ne-am propus sa publicam acest manual in vest. Insa prieteni ai nostri care l-au citit ne-au intrebat de ce, in acest caz, am petrecut atat de mult timp vorbind despre institutionalismul vestic si despre expresii carismatice ale vietii de biserica. Pur si simplu pentru ca expresiile vestice carismatice sunt peste tot! A fost socant pentru noi sa ne aflam in Biskek si sa gasim aproximativ douazeci de canale TV crestine, prin satelit, cai prin care tot ce se predica era "Evangelia" americana a prosperitatii si modelul liderilor cu privilegii si putere.

Poate ca sunteti constienti de faptul ca, in timpul anilor '90, fiecare centru din fosta Uniune Sovietica a avut parte de infiintarea unei biserici mari, independente, carismatice. Dar poate ca nu stiti ce s-a intamplat cu acestea: multe dintre ele sunt acum in declin. De ce? Pentru ca cele mai multe au promovat un model de lideri nu foarte diferit de cel al lumii politice de atunci: putere si privilegii.

Recent am vizitat un oras din Ucraina, apoi unul din Armenia. In ambele orase am vazut tineri care, din cauza faptului ca apartamentele lor sunt mici si aglomerate, si pentru ca nu au bani pentru cluburi si cafenele, isi pierd timpul pana noaptea tarziu invarbindu-se prin parcuri si pe strazi. Intrebarea mea a fost: "Cum putem sa-i castigam pe acesti tineri pentru cauza Imparatiei? Timpul lor ar putea fi petrecut intr-un mod mult mai util." Am primit acelasi raspuns:

“E aproape imposibil. Multi dintre ei au fost deja prin biserici, si au fugit de acolo dupa o vreme.”

S-ar putea spune ca a existat o trezire spirituala in Ucraina in timpul anilor '90. Si noi am fost implicati in mod intens acolo in 1998. Au existat multe adunari evanghelistice si multe decizii pentru Isus. Mi s-a spus ca numarul raportat de toate misiunile crestine, adunate laolalta, ar fi reprezentat de 5 ori populatia Ucrainei! Altcineva mi-a spus ca numarul deciziilor in Rusia este egal cu numarul populatiei. Bineinteles, nu pot verifica aceste cifre, insa au fost raportate extrem de multe decizii pentru Domnul. Dar Isus nu a poruncit niciodata sa numaram cartonase de convertire, ci sa facem ucenici.

Da, acei tineri au participat la intalniri, insa prezenta la o intrunire nu inseamna a deveni ucenic. Dupa o vreme, au vazut cum functioneaza lucrurile si multi au ajuns sa creada ca nu exista nici o diferenta intre religie organizata si crima organizata (doar ca Mafia are restaurante mai bune!). “Evanghelia” de tipul “daruieste ca sa devii bogat” a functionat doar pentru lideri. Ei sunt cei care au case si automobile scumpe. Ei sunt cei care au construit cladiri de biserici impresionante, dotate cu birouri luxoase. Insa nu a functionat si pentru cei care au dat. Ei au ramas tot saraci.

Daca vei vizita sate mici si sarace, e foarte probabil ca vei gasi totusi un grup mic de crestini, condusi in inchinare de catre o echipa cu o chitara electrica si o baterie. Am avut o asemenea experienta intr-un ghetou de romi din Bulgaria. Oameni care abia au cu ce sa cumpere alimente de baza vor investi in microfoane si chitari electrice, si aceasta pentru ca circa douasprezece persoane sa aiba muzica de inchinare de tip rock! I-am intregat: “De ce faceti asta?” Raspunsul a fost: “Asa am vazut la televizor ca se face in America.”

Este convigerea mea personala ca o mare parte din exprimarea carismatica vestica a Imparatiei lui Dumnezeu, care este copiata peste tot in lume, reprezinta de fapt un amestec de cult al personalitatii/liderilor si al banilor. Unul dintre scopurile acestei carti este sa doboare acesti idoli. Trebuie sa fim bine inarmati si pregatiti sa avem de a face cu astfel de lucruri.

E nevoie sa vedem misiunea asa cum a fost modelata de catre Isus. La fel, cand e vorba de comunitatea crestina: Biserica, asa cum am stiut-o pana acum, trebuie sa cedeze locul Bisericii dorite si construite de catre Isus.

Daca ar fi sa cauti ceva care a devenit exact opusul a ceea ce fondatorul sau a dorit, cel mai potrivit exemplu e Biserica institutionala. Ceea ce ar fi trebuit sa fie un grup de frati si prieteni a devenit o ierarhie birocratica.

Introducere

(Pentru prietenii din est)

Consider a fi un privilegiu sa va pot prezenta acest material. Dati-mi voie sa incep prin a afirma ca Biblia, in ceea ce priveste contextul cultural, este o carte estica, iar Isus, de asemenea, este un estic. Voi, ca persoane din est, aveti mai multe sanse decat mine sa intelegeti invataturile lui Isus.

Totusi, dati-mi voie sa folosesc autoritatea mea de vestic pentru a accentua un lucru: nu urmati modelul de biserica asa cum il avem noi, cei din vest, in ultimele sute de ani. Nu a functionat prea grozav pentru noi. Si atunci, de ce credeti ca ar functiona in cazul altora?

Istoric vorbind, avem tendinta sa punem pe primul plan traditiile noastre referitoare la modelul in care vedem biserica (lider, congregatie, cladire, servicii saptamanale in care se predica, grupuri mici si grupuri de rugaciune), si abia apoi sa ne construim intelegerea cu privire la misiune, aceasta pastrand ca centru practicile noastre cu privire la biserica. Acele practici referitoare la locuri speciale si timpuri speciale, in care lucruri speciale sunt infaptuite de catre persoane speciale, lucruri pe care nu le faci tu insuti, ci platesti acea persoana

speciala ca sa le faca in locul tau – toate acestea sunt caracteristicile tuturor religiilor din lume. Si astfel ajungem si noi sa construim o traditie religioasa.

Cand punem pe primul plan modelul in care vedem si practicam “biserica”, intelegerea noastra despre misiune ajunge sa fie a incerca sa facem oamenii sa vina la intalnirile noastre si sa sustina programul nostru de biserică - prin faptul ca il frecventeaza, prin faptul ca se ofera ca voluntari si prin faptul ca ofera bani. Toate acestea cu greu pot fi numite misiune. In cel mai rau caz, ceea ce reprezinta este, de fapt, marketing avandu-i ca tinta pe cei ce sunt deja crestini, mai exact faptul ca incercam sa-i convingem sa cumpere produsul nostru mai degraba decat produsul bisericii de peste drum. In cel mai bun caz, e vorba de oameni sinceri si dedicati unei cauze, facand tot ceea ce stiu pentru a-si servi comunitatile in modul in care au facut-o mereu. In acest context, ucenicia devine indoctrinare cu privire la accentele si structurile de autoritate specifice miscarii respective. Si e vorba aici de o indoctrinare foarte atent dusa la indeplinire – indoctrinare referitoare in special la lucrurile care fac acea miscare sa fie diferita si mai buna decat toate celelalte miscari. Dupa toate acestea, lucrurile respective sunt crezute si practicate, pentru ca sunt bune si pentru ca toti ceilalti sunt, daca nu gresiti, cel putin nu atat de luminati ca noi. Ca urmare, cu greu Il poti vedea aici pe Isus si Trupul Sau ca fiind un singur Trup.

Daca vrem sa folosim cuvinte mari, hai sa spunem asa: noi incepem cu eclesiologia noastra (modul in care practicam “biserica”), si permitem ca ea sa ne defineasca misiologia (modul in care practicam misiunea), sperand ca, intr-un tarziu, oamenii vor ajunge sa priceapa ceva despre Isus (cristologia). Aceasta inseamna ca biserică si misiunea sunt destul de asemanatoare in toate culturile, cu exceptia diferentelor denominationale, care tind sa fie aparate si mai mult in noile culturi, in comparatie cu cele vechi.

Lui Albert Einstein i se atribuie afirmatia: “Nebunia inseamna sa faci din nou si din nou acelasi lucru, si aceasta in timp ce astepti un rezultat diferit.” O alta zicala pe care eu o folosesc e: “Daca vom continua sa facem ceea ce am facut intotdeauna, vom continua sa obtinem ceea ce am obtinut intotdeauna.” Iar noi, da, am actionat nebestit, facand mereu aceleasi lucruri, in timp ce ne rugam ca ceva diferit sa se intample.

Dar daca vom incepe cu Isus? Ce se va intampla daca Il vom lasa pe El sa ne directioneze misiunea, si apoi Il vom lasa pe El sa-Si construiasca biserică? Dar daca ordinea e intai cristologie, apoi misiologie, si abia apoi eclesiologie? (Steve Chaulk, *Biserică inteligenta*, pagina 29, ISBN 13:9780310248842) Dar daca Isus directioneaza misiunea in mod diferit in fiecare cultura, iar biserică pe care o construiesc El arata diferit in fiecare cultura?

Scopul acestei carti este sa exploram lucrurile de mai sus folosind cuvintele lui Isus din Luca 10. Cand privim cuvintele lui Isus prin prisma noastra de secole de intemeiere de biserici centrate pe o cladire si puternic ierarhizate, cu siguranta, vrem sa fortam acele cuvinte in tiparele noastre. Folosim cuvintele Lui pentru a promova traditiile noastre si lucrurile in care suntem deja implicati. Si astfel suntem intemnitati in felul de biserică pe care l-am cunoscut dintotdeauna. Dar cum ar arata biserică pe care Isus o vrea? Ce se va intampla daca vom incerca sa privim biserică prin prisma cuvintelor si exemplului lui Isus?

Poate ca, daca noi am face ucenici, asa cum ne-a poruncit Isus (adica am invata si antrena natiunile in urmasia poruncilor Lui), si El ar putea face ceea ce a promis, si anume zidirea bisericii Sale (adica El ar putea calauzi in mod direct membrele trupului Sau, fiind Capul real, si nu doar unul formal).

Dar daca am incepe cu misiunea, asa cum a practicat-o si poruncit-o Isus?

Va invit sa parcurgem impreuna poruncile si implicatiile din Luca 10.

Capitolul 1 – Problema cu lucratorii

Si le-a zis: "Mare este secerisul, dar putini sunt lucratorii!"

Luca 10:2(a)

A. Probleme ale inimii

Isus pune in contrast marimea secerisului cu raritatea lucratorilor. El nu ne spune de ce e asa, dar experienta ne arata ca majoritatea lucratorilor crestini sunt concentrati in cele mai evanghelizate parti ale lumii, in timp ce acele parti de lume cu cei mai putini credinciosi, au si cei mai putini lucratori. Toate acestea pot avea de-a face cu nevoia noastra de securitate, pozitie, salariu, confort si siguranta, si aceasta fiindca cei ce nu sunt crestini nu se pricep prea bine in a asigura nici unul dintre aceste lucruri. A lucra in recolta e de multe ori un lucru dificil si periculos, pe care trebuie sa-l efectuam platind tot pretul noi insine!

Aceasta ar putea indica o problema referitoare la inima lucratorilor. Cateodata ma gandesc ca nu mergem suficient de departe in cautarea noastra dupa Dumnezeu. Mergem destul de departe ca sa-l simtim dragostea, sa-l cunoastem iertarea, sa experimentam vindecare, cu alte cuvinte ca sa ne simtim mai bine, dar nu suficient de departe ca sa fim consumati de focul inimii Lui pentru natiuni si pentru cei mai de pe urma. Dumnezeu este dragoste, dar dragostea Lui este salbatica, periculoasa, fara limite si fara temeri. A lucra in seceris e intai de toate munca grea, dar, in plus, poate fi si murdara, si periculoasa. Inimile noastre trebuie sa fie mai largi decat toate acestea, si ele ajung asa numai fiind una cu inima Lui.

De asemenea, trebuie sa fim constienti cu privire la spiritualitatea de tip "New Age" si cu privire la dorinta adusa de aceasta dupa experiente spirituale ca scop in sine, ca obiect de consum. Cand acest tipar de gandire este prevalent, spiritualitatea este separata de raspundabilitatea fata de altii si de ascultarea de Acel pe care Il experimentam. In Noul Testament aceste lucruri nu sunt niciodata separate. Experimentarea Duhului Sfant este motivatia pentru a ne abandona viata in mainile lui Isus!

"Ci voi veti primi putere cand va veni Duhul Sfant peste voi, si-Mi veti fi martori in Ierusalim, in toata Iudeea, in Samaria si pana la marginile pamantului." Faptele Apostolilor 1:8

Noul Testament este plin de experiente spirituale dramatice, dar ele nu au avut loc pentru ca sfintii acelor vremuri le-ar fi cautat ca si scop in sine. Nu exista nici un loc in Noul Testament in care apostolii sa-i invete pe credinciosi cum sa patrunda in al treilea cer, cum sa experimenteze ingeri, sau nici macar cum sa auda vocea lui Dumnezeu. In vest exista azi multe slujiri bazate pe pretentia liderilor lor de a fi capabili sa-i invete pe altii cum sa experimenteze aceste lucruri. Ei vorbesc despre a merge in al treilea cer la fel de usor ca despre a merge la restaurant, iar prin aceasta demonstreaza ca, de fapt, nu au ajuns mai departe de limitele propriei lor imaginatii. Aceasta este invatatura extra-biblica. Experimenteaza oamenii anumite lucruri in adunarile lor? Da, multi au felurite experiente, dar ce sunt acestea? Dinamica multimilor, sugestia psihologica si supraincercarea emotionala pot produce sentimente intense, iluzii spirituale, dar nu prea multa roada. Doar pentru ca indivizi din Noul Testament au avut anumite experiente spirituale, asta nu inseamna ca noi trebuie sa le cautam ca scop in sine. Atat de mult din ceea ce vedem prezentat de televiziuni crestine sau conferinte carismatice este extra-biblic. Versete biblice sunt folosite in moduri in care nu sunt folosite in Noul Testament. Aceasta este eroarea cu care a avut de-a face si Biserica primara, atunci cand anumite persoane au prezentat invataturi speciale si experiente speciale,

pretinzand ca acestea ar fi necesare pentru mantuire. Acestia au fost numiti gnostici. Ei au ridicat propriile experiente spirituale deasupra simplelor invataturi biblice.

In Noul Testament, experientele cu Dumnezeu nu au fost cautate separat de ascultarea de Dumnezeu. Cei din acea vreme au experimentat minunile si interventiile lui Dumnezeu in timp ce au trecut prin greutati si suferinte, iar aceasta ca sa fie ascultatori de Stapan. De exemplu, sunt de acord cu multi altii care presupun ca experienta lui Pavel de a ajunge in al treilea cer a avut loc atunci cand a fost improscat cu pietre si lasat sa moara in afara orasului Listra (Fapte 14:19). Tinta tuturor acestora a fost aceea de a fi asociati ai lui Dumnezeu! Nu ar trebui sa cautam sa avem experiente spirituale ca scop in sine. Ci ar trebui sa fim aceia care stiu ca, in Cristos, au murit fata de sine si fata de firea egoista, si de aceea sunt liberi sa se prezinte inaintea Lui ca o jertfa vie. Noi traim pentru a-L urma pe Stapan pe calea spre urmatoarea casa, urmatorul sat sau urmatoarea natiune. Noi umblam cu El.

B. Probleme cu echiparea

Echiparea traditionala poate reprezenta, de asemenea, o problema. Acest fapt a devenit o realitate recunoscuta: cu cat mai multi ani de pregatire teologica are cineva, cu atat este mai putin probabil ca acea persoana va conduce pe cineva spre Isus.

In realitate, scolile biblice si seminariile traditionale nu antreneaza lucratori. Ele antreneaza profesionisti in arta de a mentine si dezvolta o institutie. Cei antrenati in acest fel, si care mai tarziu s-au aratat efectivi in a vedea multi oameni devenind urmasi ai lui Isus, marturisesc deseori ca, pentru ca acest lucru sa se intample, au fost nevoiti sa se dezvele mai intai de tot ce au invatat in seminarii, si abia apoi au putut deveni urmasi efectivi ai lui Isus, orientati inspre a uceniciza pe altii.

Un alt fapt recunoscut: daca antrenarea este efectuata la distanta de mediul cunoscut si familiar celui antrenat, este foarte putin probabil ca acea persoana sa se reintoarca in acel mediu pentru a sluji. Acest lucru poate ca nu inseamna prea mult in cultura vestica, dar are mare insemnatate atunci cand incercam sa luam pe cineva dintr-o tara din lumea a treia si sa antrenam acea persoana in context vestic, sau sa luam pe cineva dintr-un sat din lumea a treia si sa-l antrenam la oras. Din nou trebuie sa mentionez: acest tip de antrenare tinde sa produca profesionisti care vor un nivel de trai corespunzator profesionistilor, si nu antreneaza lucratori dornici sa se implice in munca grea a secerisului si in stilul de viata al campului de recoltat. Lucratorii ar trebui sa fie antrenati la fata locului! Isus a procedat asa. Si noi ar trebui sa fim urmasii Lui. Noi nu putem avea o cale mai buna! Isus a antrenat pescari si fermieri la fata locului, si le-a promis sa-i invete sa fie pescari de oameni. Pe El nu l-a interesat sa creeze profesionisti religiosi. El a mustrat, a sfidat si a stat impotriva profesionistilor religiosi din acea vreme (Matei 23 e un pasaj provocator!), si ar face la fel si astazi.

Isus a vorbit despre antrenament la fata locului in Ioan 7:17: *“Daca voieste cineva sa faca voia Lui, va cunoaste despre invatatura aceasta daca este de la Dumnezeu sau daca Eu vorbesc de la Mine Insumi.”* Cunoastem prin aplicare! Disciplina, credinta si efortul de a lucra in voia Lui produc dependenta de El si smerenie profunda. Doar mestesugul de a manui informatii, detalii si cunostinte referitoare la doctrina, adevar biblic si teologie poate produce cea mai profunda aroganta, asa cum putem vedea exemplificat de farisei in afirmatia lor din Ioan 7:49: *“Dar multimea aceasta, care nu stie legea, este blestemata!”*

De asemenea, Isus a vorbit despre antrenare la fata locului in Matei 28:19-20, dandu-ne porunca de a uceniciza natiunile prin faptul ca le vom invata *“sa pazeasca tot ce a poruncit”*. Cea mai nefericita forma de ucenicizare institutionala este cea care indreapta spre diferite doctrinare si structuri de autoritate ale denominatiunii respective. Acest lucru produce separare de restul Trupului lui Cristos si un simtamant al superioritatii, si aceasta pentru ca ajungi sa

crezi in mod sincer ca ceea ce tu posezi e cea mai buna varianta posibila! Din contra, poruncile lui Isus implica integritate relationala prin iertare si restaurare, apoi prin a-i servi pe altii cu acea integritate relationala. Tinta e inimi vindecate si relatii intre oameni, si nu diferente doctrinare. Din nefericire, de multe ori, cei care sunt cei mai talentati si mai stralucitori, sunt de obicei si cei mai saraci in ceea ce priveste relatiile cu altii. Aroganta intelectuala nu e o buna fundatie pentru relatii afectuoase!

Pavel, unul dintre cei mai educati oameni ai acelor timpuri, a mentionat in 1 Corinteni 8:1: "cunostinta ingamfa, pe cand dragostea zideste".

Cine ai alege sa fii: cineva care vorbeste despre miracole, sau cineva prin care ele se intampla? Cineva care vorbeste despre dragostea lui Dumnezeu sau cineva care imbratiseaza o alta persoana si ii face parte de ea? In Imparatia lui Isus, noi suntem cunoscuti in conformitate cu roadele pe care le purtam, si nu cu nivelul de cunostinta pe care il avem. Nu exista niciun fel de diplome atarnate pe peretii Imparatiei lui Dumnezeu. El a incredintat Imparatia Sa in mainile unor oameni "fara carte si simpli", iar noi credem ca avem o cale mai buna?

"Dar vazand ei indrazneala lui Petru si a lui Ioan, s-au mirat, intrucat stiau ca erau oameni fara carte si simpli; si au recunoscut ca fusesera cu Isus." (Faptele Apostolilor 4:13)

O alta manifestare a acestui tip gresit de antrenare apare atunci cand o slujire de succes, construita in jurul unui lider talentat, deschide o scoala biblica. Tinta e a invata studentii sa faca ceea ce face in principal acel lider, de exemplu slujire de vindecare. Suna bine, nu-i asa? Studentii incep sa vina in acel loc din toate partile, in special din locurile in care acel lider si conlucratorii lui au fost prezenti. Deseori, cei mai zelosi si cei mai talentati fac sacrificii ca sa poata frecventa acele scoli. Iar atmosfera in acea scoala si in biserica-mama poate fi foarte plina de entuziasm, de provocari pozitive si de experiente care schimba vietile celor care le frecventeaza. Atunci care ar putea fi problema cu toate acestea?

Aceasta nu e ceea ce Isus a facut sau ne-a spus noua sa facem, asa ca vor aparea probleme! Da, cei mai buni vin si frecventeaza acele scoli. Scoala biblica se dezvolta, dar apoi propriile sale nevoi incep sa apara – nevoia de administratori, invatatori, consilieri, secretare, iar astfel atentia ni se indreapta inspre alte lucruri in afara celui intai vizat, si anume producerea de lucratori pentru recolta. In plus, acel centru de antrenare nu este o binecuvantare pentru comunitatile locale, ci practic le priveaza de tot ce ele au mai bun si mai de viitor: fiii si fiicele lor care merg in alte parti sa fie antrenati, si care nu sunt trimisi inapoi pentru a sluji, ci sunt pastrati de obicei in acel loc. Si astfel campurile de recolta locale au nu mai multi, ci mai putini lucratori, si aceasta din cauza acelei scoli biblice.

Acest centru de pregatire are pastori, lideri si conferinte, si toti cei care pot lua un avion, pot conduce o masina sau pot merge pe jos, se indreapta inspre acel loc. A ajunge sa fii cineva in miscarea respectiva incepe prin a frecventa acel centru! Iar predicarea si rugaciunea de acolo sunt toate despre trezire spirituala si recolta. Minunat! Minunat?... Liderii vor cheltui pentru conferinte multe mii in fiecare an, si nu vor investi aproape deloc in comunitatile lor. Dar daca timpul si banii investiti in aceste conferinte ar fi investiti in a ajuta saracii, pe cei fara adapost, inchisorile sau refugiatii, comunitatile respective? Dar daca?... Atunci acea recolta despre care toata lumea vorbeste si pentru care toti se roaga e posibil chiar sa devina realitate.

Aici, in Asia Centrala, am fost surprinsi sa descoperim indivizi care au parcurs nu mai putin de 8 cursuri de pregatire biblica oferite de catre diferite organizatii de misiune. De ce se pare ca unii raman pentru totdeauna studenti? De ce ar cauta acestia educatie din nou si din nou? Uneori aceasta educatie e oferita impreuna cu cazare si masa, si acest lucru atrage puternic intr-o societate a saraciei. Uneori aceste cursuri creeaza o conexiune cu o organizatie de misiune care ofera o pozitie platita – o alta atractie puternica!

Putem fi siguri ca diferitele organizatii misionare nu spun suporterilor lor ca majoritatea acestor studenti din programul biblic au parcurs deja diferite alte programe de studiu. Sunt sigur ca ei raporteaza doar numarul celor antrenati sa devina "viitori lideri ai natiunii". De ce ar face asta? Pentru ca ei insisi au fost antrenati intr-o scoala biblica. Si de aceea stiu cum sa puna pe picioare o scoala biblica, si atat. Stiu cum sa pregateasca profesionisti pentru o pozitie intr-un cadru institutional. Si nu stiu cum sa pregateasca lucratori pentru campul de recoltat. Succesul lor se masoara in functie de numarul celor care trec prin programul lor de antrenare. Ceea ce ei numara sunt certificatele pe care le inmaneaza, si nu ucenicii facuti in sate indepartate.

Din fericire, exista studenti pe care acest carusel ii oboseste, astfel ca ei decid pur si simplu sa il urmeze pe Isus si sa ia lucrurile in serios. Si, din fericire, chiar si programele traditionale sufera schimbari. Am auzit de o scoala biblica din Indonezia care ofera studentilor diploma de absolvire doar atunci cand acestia ies pe campul de misiune, boteaza 12 indivizi si ii grupeaza, formand astfel o biserica.

Adevarul gol-golul este ca orice institutie sau structura de autoritate care se ridica in afara bisericii locale, ajunge sa devina un inamic al bisericii locale. Aceste institutii absorb resurse si personal, si ajung sa fie capul bisericii locale, luand locul lui Isus. Si, in plus, aceste presupuse centre de antrenare si educare ajung sa fie sursa ereziilor existente. Aceasta este o expresie a realitatii anticriste, si anume orice institutie, structura sau persoana care neaga sau diminueaza pozitia lui Isus ca si Cap al Bisericii Sale.

Anticrist nu e o unica persoana care va aparea la un moment dat, ci este un spirit deja activ in Biserica, ni se spune in 1 Ioan 2:18-23. Aceste manifestari ale lui anticrist sunt identificate ca venind din interiorul Bisericii, iar minciuna principala este negarea faptului ca Isus este Cristos. Eu unul nu cred ca Ioan vizeaza o decizie verbala a lui Isus ca si Cristos, ci mai degraba o decizie practica a domniei Sale asupra Bisericii. E posibil sa marturisim verbal ca Isus este Domn, dar daca toate deciziile le vom lua noi, vom reduce pozitia Lui la cea de Cap formal, si nu de adevarat Cap al Bisericii Sale.

Totusi, in ultimii 20 de ani, miscari majore de plantare de biserici din toata lumea au declarat ca sunt dedicate antrenarii la fata locului de lucratori pentru recolta. Lucratorii sunt antrenati pe campul de lucru! Acesta este modul practicat de Isus. Aceasta este ceea ce David Garrison puncteaza in lucrarea "Miscari de plantare a bisericilor" (www.churchplantingmovements.com). Miscari care literalmente creeaza ucenici explodeaza peste tot, in zone pana acum neatinse, si unul dintre motive este aceasta antrenare la fata locului a lucratorilor.

Ucenicii sunt facuti numai de catre alti ucenici. Programele si evenimentele organizate nu produc ucenici. Ci produc doar indivizi care stiu sa conduca programe si sa organizeze evenimente. Isus a alungat multimele si Si-a investit viata in cei doisprezece.

Infrastructura Imparatiei lui Dumnezeu se gaseste in relatii.

C. Probleme cu viziunea, sau blamarea recoltei

In Evanghelia dupa Ioan, capitolul 4, gasim povestea femeii de la fantana. Ca regula, iudeii ii dispretuiau pe samariteni ca fiind o rasa impura si apostata, si mai degraba ocoleau Samaria decat sa treaca prin ea. Ioan insa noteaza in versetul 4 ca Isus "trebuia sa treaca prin Samaria". Acest lucru a dus la intalnirea de la fantana si salvarea acelei femei, si L-a adus pe Isus in punctul de a vorbi despre campurile de recolta, care "sunt albe acum, gata pentru seceris".

“Nu ziceti voi ca mai sunt patru luni pana la seceris? Iata, Eu va spun: Ridicati-va ochii si priviti holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceris.” Ioan 4:35

Si discipolii, si Isus au privit inspre acelasi camp, si anume Samaria. Ucenicii au vazut un camp gol, 4 luni inainte de seceris. Ei nu au vrut sa fie in Samaria si nu au avut credinta pentru nici un lucru bun care ar putea sa se intample acolo! Insa Isus S-a hranit cu voia Tatalui Sau, si a vazut campuri albe, gata de seceris. Astfel, actionand pe baza acelei credinte, prin darurile Duhului Sfant, El a strans o intreaga recolta. Ei au privit toti la acelasi camp, dar au “vazut” in functie de ceea ce era in inima fiecaruia.

Sa descrii un camp de misiune ca fiind dificil este o auto-produsa profetie. De asemenea, acest lucru blameaza recolta, invinovatind-o pentru faptul ca nimeni nu o strange. Sau si mai rau, Il blameaza pe Dumnezeu – “Dumnezeu nu lucreaza aici la fel ca in celelalte natiuni.” Problemele cu viziunea sau cu metodologia sunt, de fapt, probleme ale inimii care trebuie sa fie corectate printr-o scufundare in inima Stapanului.

Timp de multi ani, o anume slujire crestina din Arabia Saudita a continuat sa emita pe calea undelor mesajul: “Vino la Isus, apoi gaseste o biserica buna unde poti fi botezat si ucenicizat.” Un mesaj problematic, si aceasta pentru ca in acel loc nu exista intalniri de biserica in cladiri publice pentru cetatenii arabi. Apoi, o schimbare de metodologie a fost implementata. Ei au inceput sa prezinte emisiuni in care au fost promovate simple intalniri de biserica in case, intalniri in care aveau loc studii biblice, botezuri si rugaciuni pentru cei bolnavi. Mesajul a devenit: “Vino la Isus si zideste o comunitate de credinciosi acasa la tine.” Ca urmare, asemenea comunitati se inmultesc acum rapid in acea cultura, iar raporturile spun ca, procentual vorbind, in Arabia Saudita sunt botezati mai multi credinciosi decat in Belgia sau Japonia. Aceeasi metodologie, si anume intalniri de biserica in case prezentate pe DVD sau prin Internet, ajuta la nasterea de biserica dupa biserica in Iran (www.222ministries.com).

Intrebari:

1. Mi se pare intrucatva dur sa blamam inima, viziunea sau metodologia lucratorilor atunci cand avem de-a face cu o lipsa de rezultate intr-o anumita cultura. Nu e adevarat ca anumite culturi sunt mai deschise si mai receptive la Evanghelie decat altele? Si nu exista oare sezoane de semanat si altele de recoltat?

Da, exista anumite sezoane de semanat si altele de recoltat, dar, asa cum prezinta Pavel lucrurile in 2 Corinteni 3, se pare ca aceste sezoane sunt, cronologic, foarte aproape unul de altul. De asemenea, se pare ca, in orice cultura, exista recolte semnificative atunci cand cineva ignora perceptia de “teren dificil”, si pur si simplu asculta de Isus. Multe dintre aceste miscari ale lui Dumnezeu incep intre cei saraci, afectati de probleme si marginalizati.

2. Nu e adevarat ca ceea ce functioneaza intr-o cultura ar putea sa nu functioneze in alta?

Atunci cand impartasim aceste principii in vest, unii ne spun ca ele functioneaza in est, dar nu aici. Cand le impartasim in est, altii ne spun ca ele ar putea functiona in vest, dar nu aici! Ceea ce ne place la toti e sa inventam scuze! Totusi, toate acestea sunt poruncile lui Isus. Iar El este cel mai mare conducator si cea mai inteleapta persoana care a trait vreodata! Daca principiile Lui sunt legate doar de o anumita cultura, avem toti probleme serioase! Cuvintele Lui transcend cultura si sunt, de fapt, chei pentru descuierea jugurilor culturale, astfel incat cultura Imparatiei Sale sa poata umple inimi, familii, orase si natiuni.

3. Nu este aceasta doar o alta metodologie? Nu cumva ceea ce facem e sa copiem din nou ceva ce functioneaza in alta parte, cu speranta ca va functiona si pentru noi?

Noi ar trebui sa-L urmam pe Isus. Porunca Lui a fost ca noi sa-i invatam pe altii sa asculte de tot ce ne-a invatat El. Noi nu suntem discipolii nici unui om, oricat ar fi el de plin de succes. Suntem, in schimb, datori sa luam aminte la nenumarati indivizi care au indraznit sa asculte de cuvintele lui Isus din Luca 10, si astfel au vazut roada acelei ascultari in culturi pe care altii le-au numit "terenuri dificile". Aceasta nu e doar o alta metoda. Ci este pur si simplu ceea ce Isus a poruncit.

Atat de mult din strategiile de crestere a bisericii sunt bazate pe modele folosite in marketing si in afaceri. Atat de multe conferinte ale liderilor sunt bazate pe ultima descoperire in sfera "intelepiciunii de corporatie". Noul Testament este folosit ca "text doveditor", dar, de fapt, la baza sta de multe ori ultima moda in afaceri. Aceste curente vin si pleaca, pe cand adevarul este in Isus, asa ca noi ar trebui sa cautam acel adevar care este in Isus.

Aceasta nu este doar o alta metodologie. Ci este metodologia Lui! In plus, este interesant de notat faptul ca, in prezent, un numar semnificativ al celor care ii antreneaza pe altii in sfera afacerilor, adopta mult din strategia care promoveaza integritatea in relatii si o intensa relatie de tip mentor-discipol, conform modelului practicat de Isus.

4. De ce construim institutii pentru invatare si antrenare?

Si de ce nu facem ceea ce Isus ne-a aratat pe campul de actiune? Poate ca are de a face cu dorinta de a ne simti puternici, in control, plini de succes si vizibili? Sau cu a copia modelele lumii? Poate e traditia? Ori o nesiguranta fundamentala si o lipsa de credinta ca Scriptura si Duhul Sfânt ne sunt suficiente? Poate ca are de a face cu lipsa de credinta in cuvintele lui Isus, care ne spun ca singura conditie pentru a fi un martor al Sau este a fi umplut si condus de Duhul Sfânt?... Sau poate cu faptul ca putini batrani in ale credintei umbla cu cei tineri si se ocupa de ei asa cum S-a ocupat Isus de ucenici? Sau poate pentru ca nu prea exista ucenicizare relationala, urmata de transformare, prin umblarea cu oameni asa cum Isus a facut-o?... Programele, transferul de informatii si certificatele nu reprezinta substitutii ale relatiilor.

5. Vrei sa spui ca toti cei care incep vreo slujire, vreo scoala biblica sau vreun centru de antrenare au o motivatie gresita?

Nu, nu asta vreau sa spun. Noi toti incepem aceste proiecte cu motivatii bune si cu intentiile cele mai nobile. Si noi avem propria noastra poveste referitoare la infiintarea unui centru de antrenare. Problema este faptul ca, atunci cand nu urmam cuvintele si exemplul lui Isus, sfarsim intotdeauna intr-un loc foarte gresit. Problemele legate de antrenarea centralizata sunt clare si bine documentate. E posibil sa inceapa cu motivatii bune, dar, odata ce o institutie e creata si functioneaza, ea cere o viata a ei in sine, iar cei care o conduc pot sa se schimbe in mod radical, in comparatie cu intentiile fondatorului. Fondatorul e posibil sa fi avut in vizer in mod clar antrenarea de lucratori, dar cei care vin dupa el incep sa se concentreze inspre mentinerea si functionarea institutiei, a salariilor si a pozitiilor existente. Se intampla si lucruri bune? Desigur, insa, finalmente, toate institutiile devin un inamic al recoltei. Ele consuma resurse financiare si umane, pe care Isus le-ar fi folosit pentru recolta.

Ceea ce incepe ca antrenare de slujire pe termen scurt devine curand o scoala biblica de 3 ani, apoi un seminar de 4 ani, apoi o universitate. Intentia originara a fondatorului este pierduta, si ceea ce preia controlul este inertia institutionala.

Noi suntem chemati sa-L urmam pe Isus. Sa fim antrenati in mers, la fata locului. Acolo unde ucenicizarea si plantarea de biserici noi au succes intr-o cultura, una dintre caracteristicile comune este aceasta antrenare din mers, completata de antrenari multiple pe termen scurt, odihna si oportunitatea impartasirii cu altii.

Capitolul 2 – Rugaciuni irosite si problema geografiei

Rugati deci pe Domnul secerisului sa scoata lucratori la secerisul Sau.

Luca 10:2(b)

A. Rugaciuni irosite

Ar putea fi greu de acceptat pentru noi sa notam faptul ca Isus nu ne-a poruncit sa ne rugam pentru cei pierduti, dar aceasta este realitatea. El nu ne-a cerut sa ne rugam pentru seceris. Strigatele celor singuri, abuzati, torturati, infricosati, bolnavi, in diverse dependente, violati, murind de inanitie sau loviti de probleme misca in mod continuu inima Tatalui. Strigatele celor pierduti reprezinta rugaciuni eficiente, puternice si fara sfarsit.

Isus a vazut campurile de recolta ca fiind albe si mai mult decat pregatite. Ele nu au nevoie de si mai multa pregatire spirituala. Nu au nevoie de rugaciunile noastre. Noi suntem cei care avem nevoie sa auzim rugaciunile lor! Ei au nevoie de actiunile noastre.

De asemenea, poate fi un fapt controversat sa notam ca Isus nu ne-a poruncit sa legam puteri spirituale care ii controleaza pe cei pierduti sau sa aruncam jos puteri spirituale care exercita autoritate asupra lor. Nu acesta este punctul in care Isus a vazut o piedica in ceea ce priveste recolta. In plus, Isus a stiut ca El avea sa Se ocupe de chestiunea referitoare la puterile intunericului, prin moartea si invierea Sa.

A medita la Efeseni 1:15-23; Coloseni 2:14-15 si Evrei 2:14-15 ar putea fi un fapt binevenit in acest context. Puterile intunericului care au tinut natiunile in robie sunt o realitate de care Isus deja S-a ocupat, prin moartea si invierea Lui. Ca noi sa ne rugam ca si cand noi suntem aceia care duc la indeplinire aceasta sarcina, este pur si simplu sa actionam in necredinta in legatura cu ceea ce Isus deja a infaptuit. De fapt, noi nu putem obtine prin tehnologii “spirituale” ceea ce a fost deja infaptuit la cruce. De aceea Il predicam pe Cristos, si pe El rastignit!

Isus Le-a spus ucenicilor intorsi din misiune (Luca 10:18) ca l-a vazut pe diavol cazand din cer ca un fulger. Dar acest lucru s-a intamplat in timp ce ei au ascultat de Isus in ceea ce priveste promovarea Imparatiei lui Dumnezeu pretutindeni. Acest fapt a fost rezultatul ascultarii lor pe terenul de lucru. El a declarat ca ucenicii au autoritate “peste serpi si peste scorpii si peste toata puterea vrajmasului”, si, in timp ce ei exercitau aceasta autoritate in vindecare si eliberare, Isus l-a vazut pe diavol cazand.

In multe cercuri carismatice, se pare ca cineva poate avea o “slujire” atat timp cat creeaza pentru altii oportunitati de a se implica in lucruri “spirituale” care nu includ, de fapt, a servi oamenii in mod direct. Aceste persoane pot canta timp de ore intregi, pot face “razboi spiritual”, declaratii sau rugaciuni, calatorii in scopul rugaciunii (turism “spiritual”?...), pot profeti viitoarea recolta, pot face rugaciuni si declaratii cu privire la viitoarea recolta, dar nu isi vor pune in miscare resursele personale in ceea ce priveste timpul si relatiile, pentru a asculta pur si simplu de cuvintele lui Isus din Luca 10, si a fi activi in sfera recoltei - acum.

Atat timp cat te rogi, profetesti, pregatesti si declari, esti in siguranta. Nu exista risc de esec. Nu exista rod conform caruia sa evaluezi. Poti evalua doar atmosfera, “ungerea”, aerul adunarii. Poti vorbi despre “patruneri spirituale” (unde in Noul Testament exista vreun discurs despre patruneri spirituale?), dar trebuie sa fii “spiritual” ca sa le sesizezi. Si astfel, ceea ce

evaluați este, de fapt, arta actoricească. Nu există ideea de a da socoteala în ceea ce privește viața reală. Ai ignorat porunca și responsabilitatea de a face ucenici și trăiești într-o lume a falsei spiritualități.

Spiritul falsei religiozități va celebra ceea ce Dumnezeu a făcut în trecut, și se va bucura de un Mesia care trebuie să vină în viitor, dar va încerca să-L ucidă pe Acela care spune: “Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta, pe care ați auzit-o.” (Luca 4:21-30). Ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut nu aduce mângâiere, și ceea ce va face în viitor nu entuziasmează, dar porunca Stăpanului cere credință, ascultare și sacrificiu acum.

Adevărul este că Isus ne-a poruncit să ne rugăm pentru lucrători. Secerisul este pregătit, și mai mult decât pregătit. Este pregătit din punct de vedere spiritual. El a făcut toate pregătirile necesare. El a îndeplinit deja marea slujbă de mijlocire. Noi suntem cei care trebuie să recoltăm roadele mijlocirii Lui. Noi suntem cei chemați să ne rugăm pentru lucrători.

Însă pericolul rugăciunii pentru lucrători este exact ce s-a întâmplat cu ucenicii. Ei au fost trimiși imediat, ca răspuns la propriile lor rugăciuni. Atunci când ne smerim în vederea ascultării, ne descoperim pe noi înșine “curgând” în scopurile Lui.

Noi nu suntem cei care direcționează, profesioniștii, cercetătorii sau regii. În Noul Testament nu există vreo slujbă sau vreun dar care să se numească “rugăciune de mijlocire profetică”. Nici “generali ai mijlocirii”. Noi suntem toți preoți, și toți ne rugăm, pentru că acesta face parte din slujbă noastră. Noi suntem lucrătorii.

Suntem chemați să ne rugăm pentru cei care vor fi smeriți (ca aceia despre care Isus vorbește în versetul 21), și vor fi gata de lucru – acea intensă, murdară și periculoasă muncă a recoltei. Dumnezeu are o singură metodă, și aceasta este a trimite Cuvântul Sau în trup, să trăiască printre oameni, astfel ca ei să vadă slava Sa, plină de har și adevăr. Ioan 1:14 este planul Sau “A”. Iar planul “B” nu există.

Nu putem să ne rugăm pentru lucrători fără să fim gata noi înșine să facem parte din categoria lor.

Rugați-vă pentru lucrători!

B. Domnul recoltei

În acest pasaj din Luca, Isus Și-a revelat identitatea ca fiind cea de “Domn al secerisului”. El a făcut tot ce este necesar pentru a Se putea prezenta în acest fel. Unii cred că Biserica va descrește ca număr înainte ca El să vină pentru a ne salva din noaptea demonică. Se pare că ei cred mai degrabă în puterea raului controlând pământul, și nu într-o Împărăție care va crește și va umple pământul, așa cum este descris în Daniel 2 și declarat de către Isus în Matei 13. Ei cred că Isus Se va reîntoarce ca să finalizeze prin forță violentă ceea ce a eșuat să facă prin dragoste care se sacrifică. Ei cred că, de fapt, lucrurile nu au fost finalizate la cruce, iar sacrificiul Lui nu a fost suficient ca întreaga creație să fie salvată. Se pare că ei cred că Isus ar fi trebuit să Se autointituleze “Domnul descreșterii”.

Isus a triumfat asupra raului pe cruce, și, într-adevăr, dragostea nu esuează niciodată! Cifrele ne arată că Împărăția lui Dumnezeu este o Împărăție crescândă. “În jurul anului 40 DC, mișcarea fondată de Isus avea aproximativ 10.000 de discipoli. În anul 300 DC, numărul crescuse până la aproximativ 6 milioane, sau aproximativ 10% din populația Imperiului Roman.” (*Miscări care au schimbat lumea* – Steve Addison, Missional Press, 2009, pagina 73). Această dinamică a creșterii a încetat după secolul al treilea, iar Biserica a devenit instituționalizată și moartă. Dar a început din nou odată cu prima mișcare misionară a Sfantului Patric, apoi, după o altă perioadă de declin, a început încă o dată cu Martin Luther și mișcările misionare de reformare și restaurare din ultimii 500 de ani.

În primii 300 de ani, Biserica a fost o mișcare reprezentată de grupuri simple care aveau loc de obicei în case. Aceste adunări organice nu au dispărut de tot niciodată, însă, timp de secole, Biserica tradițională a persecutat cu violență și chiar executat pe aceia care au îndrăznit să citească Biblia în casele lor, sau chiar să se roage împreună cu copiii lor acasă. Ceea ce a fost sporadic și ascuns a explodat însă în secolul XX, bisericile din case aparând din nou la orizont, în special în China.

“În primii ani de persecuție, mulți credincioși chinezi au renunțat la credința lor... Diversi istorici spun că aproximativ 70% din cei 750.000 de membri de biserică s-au dezis de Domnul lor. În timp ce China își închidea ușile, celelalte națiuni au fost aproape sigure că toți creștinii chinezi au fost eliminați... Dar în anii '70, ușile Chinei au început să se deschidă... iar acum majoritatea cercetătorilor în domeniu cad de acord cu faptul că în China de astăzi există aproximativ 100 de milioane de creștini.” (revista *Recolta din Asia*, decembrie 2009, articolul 102, www.asiaharvest.org)

Analizând Africa, “în anul 1900, aceasta număra o populație de 108 milioane, din care 8,7 milioane sau 9% era reprezentată de creștini. Majoritatea acestor creștini erau Coptici sau Etiopieni Ortodocși. Numărul musulmanilor era mult mai mare, 34,5 milioane, un raport de 4 la 1 față de creștini. În anul 1962... existau aproape 145 de milioane de musulmani și 60 de milioane de creștini – un raport de 5 la 2... În 2000, putem găsi în Africa 360 de milioane de creștini... 40,6% musulmani și 45% creștini. Între anii 1900 și 2000, raportul dintre musulmani și creștini s-a schimbat în mod dramatic, de la 4 la 1, la mai puțin de 1 la 1.” (*Miscări care au schimbat lumea* – Steve Addison, paginile 50-51)

În India... “Alianța *Starfish*, o colaborare a mai multor rețele de biserici din case, comunică faptul că, în anul 2009, în ziua Cincizecimii, au fost botezați 300.000 de oameni. Liderii Victor și Bindhu Choudhrie spun că au fost create căi semnificative înspre comunitățile musulmane și brahmane” (Marc Van der Woude, *Joel News International*, nr. 708, 17 noiembrie 2009). Iar această alianță este doar una dintre multele de acest gen existente astăzi în India.

James Rutz afirmă: “Cresterea continuă a credinței creștine pe glob depășește granițele teologice și include 707 milioane de credincioși ‘nascuți din nou’, cifră care crește cu aproximativ 8% pe an. Acești credincioși sunt un amestec de carismatici, pentecostali și evanghelici, iar caracteristica lor principală este faptul că se găsesc în rețele care se largesc continuu și pot fi identificate cu ușurință” (*Mega Shift*, Colorado Springs, CO, 2005, pagina 15).

Isus este Domnul recoltei. Acesta este unul dintre titlurile Lui. Și aceasta este o expresie a naturii Sale. Noi facem parte din Împărăția Sa crescând!

C. O rugăciune foarte specifică

Cererea de “a trimite lucrători în seceris” sună pasiv (cel puțin în engleză). Noi trimitem scrisori, e-mailuri, felicitări sau condoleanțe. Însă în Luca 10, acest verb ilustrează un fermier aruncând pe ogor sămânțe pe care le poartă în mână sa. Este Isus Domn al vieții noastre într-o asemenea măsură încât ne poate lua în mâinile Sale, în afara sferei noastre de confort, obișnuință și siguranță, și ne poate “arunca” în câmpurile Lui de secerat? Suntem noi gata să cadem pe acel ogor, să devenim invizibili și să murim pentru a putea purta multă roada? Care este motivația noastră? Vrem să-L folosim pe Dumnezeu pentru ceea ce putem obține de la El, sau urmărim într-adevăr gloria Sa?

Meditând la Ioan 12:23-26, dacă îl urmăm și slujim pe Isus, vom fi cu El acolo unde este El, și vom fi onorați de către Dumnezeu-Tatăl. Unde a fost Isus în acea vreme? El nu a vorbit despre un anumit loc în spațiu sau timp, ci despre poziția Sa în ceea ce privește inter-relațiile, iar acel loc relational a fost inima Tatălui Său. Noi putem exprima inima Tatălui doar dacă stim

ca locuim in inima Tatalui. Aceasta este ceea ce Isus a stiut, si aceasta este ceea ce El vrea ca si noi sa stim.

Foarte putine miscari ale lui Dumnezeu au pornit din centre respectabile si confortabile ale societatii. Cele mai multe au inceput la marginile societatii, intre cei saraci, disperati si napastuiti. Si foarte putine miscari ale lui Dumnezeu au inceput prin a invita oamenii din acele margini ale societatii sa vina la adunarile noastre. Noi suntem cei care trebuie sa mergem la ei.

Cineva a afirmat ca Biserica are o problema in ceea ce priveste geografia. Isus ne-a poruncit sa mergem, iar noi continuam sa cerem lumii sa vina la noi. De ce facem acest lucru? Atunci cand invit pe cineva in spatiul meu, stiu ca acolo eu sunt in control, cunosc legile nescrise si ma simt confortabil. Cu cat mai multi oameni intra in acest spatiu al meu, cu atat mai multe resurse controlez, si cu atat mai puternic devin. Cu atat mai mult succes se pare ca am. Multimi mari au transformat multi lideri in regi, cu un stil de viata in consecinta.

Acest model a fost numit "modelul atractional" de crestere a bisericii. (Michael Frost & Alan Hirsh, *Modelarea lucrurilor care vor fi sa vina*, Hendrickson Publishers, 2006, pag 225). Problema consta in faptul ca cei atrasi sunt de multe ori deja credinciosi, insa credinciosi care sunt in cautarea unor circumstante mai avantajoase. Care este tinta noastra: sa construim comunitati care raspund nevoilor proprii, asa cum le percepem noi a fi, sau sa construim comunitati pentru cei care nu le au? Ar trebui sa ne fie clar faptul ca nu suntem chemati a fi clienti-cumparatori sau consumatori de experiente spirituale. Ci lucratori in campul de recoltat.

Adevarul este foarte simplu. Cei care nu sunt inca discipoli ai lui Isus, de obicei nu vin la intalnirile noastre, oricat ar fi ele de speciale. E ca si cand un fermier ar sta la usa hambarului sau si ar chema recolta inaintea. "Hai inaintea, recolta! Avem aici un hambar foarte dragut, cu toate facilitatile necesare pentru confortul si implinirea dorintelor tale. Timpul nostru de inchinare e grozav. Predicarea este cu ungeri de sus. Iar serviciile oferite copiilor sunt de nota 10."

Cu siguranta, ai spune ca un asemenea fermier si-a pierdut mintile. Daca e ca recolta sa vina inaintea, el trebuie sa mearga si sa o aduca. Acesta este tipul de lucratori pentru care ar trebui sa ne rugam. Aceasta e ceea ce Domnul Recoltei ne porunceste sa facem.

Intrebari

1. Asadar, tu nu crezi in ceea ce unii numesc "razboi spiritual la nivel strategic"? Nu crezi in legarea puterilor spirituale care tin natiunile in robie, ca pregatire pentru evanghelizare?

Adevarat, eu nu cred in aceste lucruri. Isus nu a facut din aceasta o conditie pentru a fi efectivi, asadar, de ce am face-o noi? De fapt, in mijlocul capitolului 10 din Luca, Isus spune: "Am vazut pe satan cazand ca un fulger din cer." Din context, putem concluziona ca acest lucru a fost rezultatul lucrarilor Imparatiei efectuate pe pamant de catre discipoli, lucrari descrise in versetele precedente.

Pentru o discutie completa referitoare la acest subiect, puteti citi articolul "Razboi spiritual ultim – Revelatia gloriei lui Isus", pe website-ul nostru: www.harvest-now.org.

Porunca este sa ne rugam pentru lucratori si sa mergem. Ne-ar trimite Stapanul nostru daca munca pregatitoare nu ar fi deja incheiata?

Unele dintre aceste persoane care au introdus invatatura despre a discerne printii spirituali ai intunericului si puterile negative, apoi a-i detrona pe toti, sunt fosti satanisti care pretind a avea cunostinta cu privire la imparatia intunericului din "interior". De ce am crede mai degraba marturia lor, si nu Scriptura?

A devenit parte si moda a multor slujiri de “mijlocire profetica” (un termen complet nebiblic) sa pretinda a avea capacitatea de a discerne conducatori ai raului de peste natii, apoi a fi capabili de a-i lega si detrona. Daca acest lucru este atat de important, de ce nu a facut parte din invataturile lui Isus sau Pavel? De ce nu exista nici o consemnare a acestui fapt inainte ca Pavel sa mearga intr-un nou teritoriu?

Toate acestea pot da bine pe o scena de conferinta, dar nu reprezinta crestinism nou-testamental, si nu isi gaseste loc in practicile noastre. Noi ar trebui sa vindem bolnavii si sa scoatem afara demonii din oameni. Haideti sa facem lucrarile lui Isus, fara sa urmam amagirile celor care se concentreaza asupra demonilor din vazduh.

2. Cum ramane cu plimbarile de rugaciune in interiorul unei zone in care am vrea sa gasim o familie deschisa pentru Evanghelie?

Da, sunt pentru rugaciunea care vrea sa binecuvanteze un sat sau o anumita zona, vrea sa caute calauzire si este conectata cu actiune specifica, ascultare si slujire. Problema apare atunci cand exista o deconectare intre rugaciune si ascultare, sau cand activitatea “spirituala” devine un inlocuitor pentru slujirea plina de dragoste a oamenilor din jur. Ideea este ca noi toti suntem chemati la rugaciune prin virtutea faptului ca suntem o preotie regala, si toti suntem chemati sa fim lucratori. Asa cum spune reclama Nike: “Pur si simplu fa-o!”

3. Suntem toti chemati sa mergem? Se presupune ca noi toti sa fim evanghelisti si plantatori de biserici? Nu cumva Isus a vorbit doar apostolilor aici?

Da, Isus a vorbit apostolilor, si, in mod clar, nu toata lumea are responsabilitati de a se implica extra-local. Insa, fie ca este vorba de a trece oceanul, a trece o vale sau doar a trece strada, fiecare dintre noi are privilegiul si responsabilitatea de a servi lumea din jurul nostru, plus responsabilitati specifice fata de familie si prieteni.

Exact asa cum e normal pentru o viata de familie ca un cuplu sa vrea sa aiba copii, e normal si ca in relatia noastra cu Dumnezeu-Tatal sa vrem sa impartasim inima Sa pentru fii si fiice, sa impartasim inima Sa pentru o Mireasa frumoasa si puternica pentru Fiul Sau, si sa impartasim inima Sa pentru un templu viu, mare si creativ, astfel incat Duhul Sfânt sa fie fericit sa-l locuiasca.

Capitolul 3 – Pericol in fata noastra!

*Duceti-va; iata, va trimit ca pe niste miei in mijlocul lupilor.
Luca 10:3*

A. E normal sa fie periculos

Cand am calatorit prin Asia Centrala, am intrebat cum a ajuns Evanghelia acolo pentru prima oara. Ni s-a spus ca primii misionari au ajuns acolo datorita “apostolului Stalin”. Am auzit multe titlaturi ale lui Stalin, dar nu pe cea de “apostol”, asa ca, desigur, am intrebat ce inseamna aceasta afirmatie.

Povestea este urmatoarea: Stalin, in ura lui fata de tot ce inseamna evlavie, a arestat crestini din jurul Moscovei si i-a trimis in Kargazstan in vagoane de transportat vite. Astazi, aceasta este o calatorie de 3 zile si 3 nopti. Toti acestia au fost trimisi doar cu ceea ce puteau duce cu ei, fara provizii de hrana si apa pentru drum. O treime a murit in timpul calatoriei, si o

alta treime a murit in noul loc destinat, pentru ca nu existau provizii pentru ei nici la ajungerea la destinatie. Treimea care a supravietuit a devenit martora al lui Isus in acea regiune. (Sursa: prieteni din Asia Centrala.)

Mao Tse-Tung a fost si el numit "apostol" de catre membrii trupului lui Cristos din China. Din nou, te-ai putea intreba de ce. Cand a venit el la putere, Biserica din China era concentrata in partea de sud-est a tarii, dependenta de conducatorii si de finantele din vest, si slaba. Mao a deportat strainii, a distrus scolile crestine, seminariile si cladirile de biserica, a inceput sa aresteze credinciosii si sa-i imprastie in toata tara, obligandu-i la munca de sclavi in uzine, mine si ferme. Marturia credinciosilor in timp ce au trait, au slujit, au suferit si au murit a inceput sa aduca multimi la Isus. Iar marturia lui Isus, care anterior fusese limitata la o anumita zona a tarii si izolata in interiorul unei culturi straine, era acum plantata de-a lungul intregii natiuni, pe cheltuiala regimului comunist chinez. Cuvantul a devenit trup si a locuit printre ei! (Pentru mai multe informatii cu privire la acest subiect recomand cartea despre fratele Yun, *Omul din cer*, Paul Hathaway, Monarch Books, Mill Hill, London, 2003.)

Au suferit acesti credinciosi? Da, si multi chiar au murit. Au avut Stalin si Mao ultimul cuvand? Nu. In incercarea lor de a calca in picioare Biserica, nu au facut decat sa o planteze mai adanc in solul natiunii lor.

B. Viata lui Isus e manifestata prin suferinta

Ferice va fi de voi cand, din cauza Mea, oamenii va vor insulta, va vor prigoni si vor spune tot felul de lucruri rele si neadevarate impotriva voastra! Bucurati-va si saltati de veselie, pentru ca rasplata voastra este mare in ceruri; caci tot asa au prigunit pe proorocii care au fost inainte de voi. (Matei 5:11-12)

Poruncile lui Isus exprimate in predica de pe munte vizeaza aceste lucruri: a ne iubi vrajmasii, a-i binecuvanta pe cei ce ne blestema, a face bine celor ce ne abuzeaza (Matei 5:44). Tocmai implinirea acestor porunci a fost ceea ce a intors atat de multe inimi spre Isus in inchisorile chineze si in lagarele de munca fortata.

Aceste porunci se confrunta cu dorinta noastra de liniste, pace si prosperitate. Avem astazi parti mari ale Bisericii care invata ca un semn al binecuvantarii lui Dumnezeu e prosperitatea, iar dificultatile, saracia si suferinta ar fi un semn care indica fie pacat personal, fie lipsa de credinta. Aceasta este o pervertire a Evangheliei Imparatiei. In acest fals mediu al pacii, prosperitatii si placerii, oamenii se joaca de-a victimele cu usurinta, intrebandu-se daca Dumnezeu ii mai iubeste astazi sau daca au o zi in care s-au trezit cu susul in jos. Dumnezeu nu este servitorul nostru. Noi nu venim la El pentru ceea ce putem primi de la El. Formule frivole ale "credintei" nu Il pun pe Dumnezeu in buzunarul nostru. El nu e un automat in care sa punem o moneda a credintei, a confesiunii sau a donatiilor, si apoi sa obtinem tot ce vrem.

Noi murim fata de pacat si li daruim lui Dumnezeu noile noastre vietii, pentru slava Sa, chiar daca aceasta inseamna suferinta si sacrificiu. In cea mai mare parte a sferei musulmane, adevarul este ca venirea la Isus nu iti va face viata mai usoara, ci mai dificila si mai periculoasa.

Aceste realitati ale suferintei si persecutiei sfideaza o Evanghelie superficiala, care incearca sa ademeneasca oamenii sa vina la Isus pentru tot ceea ce El va face pentru ei si pentru tot ceea ce ei vor obtine de la El. In contrast cu aceasta idee, Pavel i-a spus lui Timotei (2 Timotei 3:12): "Toti cei ce voiesc sa traiasca in evlavie in Cristos Isus vor fi persecutati." Unii au rasturnat totalmente acest adevar si au inceput sa-i invete pe altii ca, de am avea destula credinta in Isus, vietile noastre ar fi sanatoase, bogate si pline de pace si placere. Aceasta

“Evangelie” a pacii si prosperitatii nu e o Evangelie nou-testamentala. Noi am prezentat materialismul vestic si cautarea placerii ca fiind Imparatia lui Dumnezeu.

Nu are importanta cate versete biblice va folosi predicatorul de la televizor ca sa dovedeasca faptul ca materialismul sau si dragostea sa de bani sunt binecuvantate de Isus. Probabil ati observat deja ca multe dintre discursurile lor sunt despre binecuvantare si blestem, si cum ca noi am fi blestemati sau binecuvantati in functie de ceea ce facem, mai ales in sfera donatiilor pentru ei. Vechiul Testament al binecuvantarii si blestemului, bazat pe ascultarea de legea mozaica, este predicat ca fiind aplicabil astazi. Totusi, noi nu ne mai aflam in Vechiul Legamant. Tara promisa a Vechiului Testament a devenit Duhul promis in Noul Legamant. Binecuvantarile prosperitatii materiale au devenit binecuvantarile de a ne afla in Isus in orice situatie. Noi suntem binecuvantati in Isus datorita lucrarilor implinite de El, si acele binecuvantari de viata si pace interioara sunt suficient de puternice ca sa ne faca bucurosi, chiar si atunci cand suferim.

Biserica israelita a suferit, si chiar “a acceptat cu bucurie rapirea averilor lor”. De ce? Ei au stiut ca “au in ceruri o avutie mai buna si care ramane” (Evrei 10:34). Daca am vazut cu adevarat eternitatea, acest lucru pune timpul si tot ceea ce este temporal in contextul potrivit. Noi nu ar trebui sa reactionam ca victime, ci sa fim increzatori ca, dupa ce am implinit voia lui Dumnezeu, vom primi rasplata promisa!

Pavel a spus tesalonicenilor in 1 Tesaloniceni 3:3: “...pentru ca nimeni dintre voi sa nu se clatine in aceste necazuri. Caci singuri stiti ca la aceasta suntem randuiti.” Noi nu suntem in mod necesar randuiti la prosperitate. Suntem randuiti sa fim ca Isus, si aceasta poate insemna randuiti la suferinta.

Chinezii de astazi si multi altii ca ei, in contextul suferintei si persecutiei, permit misterului crucii sa lucreze prin faptul ca ei raspund abuzului cu harul iertarii, si blestemului cu harul binecuvantarii. Binecuvantarea este mult mai puternica decat orice blestem, si iertarea mult mai puternica decat orice abuz. Poate ca nu sta in puterea ta sa alegi ceea ce ti se va intampla, dar sta in puterea ta sa-ti alegi atitudinea si reactia in acea situatie. Confidenta tacuta, pacea, bucuria si iertarea in fata adversitatii sunt o marturie majora ca Isus Cristos traieste in tine!

C. Binecuvantat pentru a fi o binecuvantare

Isus a folosit o alta metafora cand a spus ca ar trebui sa fim intelepti ca serpii si inofensivi ca porumbeii (Matei 10:16). Da, noi suntem binecuvantati pentru a fi o binecuvantare! Nu ii putem binecuvanta pe altii daca nu suntem binecuvantati noi insine. Iar cand daruim, ar trebui sa o facem de pe pozitia celor care au primit in mod gratuit! Vorbesc in special despre binecuvantari ale harului, iertarii, vindecarii, eliberarii si dragostei fata de toti, chiar si fata de cei care actioneaza ca si cand ne-ar fi inamici, dar nu exclud toate celelalte sfere ale vietii, de la sanatate la finante. Ar trebui sa fim intelepti in manevrarea resurselor, isteti in afaceri si finante, si nu ar trebui sa intram in datorii. John Wesley, fondatorul metodismului, obisnuia sa spuna: “Castiga cat de mult poti. Economiseste cat de mult poti. Daruieste cat de mult poti.”

Binecuvantarea financiara aduce intotdeauna responsabilitate fata de cei care sufera si fata de cei care poarta Evangelia la capetele indepartate ale lumii. Cum sa ne comportam cu acest tip de binecuvantare este deja un larg subiect in sine, dar, in principiu, Noul Testament prezinta doua mari sfere de actiune atunci cand este vorba de a da si a primi donatii. Una este reprezentata de cei saraci, iar cealalta este reprezentata de catre echipe apostolice trimise sa slujeasca in zone noi. Insa, atunci cand facem binecuvantarea un scop in sine, suntem foarte aproape de a face un scop in sine si din placere, securitate, confort si absenta riscului.

Unul dintre motivele pentru care Isus ne confrunta din start cu ideea pericolului este pentru a ne face rezistenti la persecutie si pentru a pune adanc in ADN-ul nostru ideea de reactie bazata pe dragoste creativa si pe iertare. Acestea sunt lucruri de baza!

In comparatie cu cele de mai sus, in sfera noastra vestica atat de plina de securitate, noi cerem celor proaspat intorsi la Isus sa taie legaturile cu prietenii vechi, de teama ca acestia ar putea sa-i traga inapoi. Nu exista indrazneala nici macar in fata unor tentatii obisnuite. Uitam ca "Cel care e in noi este mai mare decat cel care e in lume" (1 Ioan 4:4). Acesti noi convertiti se vor ghemui la sanul nostru din cauza fricii de lume, si apoi vor deveni prozeliti care arata ca noi, vorbesc ca noi si actioneaza la fel ca noi. Ei vor deveni parte din subcultura crestina, din ghetoul nostru, iar mai tarziu, cand cineva le va spune sa mearga la vechii lor prieteni ca sa-i castige pentru Isus, isi vor da seama ca, de fapt, ei nu mai au prieteni vechi: acele relatii sunt toate rupte.

Noi actionam pe baza fricii de lumea din jur, si apoi ne miram cum de avem atat de putina influenta asupra acelei lumi. Facem siguranta, securitatea si confortul o tinta in sine, si apoi ne miram de ce traim plini de frica. Atunci cand facem binecuvantarea o tinta in sine, in special binecuvantarea financiara, pierdem comorile credintei, dragostei si relatiilor. Avem foarte bine puse la punct teologii (erezii?...) in ceea ce priveste binecuvantarea, dar foarte slabe teologii ale persecutiei si suferintei. Pavel enumera o intreaga lista a suferintelor sale (2 Corinteni 11:23-33) ca dovada a faptului ca e "un slujitor al lui Cristos". Apoi concluzioneaza cu faptul ca va gasi placere "in slabiciuni, in insulte, in nevoi, in prigoniri, in stramtorari pentru Cristos; caci, cand sunt slab, atunci sunt tare." (2 Corinteni 12:10) Avem nevoie de mult mai multi care sa enumere suferintele ca dovada a slujirii lor!

O trasatura deranjanta in toate bisericile traditionale este faptul ca majoritatea tinerilor isi parasesc credinta atunci cand devin adulti. Nu cumva asta poate avea de-a face cu faptul ca nu suntem creati sa fim consumatori de experiente religioase neprimejdioase si observatori pasivi ai practicilor religioase, indiferent cat de contemporana ar fi inchinarea sau cat de interesant ar fi mesajul?

Noi am fost creati pentru aventura credintei si a dragostei. Am fost creati sa traim pe ingusta margine ce separa doua imparatii si sa functionam acolo ca o punte de legatura, astfel incat multi altii sa poata intra in aceasta aventura a traiirii cu Dumnezeu. Dumnezeu nu este inofensiv. Nici nu e "dragalas". Da, El este dragoste, insa dragostea Lui este salbatica, imprevedibila si descrisa ca fiind un foc mistuitor, ape dezlantuite si uragane. Fiintele noastre au fost facute pentru El. Nu am fost creati pentru corectitudine teologica si ritualuri consolatoare. Am fost creati pentru risc si inter-relatie.

Tinerii nostri vad prea putina realitate in biserică, așa cum se prezintă ea acum. Ei vad o mare măsură de comportament modificat, discursuri de auto-ajutorare, reguli și legi, precum și conformism exterior. Ei știu ce au de făcut în comunitate pentru a fi acceptați, promovați și în siguranță, dar cunosc prea puțin despre aventura celui născut din nou, care este ca vântul ce "suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge" (Ioan 3:8).

Trairea cu Isus nu a fost niciodată planuită să fie nepericuloasă. Dimpotrivă, se presupune a fi riscantă. Periculoasă. Asta a promis Isus:

"V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea" (Ioan 16:33).

A căuta suferința cu tot dinadinsul reprezintă patologie spirituală. Insa a fi pregătit pentru orice lucru care ar putea fi o urmărire a traiirii noastre cu Isus, inclusiv suferința, reprezintă sănătate spirituală. Anumite porțiuni ale Bisericii suferă din cauza unor guverne antagoniste. Alte părți suferă din cauza anumitor miscări religioase violente și pline de ură. Alții suferă chiar din cauza creștinilor care îi ataca pe toți acei care nu se supun anumitor doctrine, practici sau stil de viață. Pavel a vorbit în 2 Corinteni 11:26 despre aceste tipuri diferite de

suferinta: "... primejdii din partea celor din neamul meu... primejdii din partea paganilor... primejdii din partea fratilor mincinosi".

Trairea cu Isus inca ne aduce in acele situatii de testare, care ne invata ca numai El ne este prieten, scut, aparator, Domn si viata.

Intrebari

1. De ce atata vorba despre pericolul de a-L urma pe Isus? Nu ii va indeparta acest lucru pe oameni?

In Luca 14:26-33, Isus a declarat ca nu putem sa devenim ucenici ai Lui daca nu vom calcula costul abandonarii totale. El ne-a spus de la inceput ca e vorba de un cost. Iar noi incercam sa ascundem ideea de cost, si sa subliniem avantajele. Este un fapt bine-cunoscut ca atractia folosita pentru a castiga oamenii va ramane atractia principala pana la final. Isus vrea pe post de atractie slujirea pana la sacrificiu a celui de jos, riscul credintei si dragostei, precum si atitudinea de a lasa totul pentru a-L urma pe El. In acest fel, El vrea sa ne castige cu o chemare de a ne abandona Lui total - doar de dragul Lui, si pentru nimic altceva. El vrea sa ne castige oferindu-Se pe El Insusi ca atractie, si oferindu-ne chemarea de a trai asa cum a trait El.

Daca vom castiga oameni pentru Isus folosindu-ne de natura lor egoista si cautatoare de placere, va trebui sa continuam sa intretinem si sa raspundem nevoilor acelei naturi. Iar cand acele nevoi carnale nu vor fi rasplatite conform asteptarilor, ei vor parasii crestinismul, spunand ca nu functioneaza. Insa problema nu consta in faptul ca acest crestinism ar avea vreo lipsa, ci in faptul ca oamenii nu l-au inteles cum se cuvine.

2. Asadar, tu nu crezi ca Noul Legamant este un legamant al binecuvantarii materiale?

Adevarat, nu cred acest lucru. Noul Legamant nu e un legamant al binecuvantarii materiale. E un Legamant al Slavei care spune ca, atunci cand ne daruim vietile lui Isus, El va aduce slava lui Dumnezeu prin vietile noastre, indiferent de lucrurile prin care trecem. Miracolul crucii va lucra, cu scopul transformarii suferintei noastre in slava Sa.

Vechiul Legamant a fost un legamant al binecuvantarii temporale, si, in general, principiile lui inca au urmasi in viata familiilor, societatilor si natiunilor. Pacatul si egoismul aduc boala, teama, instrainarea, singuratatea, saracia si distrugerea, in timp ce "neprihanirea inalta o natiune". Natiunile nu sunt binecuvantate datorita capitalismului sau democratiei, ci in functie de masura in care societatea respectiva urmeaza cele 10 Porunci.

Noul Legamant este un legamant mai bun, pentru ca, in acest legamant, Dumnezeu vine sa locuiasca **in** poporul Sau, si nu doar **in mijlocul** poporului Sau. Poporul Sau devine templul Sau. Si fala acestui templu este sa-L glorifice pe Dumnezeu, indiferent de lucrurile pe care le experimentam.

Capitolul 4 – Pungi, traiste, sandale si tinta

Sa nu luati cu voi nici punga, nici traista, nici sandale, si sa nu salutati pe nimeni pe drum.

Luca 10:4

A. Pungi de bani si misiune

Citind pasajul care urmeaza dupa acest verset, putem observa ca Isus ii instruieste pe ucenici sa gaseasca o persoana a pacii, sa intre in casa acelei persoane, si sa manance si sa bea cu cei de acolo. Daca facem acest lucru, si in special daca ne incepem calatoria fara bani in buzunar, suntem dependenti de acea persoana pentru traiul de zi cu zi. Astfel, punga cu bani, pe langa intelesul literal al cuvintului, devine o metafora pentru a reprezenta autoritatea in inter-relatii si felul in care o folosim referitor la altii. (In zilele noastre, inca folosim portofelul, sacul de calatorie si incaltamintea ca metafore pentru putere, cultura si fel de a actiona. Nu cred ca acest fapt face o nedreptate textului sau intentiilor lui Isus, ci mai degraba putem spune ca experienta ne demonstreaza cat de potrivite sunt aceste metafore!)

Daca ne luam banii cu noi, vom avea puterea de a crea mici insule ale preferintelor noastre in mijlocul oricarei culturi, si acest lucru este exact modul de actiune al misionarilor din vest in toate partile lumii. Poti merge in orice natiune a lumii, si vei gasi cu siguranta acolo o confortabila baza a bunastarii vestice, inconjurata de ziduri puternice si inalte. Inauntrul acelei baze vei descoperi locuinte, o scoala, o biserica si poate chiar o clinica, un orfelinat si o scoala biblica. Multi au sacrificat finante, timp si multa energie pentru a crea aceste centre in care vesticul se va simti confortabil, puternic si in control.

In acest context, misiunea devine faptul de a aduce in spatiul nostru cat mai multi indivizi din interiorul culturii aceluia loc, pentru a fi educati si antrenati, aparent pentru a fi liderii culturii respective. In cazul in care cultura din jur este hindusa, budista sau islamica, cel mai razvratit lucru pe care il poti face e sa devii crestin. Acest model tinde sa ii atraga pe acei tineri care isi resping propria cultura. In interiorul acestor baze de misiune, ei isi modifica numele intr-unul "crestin", isi schimba imbracamintea si invata sa se comporte corespunzator acelei insule de cultura vestica. De-a lungul timpului lor de antrenare, acesti tineri barbati si femei devin convinsi de faptul ca singurul mod in care pot deveni lideri este sa actioneze din interiorul acestor baze crestine, sa poarte costum, sa vorbeasca de pe o platforma sau sa conduca din spatele unui birou cumparat cu bani straini, toate acestea in timp ce sunt sponsorizati de si mai multi bani straini.

O alta problema este faptul ca a construi asemenea centre este foarte costisitor, si de aceea putine sunt, de fapt, construite. De asemenea, ele sunt vulnerabile si expuse distrugerii, si pot deveni tinta sentimentelor anticrestine sau antivestice din acea cultura.

In plus, administrarea si conducerea acestor centre cu buget urias, diverse servicii profesionale si constanta munca de intretinere cere finante si expertiza vestica, daca e sa fie administrate asa cum donatorii din vest vor sa fie administrate. Poate ca scopul teoretic e ca administrarea sa fie lasata in mana "nationalilor" atunci cand acestia vor fi pregatiti sa o preia, insa acea zi pare sa nu vina niciodata. Regula de aur este: "Cel care detine aurul face regulile!"

O alta realitate este faptul ca ceea ce este complicat moare. Un asemenea centru nu poate fi mentinut in viata fara suport artificial. In schimb, ceea ce este simplu se multiplica. Principiul enuntat aici de Isus este ca doar ceea ce poate fi multiplicat si mentinut in cultura locala este acceptabil.

Partea complicata si dependenta a Bisericii chineze a fost distrusa de Mao. Insa ceea ce a fost simplu si purtat in inima s-a multiplicat.

Dar poate ca problema cea mai presanta in acest context este faptul ca indivizii despre care vorbeam, educati in acest fel strain de cultura lor, sunt respinsi de catre familie, prieteni si de catre cei din jur, si ajung sa aiba o foarte mica influenta asupra culturii lor. Toti acei bani cheltuiti nu aduc influenta in cultura locala, ci mai degraba respingere de catre acea cultura.

Si astfel, ne trezim ca am obtinut exact contrariul a ceea ce am fost trimisi sa indeplinim.

B. Traiste si cultura

Sunt incredintat ca Isus nu a avut nimic impotriva ideii de sac de calatorie, dovada fiind faptul ca port unul cu mine totdeauna. Traista (sacul de calatorie, sau valiza in limbaj contemporan), servieta, automobilul sau marfarul sunt toate un mijloc de a aduce cu noi tot ceea ce ne reprezinta. Traista, sau valiza, reprezinta o metafora pentru tot bagajul nostru cultural: preferinte, lucruri favorite, mod de a ne imbraca, maniere, gust muzical, conveniente sociale, obiceiuri in casnicie, feluri de mancare etc. Traista e in stransa legatura cu punga de bani, pentru ca, atunci cand avem destui bani, putem recrea propria cultura, indiferent unde ne-am afla. Aceasta este exact ceea ce au facut misionarii din vest peste tot in lume. Iar acest lucru creeaza o confuzie mortala in inimile si mintile oamenilor carora vrem sa le vorbim despre Isus. Ce este Imparatia, si ce este propria noastra cultura? Deseori se pare ca raspunsul ar fi: sunt unul si acelasi lucru! Astfel, de multe ori, cei care urasc cultura vestica (si exista destule lucruri in cultura vestica pe care chiar si Isus le uraste) Il vor respinge pe Isus, si aceasta din cauza ca misionarii din vest L-au amestecat pe Isus atat de mult cu propria cultura, incat in mintile multora aceste doua realitati devin identice.

Cu multi ani in urma, misionarii din vest au devenit faimosi pentru faptul ca au invatat oameni cu traditii muzicale minunate si o limba a lor perfect de frumoasa sa cante in engleza, germana sau olandeza. Astazi probabil ca ne cutremuram la gandul acestei arogante culturale extreme, dar oare nu suntem si noi cumva sub aceeasi influenta?

Si noi vrem ca oamenii sa vina la noi! Cand atragem oamenii la noi, in spatiul nostru, in cultura noastra, acolo unde noi ne simtim confortabil si in control, facem exact ceea ce Isus ne-a interzis in mod expres, si anume a crea prozeliti (Matei 23:15). Un prozelit este cineva care arata ca noi, vorbeste ca noi, se roaga ca noi, si, in general, tine toate regulile comunitatii religioase, scrise sau nescrise. Concentrarea atentiei este inspre aspect exterior si performanta publica. Cultura noastra bisericeasca este plina de oameni care au tendinta de a arata la fel, a se ruga si a se inchina la fel, plus a asculta de aceleasi reguli referitoare la comportamentul public. Exista comunitati in care imbracamintea extravaganta este norma, altele in care este un pacat sa folosesti machiaj, iar altele in care trebuie sa porti haine foarte nepretentioase ca sa fii acceptat. Conformismul exterior poate fi rasplatit cu accept public, dar sub aceasta poleiala se ascund deseori competitii pentru pozitie, dorinte de proeminenta, gelozie, barfa si pacat nestiut.

Eugene Peterson vorbeste despre aceste dinamici in introducerea pasajului Galateni 4:17: *“Acei invatatori eretici fac eforturi serioase sa va flateze, dar motivatiile lor sunt putrede. Ei vor sa va blocheze in afara acelei sfere a libertatii aduse de harul lui Dumnezeu, astfel incat sa depindeti de ei in mod continuu in ceea ce priveste aprobarea si directia, acest lucru facandu-i sa se simta importanti.”* (Eugene Peterson, *Mesajul*, Navpress, 1994)

E aproape o regula faptul ca un serios conformism exterior in ceea ce priveste moduri legaliste de comportament, asteptari inalte legate de performanta, precum si prea multa activitate religioasa publica si obositoare, devin deseori o acoperire pentru pacat. Traim ori prin har, ori prin dependente!

Dinamica poate arata in felul urmator: o anumita persoana a fost dependenta de substante si/sau de un mod de viata periculos. A inceput prin a face orice este necesar pentru a fi acceptat de o grupare anume. Cu cat mai nebuna si mai periculoasa purtarea, cu atat mai multa admiratie si acceptare din partea celorlalti. In timp, poate ca acel tip de persoana oboseste din cauza acestui stil de viata, si cauta schimbare. Poate ca are o experienta reala

de convertire la creștinism, și poate că își schimbă complet stilul de viață. Dar, în cazul în care nevoia sa de acceptare nu este satisfăcută, va fi ușor manipulat și va ajunge repede pe pista de alergare a activității religioase și a conformismului exterior. Poate că, într-adevăr, își va schimba felul de îmbrăcăminte și își va dona banii, va participa la toate adunările bisericii și va savura acceptarea și aprobarea primită în urma comportamentului ce demonstrează fidelitate și dedicare. Dar, după o anumită vreme, se va simți folosit. Va reacționa cu amarăciune și va fi ranit, și poate chiar se va întoarce la felul vechi de viață. Pentru că această persoană nu a făcut decât să înlocuiască o dependență cu alta: un schimb între activitatea de gasca și activitatea de biserică. Și, de fapt, poate că nu a învățat niciodată să trăiască prin harul lui Dumnezeu și prin dragostea Sa necondiționată.

Se pare că o dorință puternică de acceptare din partea persoanelor văzute ca fiind spirituale și având autoritate, precum și o dorință puternică de a fi evaluat în acea comunitate ca fiind spiritual, pot crea o extraordinară energie în ceea ce privește schimbarea comportamentului și conformismul exterior. Da, acesta este procesul prin care se creează prozelitismul: cineva care adoptă un bagaj plin de reguli referitoare la comportamentul exterior, dar a cărui inimă nu a fost niciodată consumată de pasiunea pentru Isus.

Ideea este transformarea inimii. Din nou, citându-l pe Eugene Peterson, de data aceasta în introducerea epistolei către galateni: *“Prin Isus, Pavel a învățat că Dumnezeu nu este o forță impersonală care poate fi folosită pentru a face oamenii să se comporte într-un anumit fel, ci un Salvator personal care ne-a eliberat pentru a trăi o viață în această libertate. Dumnezeu nu ne-a constrâns din exterior, ci ne-a eliberat în interiorul ființei noastre.”* (Eugene Peterson, *Mesajul*, Navpress, 1994)

Toate poruncile lui Isus, concentrate în predica de pe munte, au de a face cu atitudini ale inimii, ca de exemplu iertare pentru cei care au greșit față de noi, restaurare a situației în cazul în care noi am greșit față de cineva, sau a-L căuta pe Dumnezeu în secret mai degrabă decât a face un spectacol public din activitatea noastră religioasă.

Dumnezeu este o uniune bazată pe onoare și încredere între Tata, Cuvânt și Spirit. Baza acestui univers constă în relații pline de dragoste, și nu în polemică sau lege. Ucenicizarea nu se referă în primul rând la doctrina perfectă, și aceasta pentru că Dumnezeu nu e un computer teologic. El e dragoste. Universul său e relational. Ucenicizarea este legată întâi de toate de relații izvorâte dintr-o inimă eliberată.

Noi nu mergem în casa omului care e gata să ne primească purtând o traistă plină de valorile culturii noastre personale, ci mergem cu o inimă a dragostei, respectului și libertății. Împărăția lui Dumnezeu e în interiorul nostru. Și acest lucru este tot ce ne e permis să purtăm! Tot ce ne e permis să împărtășim. Tinta e a ne crea prieteni, și nu prozeliti.

C. Sandale, metodologii și Bruchko

Asadar, ce are Isus împotriva sandalelor? Probabil că, în timp ce a spus aceste lucruri, a fost încălțat cu o pereche. Cred că, în contextul din Luca 10, sandalele reprezintă felul în care noi efectuăm lucruri, felul în care finalizăm ceva, inclusiv în relația noastră cu Isus.

Povestea lui Bruce Olson (poreclit Bruchko – vezi ISBN 9780884191339), misionar pionier în spațiul Indienilor Metilon, un trib din America Centrală aflat la nivelul epocii de piatră, este foarte interesantă. El a intrat în spațiul lor literalmente cu mâna goală. Nu a avut nici pungă de bani, nici sac de călătorie. El a trăit în mijlocul lor ca unul dintre ei, fără contacte, provizii, medicamente sau suport de orice natură din partea țării sale de bastina. De câteva ori a fost aproape de moarte din cauza febrei, și a dus o batalie continuă cu paraziții. În primii doi ani de misiune, finalmente a văzut un convertit în urma eforturilor sale. Astfel, a primit curaj, gândind că, destul de curând, alții ca el vor urma.

Dar se pare ca, in timp, Bruchko a devenit destul de frustrat cu privire la convertitul sau, pentru ca acesta se ferea de a impartasi credinta lui cu restul tribului, justificandu-se mereu ca nu e timpul sa o faca. Olson nu putea intelege de ce proaspatul sau ucenic refuza mereu sa impartaseasca ceva cu altii.

Avand o cultura orala, istoria tribului era mentinuta prin faptul ca fiecare membru trebuia sa memoreze si sa recite diverse povestiri si legende, si apoi sa le prezinte in fata tribului adunat laolalta pentru aceste evenimente speciale. Olson a fost prezent la multe dintre aceste seri de prezentare, dar nu a inteles pe deplin semnificatia lor pana in momentul in care ucenicului sau i-a venit randul sa povesteasca ceva. Povestea lui, in acea seara speciala de prezentare, a fost un vis pe care l-a avut cu mult timp in urma unul dintre batranii tribului, si anume faptul ca un om cu pielea alba va veni la ei si le va spune adevarul despre Fiul lui Dumnezeu. Ucenicul a reamintit visul, l-a explicat ca fiind implinit de catre Olson, si apoi a prezentat mesajul din Biblie despre Fiul lui Dumnezeu. In acea seara, aproape toti membrii tribului au devenit ucenici ai lui Isus.

Olson a lasat in urma punga cu bani si bagajul, dar inca a avut sandalele americane in picioare. El a vrut ca ucenicul lui sa vorbeasca in mod individual si privat cu fiecare membru al tribului. Dar ucenicul lui nu a putut intelege acel mod de a trata lucrurile. Lumea lui era orala si comuna, si nu privata, scrisa si individuala. In lumea orala, adevarurile noi izvorasc din cele vechi si includ totul. Viziunea lui cu privire la timp nu era vestica. El nu era sub presiunea timpului. Pentru ca stia ca seara lui de prezentare va veni mai devreme sau mai tarziu.

Noi toti avem tendinta sa ne invartim in jurul propriilor traditii etnice, crezand ca felul in care noi gandim sau procedam este normal si bun, in timp ce felul in care altii procedeaza este nenatural sau gresit. Bineinteles, nu ma refer aici la morala absoluta referitoare la dragoste, spunerea adevarului, iertare, puritate sexuala sau smerenie. Noul Testament este clar cu privire la aspectele absolute referitoare la relatii intre oameni, dar felul in care exprimam aceste absolute realitati interioare, felul in care le traим si le expunem poate varia in mod semnificativ. Aceasta se datoreaza faptului ca Dumnezeu, Artistul suprem, a creat toate aceste culturi diverse pur si simplu pentru bucuria si placerea de a crea.

D. Povestea drumului camilelor

(Kevin Greeson, *Manual de antrenare a camilelor*,
www.churchplantingmovements.com)

O anume tara din sud-vestul Asiei a fost tinta activitatii misionare crestine in ultimele cateva sute de ani: diverse denominatiuni au intrat pe acel teritoriu si au construit cladiri de locuit, clinici, scoli si seminarii biblice. Ei au accentuat faptul ca cei convertiti trebuie sa isi schimbe numele dintr-unul arab intr-unul crestin, si trebuie sa isi schimbe imbracamintea pentru a nu fi identificati cu toata acea cultura musulmana. Rezultatul a fost faptul ca acesti noi convertiti au avut foarte putina influenta asupra culturii lor, pentru ca au muncit, au trait, s-au casatorit si si-au crescut copiii in interiorul comunitatii crestinizate dupa modelul vestic. Vietile lor spirituale au fost construite in jurul cladirilor straine si clericilor straini. Iar bisericile din acea natiune au fost divizate in functie de liniile denominationale... Unii ar spune ca aceasta situatie e normal sa apara!

Dupa aproximativ 100 de ani de munca misionara, in acea tara de circa 150 de milioane de oameni, numarul convertitilor botezati a ajuns la 100.000, iar cresterea a incetat.

In urma cu circa 15 ani, doi tineri din acea cultura L-au cunoscut pe Isus si au luat cateva decizii: ei nu isi vor schimba numele sau imbracamintea. Nu se vor identifica deloc cu

acele comunitati vestice, ci vor respecta propria lor cultura, folosind elemente adevarate continute de catre ea, si incercand sa creeze o punte intre aceasta cultura si Isus.

Ei au descoperit ca exista versete in Coran care vorbesc despre Isus: nasterea din fecioara, miracolele Lui, neprihanirea Sa, faptul ca vine de la Dumnezeu si Se va intoarce la Dumnezeu. De asemenea, alte versete din Coran ii indeamna pe credinciosi sa citeasca Vechiul si Noul Testament inainte de a citi orice alta carte. Traditia musulmana vorbeste despre 4 carti necesare pentru credinta, printre care Coranul, Vechiul Testament si Noul Testament. Acesti doi tineri au descoperit ca, citind Coranul impreuna cu altii si punand intrebari din aceste pasaje, multi au fost curiosi sa afle mai mult, au cerut Noul Testament, i-au invitat in casele lor si au devenit ucenici ai lui Isus prin botez.

Cand au fost intrebati ce cred despre Mohamed, ei au citat partea din Coran in care Mohamed spune ca el e doar un cautator al adevarului, unul care calauzeste inspre adevar. Cand au fost intrebati ce cred despre Isus, ei au punctat versetul in care se spune ca Isus S-a intors la Dumnezeu. Coranul declara ca Isus nu a murit niciodata, in timp ce Mohamed a murit. Nu cred ca mai e nevoie de alte comentarii! Ei au evitat controversele cu privire la credinta, si au folosit respectul cultural pentru Coran, lasand Coranul sa vorbeasca in favoarea lor.

Astfel, comunitati de credinciosi au aparut pretutindeni: in case, in cafenele, la locuri de munca. Atunci cand credinciosilor traditionali li s-a spus despre aceasta miscare, ei au etichetat-o ca fiind imposibila. Ei au obiectat ca acesti noi credinciosi nu isi vor putea pastra credinta si ca va fi prea dificil pentru ei sa traiasca in afara protectiei comunitatii crestine. Da, intr-adevar, au existat multe dificultati, dar aceasta miscare numara astazi peste un million de credinciosi botezati, si este in continua crestere. In comparatie cu miscarile traditionale, exista de zece ori mai multi credinciosi in de zece ori mai putin timp!

Acest fel de a actiona este foarte diferit de acela folosit de misionarii pionieri, care au sacrificat atat de mult pentru Imparatia lui Dumnezeu. Da, misionarii denominationali s-au daruit complet cauzei, s-au sacrificat si au muncit din greu, dar purtand inca punga de bani, bagajul si sandalele. Si, pentru unii dintre adeptii acestui mod de a actiona, este aproape imposibil de crezut ca Isus ar putea lucra intr-o natiune fara ca ei sa aiba ultimul cuvânt.

E. Saluturi si tinta

De ce "sa nu salutam pe nimeni pe drum"? Pare neprietenos si irational. Pare contraproductiv, pentru ca noi chiar asta urmarim: sa intalnim oameni si sa gasim "persoanele pacii".

"Dupa aceea Domnul a mai randuit alti saptezeci si i-a trimis doi cate doi inaintea fetei Lui, in toate cetatile si in toate locurile pe unde urma sa treaca El." Luca 10:1

Se presupunea ca acesti saptezeci sa mearga in locurile planuite de Isus, si nu in orice loc ales la intamplare. El avea un plan strategic, iar ei urmau sa faca parte din el. Isus a accentuat de multe ori faptul ca El face doar ceea ce Il vede pe Dumnezeu-Tatal facand (Ioan 5:19) si spune doar ceea ce Il aude pe Dumnezeu-Tatal rostind (Ioan 6:26). El a actionat doar pe baza adancimii relatiei Lui cu Tatal, si nu a raspuns numai nevoii oamenilor din jur. Da, Matei 25 si Isaia 58 sunt pasaje de capetenie si standarde in tot ceea ce facem, dar au existat multi oameni in Israel pe care Isus nu i-a vindecat, multi morti pe care nu i-a inviat, si multi flamanzi pe care nu i-a hranit. Isus a traversat realitatea nevoilor umane la pas cu Dumnezeu-Tatal. Au existat multe sate samaritene in care Isus nu a pasit, insa unul dintre ele a fost vizitat, si aceasta pentru ca Isus S-a hranit cu voia Tatalui din ceruri (Ioan 4:34).

Nevoia umana poate fi coplecitoare si totalmente mistuitoare. Daca raspunsul nostru se bazeaza doar pe ea, vom deveni epuizati si furiosi pe toti cei care nu vad ceea ce noi vedem, iar in final furiosi si pe Dumnezeu pentru ca nu ne da mai multe resurse. Nu se presupune sa

iesim in intampinarea fiecarei nevoi pe care o vedem in jur. Ci se presupune sa stim ce ne spune Dumnezeu, sa vedem ce face Dumnezeu si sa mergem la pas cu El in acele lucruri. Pentru ca aceasta lume este a Tatalui, iar Biserica este a lui Isus Cristos.

“Caci noi suntem impreuna lucratori ai lui Dumnezeu; voi sunteti campul de lucru al lui Dumnezeu, cladirea lui Dumnezeu. Dupa harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect intelept, am pus temelii, si un altul cladește deasupra. Dar fiecare sa ia bine seama cum cladește deasupra.” 1 Corinteni 3:9-10

Pavel a stiut ca era un conlucrator al lui Dumnezeu, si, ca un arhitect intelept, a stiut care ii sunt limitele. El a cladit fundatia si i-a lasat pe altii sa cladeasca deasupra! Pentru ca aici e vorba de campul de lucru al lui Dumnezeu si de cladirea lui Dumnezeu! Noi nu putem face totul. Ci ar trebui sa ne concentram atentia asupra a ceea ce ne-a fost dat har sa facem, si ar trebui sa facem acel lucru cu excelenta.

Centrul lucrurilor nu este nevoia omului si starea sa de bine. Aceasta ar insemna umanism. Centrul este Dumnezeu si Gloria Sa. Aceasta insemna a-L urma pe Isus.

Intrebari

1. Atunci cand noii credinciosi raman in cultura lor, asa cum este descris anterior, nu exista oare pericolul sincretismului, amestecului de lucruri din acea cultura si din acel sistem de valori cu lucrurile descrise in Noul Testament?

Da, intotdeauna exista acest pericol. Insa nu credeti ca noi toti excelam in a vedea probleme ce apar in alte culturi, atunci cand acestea sunt amestecate cu Evanghelia, insa suntem foarte inceti in a vedea propriile noastre sincretisme?...

Un vestic ar putea fi tulburat de faptul ca un ucenic al lui Isus dintr-o cultura musulmana se roaga de cinci ori pe zi si tine posturile musulmane, chiar daca acel credincios se roaga lui Isus, Il urmeaza pe Isus in toate lucrurile, si chiar isi risca viata pentru aceasta. Eu unul sunt mai degraba ingrijorat de materialismul vestic din Biserica, de egoismul si de lacomia care au facut din multe biserici crestine un cult al prosperitatii. Sunt mult mai ingrijorat de faptul ca bisericile din vest au imbratisat atat de multe dintre valorile si accentele culturii noastre, si anume talent, personalitate, celebritate si privilegiu, transformand intregi sectiuni ale Bisericii crestine intr-un cult al personalitatii. Am ajuns astfel sa prezentam lacomia ca fiind dorinta evlavioasa, si un stil de viata egoist ca fiind binecuvantarea lui Dumnezeu.

2. Daca nu luam cu noi nici un ban, cum putem ajuta saracii si face alte lucruri de caritate? Nu este aceasta o parte din misiunea incredintata?

Da, banii pe care ii strangem au doua scopuri principale: sa trimitem echipe apostolice in zone noi si sa ii ajutam pe cei saraci. Aceasta face parte din misiunea incredintata noua, crestinilor.

Totusi, se pune urmatoarea intrebare: cum e mai bine sa atingem aceasta tinta? Care ar fi cea mai buna metoda? De exemplu, cum sa ajutam orfanii dintr-o patura sociala de fermieri de la sate? Construirea de institutii in stil vestic, cu standarde vestice, care au o nevoie permanenta de finante si expertiza din vest pentru a putea functiona? Sau, mai degraba, antrenarea si ajutarea familiilor din sat pentru a putea lua orfanii in casele lor? In institutiile vestice, ei ar avea apa calda si toaleta moderne, in timp ce in familiile locale nu ar avea toaleta in casa. Oare ce e mai bine?

Institutiile vestice necesita o multime de bani si pot ajuta un numar limitat de orfani dintr-o populatie. Au nevoie de multa expertiza, si de aceea sunt foarte dificil de multiplicat.

Localnicii nu pot sa conduca o asemenea institutie – este prea complicat si implica resurse pe care ei nu le au. Asemenea institutii accentueaza saracia, incapacitatea si dependenta localnicilor. Ele creeaza resentimente. Si mai creeaza copii care nu vor sa traiasca in comunitatile lor locale; ei vor un stil de viata vestic si oportunitati de aceeaasi natura.

Dar daca am ajuta familiile locale sa aiba grija in casele lor de propriii lor copii si de cei orfani? Cum ar arata un asemenea model? Poate la fel ca un exemplu din Kenia, o situatie in care cativa prieteni crestini au ajutat o familie locala daruindu-le acestora biciclete, astfel incat ei sa poata castiga bani oferind “biciclete-taxi” si, ca urmare, sa poata primi in casa lor alti 20 de copii. Acesti copii traiesc la fel ca toti copiii din cultura lor, iar modelul este simplu si se poate multiplica usor. Modelul de mai sus aduce speranta ca, de fapt, toti orfanii din acea cultura pot gasi un adpost, pentru ca acest lucru poate fi realizat cu resurse locale. Acest model imputerniceste, este datator de creativitate si initiativa, si creeaza independenta.

Noi nu avem in nici un caz suficiente resurse sau echipe din vest pentru a mentine orfelinate de tip vestic in culturi straine, asadar ma intreb de ce continuam sa ne cheltuim banii pentru asemenea proiecte scumpe si complicat de condus? Poate pentru ca ele ne fac sa ne simtim bine. Ne fac sa ne vedem puternici. Aceste dinamici sunt actualmente intr-un proces de transformare, insa avem un lung drum de parcurs pana sa vedem schimbari semnificative. E nevoie sa incepem sa gandim in termeni de: local, simplu, multiplicabil, creativ, usor de intretinut si aducator de valoare.

3. Dar cum ramane cu acele nevoi care nu pot fi satisfacute?

Ai incredere in faptul ca Dumnezeu trateaza acele nevoi intr-un mod mult mai profund decat o poti face tu? Te rogi pentru lucratori in campul de misiune? Te rogi pentru multiplicarea resurselor limitate? Te rogi pentru idei noi si creative in vederea rezolvarii de probleme vechi? Esti deschis pentru parteneriate strategice cu acei care au chemari diferite, daruri si resurse diferite? Esti gata sa ii lasi sa intre in viata ta? Sau poate Il limitezi pe Dumnezeu la a face doar ceea ce poti tu sa faci?

Brazilia are o mare problema legata de copiii strazii. Acestia se drogheaza si fura pentru a supravietui. In anumite situatii, este cunoscut faptul ca politia i-a impuscat ca si cand ar fi caini fara stapan. Ei bine, noi avem prieteni care creeaza camine pentru acesti copii prin faptul ca se ocupa de construirea de case in care 10-12 copii pot trai impreuna cu o mama adoptiva sau un tata adoptiv. Casele acestea sunt grozave, dar, totusi, multi copii raman pe strazi. O anumita asociatie a bisericilor din Brazilia a cerut guvernului sa faca ceva in legatura cu aceasta problema. Este oare responsabilitatea guvernului? Prietenul nostru ne-a spus ca, in cazul in care fiecare lider din bisericile evanghelice din Brazilia ar adopta un copil, nu ar mai exista nici un copil al strazii.

Te confrunti cu nevoi pe care nu le poti rezolva? Ascuta sfatul Maicii Tereza: “Incepe cu ceea ce se afla la picioarele tale.” Fa ceea ce poti sa faci, si nu te preocupa prea mult de ceea ce nu poti face.

4. Cum stii unde te trimite Dumnezeu? Isus a numit locuri specifice pentru ucenicii Sai. Cum putem afla unde ar trebui sa mergem?

Se presupune sa ascultam si apoi sa actionam. De aceea fundatia Bisericii este reprezentata de profeti si apostoli. Poate ca avem o multime de idei bune, dar oare ascultam de Dumnezeu? Recunoastem noi limbajul viziunilor si visurilor, asa cum a experimentat Petru in Faptele Apostolilor 10 sau Pavel in capitolul 16? Recunoastem oare situatiile in care au loc

intalniri regizate de Dumnezeu si sunt create relatii dorite de Dumnezeu, asa cum a experimentat Pavel in Fapte 18:1-3?

Dam noi atentie dorintelor inimii noastre, acelea pe termen lung? Oare ce a pus Dumnezeu in noi? Care sunt lucrurile pe care le visam, ne rugam pentru ele si ne gandim la ele mereu? Care sunt lucrurile pentru care avem credinta si har?

Esti tu gata sa incepi chiar acolo unde te afli acum?

Capitolul 5 – Pacea voastra si omul pacii

In orice casa veti intra, sa ziceti intai: "Pacea sa fie peste casa aceasta!" Si daca va fi acolo un fiu al pacii, pacea voastra va ramane peste el; altfel, ea se va intoarce la voi.

Luca 10:5-6

A. Pacea sa fie cu voi

Salutul standard in cele mai multe culturi musulmane este "As-Salamu-Aleicum!", ceea ce inseamna "Pacea sa fie cu tine". Raspunsul la acest salut este "Va-Aleicum As-Salaam", tradus "Pacea sa fie cu tine, de asemenea". Acest lucru este exact ceea ce spune Isus. El e un estic vorbind unei culturi estice.

Stii tu ca esti un ambasador al Imparatiei lui Dumnezeu, purtand cu tine prezenta Regelui, oriunde te-ai duce? Stii tu ca, in calitate de ambasador, ai autoritatea de a face parte si altora de pacea acestei Imparatii? Faci tu acest lucru: a raspandi pace asupra locurilor in care te afli? Pasesti tu in locuri si situatii noi cu pace sau cu teama?

Dar cum e cu aceia care nu Il cunosc inca pe Isus – simt ei ca ii accepti si le aduci pace, si nu superioritate sau condamnare? Isus a fost numit "prietenul pacatosilor". Am dobandit noi acelasi nume? Prostituatele l-au cautat prezenta, pentru ca au stiut ca atitudinea Sa fata de ele era una a neprihanirii, si au stiut, de asemenea, ca Isus le accepta. Colectorii de taxe s-au simtit confortabil cu El, pentru ca au stiut ca Isus nu ii condamna.

Prioritatea numarul unu este sa raspandim pace. Uneori inasa, noi aproape ca savuram conflictul, instrainarea si respingerea, pentru ca aceste lucruri ne permit sa afirmam ca am incercat sa impartasim credintra noastra cu altii, dar ei ne-au respins. Spiritul falsei religii gaseste placere in dezbaterile teoretice si in posibila persecutie ce le urmeaza. Dar daca ei resping doar metodele noastre, si nu pe Isus? Prima tinta este sa raspandim pace. Adevarul te poarta pe tine. Nu esti tu acela care trebuie sa porti Adevarul! Destinde-te in bratele Sale. Isus, Calea, Adevarul si Viata, a venit ca un prieten care vrea sa serveasca. Nu esti tu aparatorul Adevarului, ci Adevarul te apara pe tine! Pacea sa fie cu tine.

B. A gasi fiul pacii

Acest tip de persoana este numita "fiul pacii" pentru ca este in cautare de adevar. Dumnezeu a lucrat deja in inimile acestora, iar noi trebuie doar sa recunoastem lucrarea lui Dumnezeu. Sa recunoastem locul in care Isus este pe cale sa intre. Cum gasim una dintre aceste persoane?

Metoda folosita deseori de fratii care au facut misiune-pionierat in zona numita "Drumul Camilelor" a fost sa intre intr-o moschee si sa ceara sa citeasca din Coran impreuna cu barbatii de acolo. Apoi sa inceapa sa puna intrebari ce erau menite sa creeze alte intrebari. Lucru care, finalmente, conducea la discutii despre Isus si Noul Testament. Uneori, acesti barbati erau invitati din nou in moschee, pentru o alta conversatie. Alteori cineva ii urma la iesirea din moschee si ii invita acasa la el, cerand si un Nou Testament. Dupa o serie de vizite

si conversatii acasa la aceasta persoana, venea si ziua in care, pasind din nou pragul acelei casei, descopereau camera plina de rude si prieteni, iar gazda ii intampina cu urmatoarele cuvinte: “Acum spuneti-le si lor tot ce mi-ati spus mie...”

Viziunile si visurile sunt atat de frecvente astazi printre cautatorii de adevar musulmani (vezi Jim Rutz, *Mega Shift*, Colorado Springs, Colorado, Empowerment Press, 2005, pagina 79), incat o metoda buna de a incepe conversatia cu ei este sa intrebi direct daca au avut recent viziuni si visuri. Daca acea persoana a avut o viziune cu Isus, va fi surprinsa auzind aceasta intrebare. Va fi si mai surprinsa in cazul in care o vei intreba daca viziunea a fost despre un barbat imbracat in haine stralucitoare, de care recipientul visului s-a simtit in mod straniu atras.

Atunci cand gasesti un om al pacii, pacea ta se va odihni peste acea casa. Daca nu, pacea se va intoarce la tine, in timp ce tu iti continui drumul. Aceasta ungere, aceasta prezenta a Duhului Sfânt, aceasta pace are mare impact, si reprezinta o semnificativa parte a mesajului pe care il porti. Cand gasesti un fiu al pacii, el va recunoaste pacea pe care tu o porti, si acest lucru il va face sa-si deschida inima si casa. Da, sunt implicate aici si strategii de abordare, plus ceva intelepciune, insa succesul nu se datoreaza in primul rand acestor factori, ci faptului ca Dumnezeu actioneaza inlauntrul lor si prin tine, iar Isus numeste acest proces: dinamica pacii. Ce uimitoare lucrare a lui Dumnezeu: sa aduci pace in inimi in care, in mod natural, ai afla doar diviziune, si poate chiar ura.

O asemenea persoana a pacii poate fi primul convertit dintr-un sat sau dintr-o grupare sociala. Marturia lor poate fi dramatica, si poate deschide intregul sat sau grup pentru a-L primi pe Isus. Acest lucru s-a intamplat cu femeia de la fantana din Ioan 4 si cu demonizatul din Marcu 5:19.

Omul pacii poate fi persoana cu cea mai mare influenta in respectivul context social. Exista multe marturii despre lideri musulmani din Africa ce au devenit ucenici ai lui Isus, dupa care intreaga moschee condusa de ei i-a urmat in decizia lor.

Persoana aceasta de influenta este o parte a povestii lui Petru si a lui Cornelius din Fapte 10, si, de asemenea, povestea lui Pavel, Sila si a temnicerului convertit. In ambele cazuri, “el si toata familia lui au fost botezati”. Tinta e sa vedem toata familia botezata in acelasi timp. Uneori ne grabim sa botezam o singura persoana, si prin aceasta separam un membru al familiei de toti ceilalti. Ar fi mult mai bine sa incercam sa organizam un studiu biblic cu intreaga familie, sa-i conducem pe toti la Isus, si sa-i botezam in grup. In acest fel, sarbatoarea botezului reprezinta in acelasi timp plantarea unei biserici noi.

Intrebari

1. Cum ramane cu omul pacii intr-o cultura urbana si vestica?

Am avut deja cateva conversatii despre acest subiect. Contextul Luca 10 este in mod clar estic si rural, cultura in care intr-o casa locuiau trei generatii, plus rude mai indepartate, plus servitori – se ajungea uneori la 20 pana la 40 de persoane. Ceea ce se intampla acum in multe culturi din lumea a treia este faptul ca misionari crestini locuiesc printre acesti oameni si ii invata pe capii familiei (persoanele pacii) sa devina “pastorul” intregii familii si cercului de prieteni. Acest model se multiplica rapid, alimentand continuu actuala miscare de plantare de biserici.

Cum aplicam aceste principii in culturi urbane si vestice, in care norma nu este colectivismul, ci individualismul si fragmentarea? Oare invataturile din Luca 10 transcend granitele culturale? Bineinteles – sunt invataturile lui Isus! In vest, “familiile” sunt, de fapt, diverse grupuri de interes, oamenii cu care ne petrecem cel mai mult timp. Problema nu e a

recoltei. Inca mai astepti ca recolta sa vina la tine? Adu-ti aminte ca Isus nu a spus niciodata ca acest lucru se va intampla! El ne-a indemnat sa ne rugam pentru lucratori care vor actiona, apoi El Insusi ne va trimite pe campul de recoltat, ca raspuns la propriile noastre rugaciuni. Iata si cateva exemple vestice contemporane...

Liderul unei anumite organizatii crestine din Anglia a devenit membru al unui club de crichet, implicandu-se in toate aspectele referitoare la viata clubului. Rezultatul? Cativa membri ai clubului au fost botezati ca ucenici ai lui Isus.

O prietena din Germania a primit instructiuni clare de la Dumnezeu sa mearga intr-un anumit bar. "Doamne, in viata mea nu am frecventat barurile; de ce m-as duce acum?" Luand hotararea sa asculte, a cerut permisiunea de a se aseza la o masa. Masa era ocupata de catre un grup de femei implicate in spiritualism ezoteric, acestea avand intalnirea lor saptamanala. Ele au acceptat-o in conversatia lor. Dupa cateva saptamani in care prietena noastra nu a facut altceva decat sa le asculte, raspunzand bland la cateva intrebari puse de ele, acestea i-au acordat o seara intreaga in care sa vorbeasca despre relatia ei cu Isus. Urmatorul pas a fost o intalnire la care si sotii acestor femei au fost prezenti. Unul dintre barbati incepuse de curand sa citeasca Biblia si se intreba daca ar putea intalni pe cineva care sa i-o explice...

Un alt prieten german a inceput sa petreaca timp in parcul local, printre cei fara adpost si aflati la limita. Rezultatul? Cativa ucenici ai lui Isus botezati, si o comunitate a lui Isus in parc. Unul dintre acestia avusese o istorie oribila de abuz intamplat in copilarie, si traise 15 ani pe strazi.

Vrei sa fii pastor? De ce nu ai deveni pastorul (ei bine, antrenorul) echipei sportive in care fiul tau este membru? Un prieten apropiat a facut acest lucru, si a intalnit astfel un alt tata, pe care l-a simpatizat imediat. La un moment dat, acest parinte a incetat sa ia parte la meciurile si antrenamentele fiului sau. Prietenul nostru a insistat in a-i telefona, iar cand acest tata finalmente a raspuns, se afla in disperare totala si era pe pragul de a se sinucide. Multe alte convorbiri telefonice au urmat, iar acum acest barbat si sotia lui Il urmeaza pe Isus.

Peter, un prieten din Tadjikistan, a raspandit anunturi in care oferea gratuit cursuri de zbor cu planorul, plus echipamentul necesar. Tinerii iubesc aventura si vor sa fie implicati in lucruri interesante peste tot in lume. Asadar, Peter e pe cale sa isi creeze propria "casa a pacii" printre acei barbati tineri interesati de zbor.

In New York exista o anumita miscare in interiorul culturii hispanice: crestinii din acest cerc isi invita prietenii, familia si colegii de serviciu fie acasa, fie la un restaurant, oferind gustari, un film, conversatie si rugaciune pentru cei bolnavi. Cand noi crestini se alatura, acel grup devine o mica biserica si da nastere la alte grupuri.

Una dintre cele mai potrivite introduceri la subiectul plantare de biserici in zona urbana este cartea lui Neil Cole, *Biserica organica: a creste o biserica acolo unde exista viata*, Wiley Press, 2005.

In sfera urbana si vestica, o "casa a pacii" este de obicei un grup de interes comun. Aceste grupuri pot varia: de la oameni de afaceri cu influenta, pana la proaspeti imigranti. Duhul Sfânt este cea mai creativa persoana din acest univers – de ce se pare ca Biserica este atat de lipsita de creativitate? Haideti sa-L intrebam pe El. Sa visam cu El. Sa pasim impreuna cu El in aceasta aventura a credintei si dragostei.

Gaseste-ti propria persoana a pacii.

Destinul tau este acolo unde se afla recolta.

Recolta ta se afla acolo unde iti este destinul!

Capitolul 6 – Mandatul de a manca si a bea

Sa ramaneti in aceeași casa si sa mancati si sa beti ce vi se va da, caci vrednic este lucratorul de plata sa. Sa nu va mutati din casa in casa. In orice cetate veti intra si unde va vor primi oamenii, sa mancati ce vi se va pune inainte... Luca 10:7-8

A. Integritate in relatii si multiplicare

Odata ce ai gasit casa pacii, ramai acolo. Sau, asa cum spune Peterson in *Mesajul*: “Nu va mutati din casa in casa, cautand cel mai bun bucatar din oras.” Odata ce ai gasit casa potrivita, onoreaza aceasta casa. Demonstreaza integritate relationala, fidelitate si prietenie. Daca Dumnezeu te-a condus acolo, ramai acolo, indiferent de posibile neintelegeri sau dificultati.

Porunca de a ramane este legata de aceea de a face ucenici si de a-i antrena pe toti sa asculte de lucrurile invatate de Isus. Ideea nu e de a numara cartonase cu numele “noilor convertiti”. Contactul cu aceasta casa a pacii nu e un eveniment care are loc o singura data. E pe termen lung! Stai in relatie cu acele persoane pana cand munca de ucenicizare este terminata, apoi continua sa le fii prieten. Invata-i sa fie pastorii familiei si prietenilor lor, in propria lor casa. Poate ca un nou prieten se va simti confortabil sa paseasca in casa ta, dar nu si rudele sau prietenii lui. Ideea nu e de a-i aduna in jurul tau. Ci de a merge in case noi si de a-i invata pe cei de acolo sa faca si ei ceea ce faci tu. Ideea este multiplicarea. Daca te bazezi doar pe tine insuti, vei vedea crestere doar prin adaugare, dar daca si ucenicii tai vor face ceea ce faci tu, vei vedea multiplicare.

Cand se ajunge la a patra generatie, lucrurile nu mai sunt sub controlul tau, insa ceea ce poti sa te asiguri ca faci pe traseu e multiplicarea relatiilor de calitate. Isus a avut doisprezece ucenici, si a ramas cu ei timp de trei ani. El a persistat in a indeparta multimile, in special atunci cand acestea au vrut sa-L faca Rege, si Si-a investit viata in cei doisprezece. El nu a adaugat pe nimeni la cei doisprezece, pentru ca nu a vrut sa dilueze calitatea relatiei pe care o avea cu ei. Am auzit multe marturii despre relatii stranse si aducatoare de satisfactie, existente atunci cand un mic numar de indivizi au inceput o biserica in casa cuiva. Ei au crescut numeric, si atunci s-au gandit ca au nevoie de o cladire, insa aceasta crestere a adus o pierdere a calitatii din acele prime relatii. In loc de prietenii, au ajuns curand sa aiba doar programe, iar cresterea numerica a dus, din nefericire, la pierderea dragostei dintai. Acesta este rezultatul cresterii prin adaugare.

Isus nu a diluat calitatea relatiilor Sale prin aducerea altora in grupul celor 12. Ne putem usor imagina ca si altii au vrut sa faca parte din acel grup, dar El nu a permis acest lucru. Daca fiecare dintre cei 12 ar fi avut propriul grup de ucenici, toate acele grupuri ar fi putut sa se bucure de o aceeași calitate a relatiilor intre ei. Cresterea ideala este prin multiplicare si prin pregatirea de generatii noi de ucenici. Si acesta nu este vreun program de marketing cu diverse trepte de recunoastere, ci expresia normala a unei vieti relationale sanatoase.

Lucrarea este pe termen lung, relationala si caracterizata de normalitate. Nu este rapida, bazata pe evenimente si programata. Evenimentele si programele nu produc ucenici. Doar ucenicii produc ucenici.

B. A manca, a bea si acceptarea sau apartenenta, comportament si crez

Am descoperit ca toate culturile sunt la fel dintr-un anumit punct de vedere. Atunci cand iei masa cu prieteni noi, ei sunt totdeauna curiosi sa stie daca ti-a placut mancarea lor. De ce?

Daca ti-a placut mancarea, arati prin aceasta acceptare si bucurie cu privire la cultura lor, la preferintele lor, la darurile lor pentru tine, si, finalmente, la ei insisi.

Porunca de a manca si a bea "tot ce vi se va pune pe masa" este socanta intr-o cultura ca cea evreiasca traditionala, cultura in care multe lucruri sunt interzise, fiind considerate "necurate". Sa mananci tot ce ti se serveste?... Aceasta a fost o foarte serioasa problema culturala, pentru rezolvarea careia Petru a avut nevoie de un vis care s-a repetat de 3 ori ca sa-l poata convinge. Numai datorita acelui vis, el a fost gata sa manance mancare necurata impreuna cu pagani necurati, in casa lui Cornelius (Fapte 10), apoi sa se justifice pentru acea decizie in fata celorlalti apostoli (Fapte 11).

Observati porunca din Luca 10:7-9... Se presupune ca noi sa mancam, apoi sa slujim si sa declaram Imparatia lui Dumnezeu. A manca impreuna demonstreaza acceptare si in zilele noastre, insa, in vechime, acest lucru a fost si mai important din acest punct de vedere. A frange paine impreuna cu cineva demonstra faptul ca esti gata sa-i fii prieten pentru toata viata. Isus accentueaza de doua ori ideea de a manca. Apoi ne spune sa slujim celorlalti si sa declaram ca "Imparatia lui Dumnezeu este aproape".

Cu alte cuvinte, este vorba intai de apartenenta, prietenie si comunitate, apoi de comportament, slujire si intampinarea nevoilor, si numai dupa acestea de crez, adevar si comunicarea Imparatiei; pe scurt: apartenenta, comportament si crez. Cele mai multe dintre comunitatile evanghelice traditionale au inversat ordinea acestor lucruri. Din pacate, se pare ca avem tendinta sa cerem intai oamenilor sa cada de accord cu versiunea noastra referitoare la adevar, sa creada in acelasi fel in care noi credem si sa se comporte la fel ca noi, si numai dupa aceea suntem gata sa-i acceptam, sa le acordam apartenenta. Acceptarea noastra este rasplata pe care o dam altora pentru faptul ca se comporta la fel ca noi si cred ceea ce credem noi.

Isus nu a procedat in acest fel. El a intrat in casa lui Zacheu (Luca 19), si datorita acceptarii si prieteniei Lui, Zacheu a fost miscat si a primit har pentru a-si schimba comportamentul.

Prima cerinta pentru a fi un bun apostol nu este o pregatire academica indelungata, ci a fi in stare sa accepti tot felul de oameni, si sa mananci si sa bei cu ei! Ei bine, cum arata programul tau de antrenare?

C. Plati si responsabilitati

A vorbi despre bani este dificil chiar in interiorul propriei culturi si limbi si propriului grup economic. Insa cand este vorba despre o cultura diferita si apar diferente economice si de limba, problema se agraveaza. In incercarea de a crea relatii interculturale, problema administrarii finantelor este cea mai dureroasa.

Isus ne invata cum sa evitam aceasta problema. El ne spune ca, atunci cand suntem trimisi in campul de misiune, noi depindem de ospitalitatea celor care ne vor primi in casa lor. Tu, ca lucrator, esti vrednic de plata ta. Este vorba aici de ideea de responsabilitate; daca cineva nu accepta aceasta responsabilitate de la inceput, probabil ca nu o va accepta nici mai tarziu.

Cand cineva cu mai multe resurse vine la cineva cu mai putine, se intampla de multe ori ca cei cu mai putine resurse sa devina dependenti de cei cu mai multe. Iar dependenta distruge integritatea, onoarea personala si respectul de sine. Noi nu suntem chemati sa nastem relatii de dependenta. In Ioan 15, Isus a privit inspre cei 12 ucenici si i-a numit prieteni. Nimeni nu vrea sa fie sclav sau sa lucreze cu sclavi. Nimeni nu vrea sa fie doar un proiect al cuiva. Noi toti vrem sa fim prieteni si sa fim tratati in consecinta.

Ca urmare, prietenii nu vor sa fie poveri, sau sa ia mancarea de la gura copiilor altcuiva, nu-i asa? Insa, da, prietenii vor face sacrificii unul pentru altul, iar acest tip de sacrificiu este o cinste in orice cultura. Unul dintre testele "casei pacii" este testul ospitalitatii. Vor avea ei grija de cei intrati in casa lor? Sunt ei oameni darnici?

Isus subliniaza foarte clar faptul ca provizia zilnica este singura responsabilitate a celor din casa pacii fata de cei trimisi in campul de misiune. Acest lucru contrasteaza cu falsa religie, care intotdeauna opresea masele, cerand neincetat de la ele. Acest tip de religie isi construiește templele si daruiește preotilor sai birouri, automobile, case si pamanturi. Indiferent daca oamenii sunt bogati sau saraci, ei sunt presati sa dea bani, spunandu-li-se ca sunt blestemati daca nu dau, si binecuvantati daca dau... Biserica traditionala din timpul Imperiului Roman a vandut indulgente pentru binecuvantarea in viata viitoare. Noi, cei din timpurile moderne, vindem binecuvantari pentru viata de acum! Falsa religie are totdeauna binecuvantari de vanzare! Si ea are mereu de oferit vinovatie si blesteme pentru cei care indraznesc sa nu cumpere acele binecuvantari de vanzare. Din acest punct de vedere, o mare parte din ceea ce numim astazi Biserica lui Isus Cristos a devenit un cult al banilor, deloc diferit de oricare alta religie...

Isus a spus ucenicilor Sai ca ei au primit de bunavoie, de aceea se presupune sa dea de bunavoie. Imparatia lui Dumnezeu este data si primita de bunavoie. Iar lucrurile prezentate oamenilor pentru a-i castiga vor ramane mereu lucrurile care ii vor motiva sa continue. I-ai castigat prezentandu-le Imparatia lui Dumnezeu? Atunci ei vor trai in acea Imparatie. I-ai castigat cu orez? In acest caz, tot ce vor dori e mai mult orez. Daca ii privesti pe oameni ca fiind o sursa de venit si ii manipulezi pentru bani, te descalifici in a fi un slujitor al Imparatiei.

Insa, da, banii sunt o chestiune serioasa! Deseori ne vedem limitati de catre lipsa de resurse. Dar dezvoltarea unei miscari nu este dependenta de bani. Toate miscarile incep cu credinta, pasiune, viziune, sacrificiu si bani putini. Nu banii motiveaza. Ci pasiunea, credinta si viziunea. Inima lui Dumnezeu arzand in inima noastra motiveaza! Cand o miscara esueaza, nu este din cauza lipsei de finante. Multe miscari cu vechime au pamanturi, bogatii si cladiri, dar au lipsuri in ceea ce priveste viziunea, credinta, integritatea si pasiunea. Ele au incetat sa fie miscari, si au devenit monumente ale unei glorii apuse. Dumnezeu nu Se uita atat de mult la ceea ce ai in maini, ci la ceea ce ai in inima. Iar resursele vor veni atunci cand exista viziune si credinta.

Cineva ar putea spune ca nu se poate deplasa incoace si incolo pentru ca nu are masina. In schimb, un altul foloseste transportul public, utilizand acel timp pentru a conversa cu alti pasageri. Poate ca o a treia persoana nu are bani nici de masina, nici de transport public, asa ca merge pe jos, si astfel are timp pentru rugaciune si pentru a intalni alte persoane flamande dupa Isus. Limitele noastre creeaza oportunitati pentru interventiile lui Dumnezeu.

Daca astepti sa ai intai mai multi bani pentru a asculta, nu vei asculta niciodata. Dumnezeu nu e impresionat de ceea ce spui ca ai face daca ai avea resurse din abundenta. El asteapta sa vada ce faci cu ceea ce ai acum.

"Caci Imparatia lui Dumnezeu nu este mancare si bautura, ci dreptate, pace si bucurie in Duhul Sfânt. Cine slujeste lui Hristos in felul acesta este placut lui Dumnezeu si aprobat de oameni." Romani 14:17-18

Cand Isus ne-a dat porunca de a face ucenici, El ne-a incredintat o sarcina pentru care in fiecare cultura exista aceeași masura din resursa principala: timpul. Pentru a face un ucenic e nevoie de a investi timp in viata lui, si aceasta pentru a-l calauzi inspre a avea o inima curata si a-l invata sa depinda de Isus si sa multiplice timpul primit, investindu-l in altii, la randul lui. Singura resursa necesara aici e timpul. Noi toti avem aceeași masura de timp, si felul in care il petrecem demonstreaza care ne sunt adevaratele valori ale inimii.

Dar cum poti calatori fara finante? Adevarat, a calatori fara a avea bani e dificil, dar atingerea altor sate sau chiar tari nu este totalmente dependenta de finante. Daca faci un ucenic din persoana de peste drum, iar el face acelasi lucru cu un membru al familiei din orasul vecin, iar acesta face acelasi lucru cu altii, destul de curand vei avea ucenici in tara invecinata! Principala resursa necesara e timpul! Relatiile in sine, multiplicata, vor depasi orice bariere si limite.

Atunci cand vorbesti unei mari multimi de oameni, la un eveniment de seama, cine este cea mai importanta persoana din acea incapere? Tu esti! Tu esti vorbitorul. In orice cultura, aceste persoane sunt onorate si se simt importante, si pot deveni chiar faimoase pentru contributia lor publica. Isus a fost capabil sa atraga multimi mai mult decat orice altcineva in istorie, si totusi, vedem ca El a indepartat multimile (Matei 14:22; 15:39; Marcu 6:45; 8:9). In Ioan, El a vorbit atat de clar despre costul ce trebuie platit pentru a-L putea urma, incat ucenicii "L-au parasit" (Ioan 6:66). Isus a stiut ca succesul nu e echivalent cu multimile. Azi au vrut sa-L faca Rege, iar maine au vrut sa-L omoare... Tot ceea ce oamenii iti dau, pot lua inapoi de la tine.

In contrast, daca vorbesti unui singur om intr-o incapere, cine este cel important in acest tablou? Cel din fata ta. Iar tu esti musafirul, tu esti slujitorul. Ucenicizarea relationala inseamna ca fiecare persoana sa stie ca este atat de iubita de Dumnezeu, incat El Isi trimite fiul sau fiica la ei. El ii iubeste atat de mult incat nu trimite doar un mesaj, o carte sau un program de televiziune, ci un fiu sau o fiica.

Isus Si-a concentrat viata asupra celor 12. Mesajul acestei atitudini este faptul ca fiecare dintre ei a contat pentru Dumnezeu. Si acesta este mesajul purtat si de noi in inimi atunci cand mergem si investim in acel unul si in cei putini: unul dintre cele mai importante mesaje ale ucenicizarii dupa metoda lui Isus – faptul ca tu contezi pentru Dumnezeu! El doreste sa aiba comuniune si prietenie cu tine! Iar modul principal in care putem comunica acest mesaj este faptul ca investim timp in relatiile cu altii. A face acest lucru inseamna pur si simplu a-L imita pe Isus.

O alta realitate este faptul ca, atunci cand oamenii se aduna in casa ta, iar tu esti cel care ii indruma, ei vor deveni dependenti de tine. In plus, s-ar putea ca ei sa vina, dar nu si familiile si prietenii lor. Acest tip de crestere se opreste la prima generatie. Insa daca tu esti cel care merge in casa lor, acela este locul in care si familia, si prietenii lor se vor simti confortabil sa mearga. Si, dupa cum prima gazda preia responsabilitate in ceea ce priveste ospitalitatea, la fel vor face, la randul lor, cei apropiati (rudele si prietenii), multiplicand astfel urmatoarea generatie a lui Isus Cristos. Faptul de a merge in acea "casa a pacii" este geniul lui Isus, avand ca scop evitarea formarii nesanoase de dependente si promovarea responsabilitatii in vietile noilor generatii de ucenici.

Intrebari

1. Asadar, aud bine, tu vorbesti impotriva slujirilor care folosesc in principal mass-media?

Da, auzi bine. Isus a vorbit in fata a doisprezece barbati, si ne-a spus sa Il urmam si sa facem ceea ce a facut El. El a izgonit multimile. De ce am crede ca noi avem o cale mai buna? Unele dintre cele mai masive evanghelizari au avut loc in Africa, cu pana la 1 milion de decizii intr-o singura campanie. Nigeria a gazduit multe dintre aceste evanghelizari, iar acum detine cateva dintre cele mai mari biserici din lume. In partea de sud a tarii, 80% din populatie se declara a fi crestina; totusi, Nigeria ramane una dintre cele mai corupte societati actuale. Inainte de genocid, Ruanda se declara 90% crestina, si totusi, "credinciosi" care frecventau

aceeasi biserica au ajuns sa se omoare unii pe altii. Poate ca multi au semnat cartonase de decizie, inasa putini au fost antrenati sa asculte de poruncile lui Isus.

Cifrele uriase de la evanghelizari il fac pe evanghelist sa aiba o imagine publica buna si sa poata strange sume enorme de bani, dar rezultatele sunt dezastruoase. De ce? Pentru ca nu facem ceea ce Isus ne-a poruncit sa facem. De fapt, este posibil ca cifrele masive, platformele uriase si imensele sume de bani implicate sa fie singurul mesaj care se face auzit: faptul ca, in slujirea crestina, tot ce conteaza e pozitia, puterea, banii si cifrele. Da, pozitia, puterea, bogatia si numerele mari caracterizeaza si o mare parte din Biserica africana, inasa nu si integritatea si neprihanirea. In plus, a crede ca tot ce conteaza in final sunt banii si puterea inseamna si faptul ca scopul scuza mijloacele. BBC a prezentat o emisiune in care s-a vorbit despre faptul ca politicieni si oameni de afaceri nigerieni doneaza milioane pentru a construi unele dintre cele mai largi cladiri de biserica din lume. Ei dau zeci de milioane din tot ce au furat, pentru ca restul de 90% sa fie binecuvantat! (<http://news.bbc.co.uk/2/hi/africa/8219131.stm>)

Suna atat de bine sa poti spune ca patrunzi in mii de case prin televiziune, dar daca ar fi atat de grozav, de ce ne-ar fi spus Isus sa facem ucenici folosind relatiile de prietenie, ilustrand apoi prin relatia Lui cu cei 12 ceea ce a vrut sa ne transmita? Crestinismul nu e doar un mesaj despre Isus. Crestinismul inseamna Isus traind in tine si umbland strans cu acei cativa. Isus incarnat inseamna: noi, slujind lumii. Mass-media creeaza slujitori profesioniști de tip vedeta si un stil de viata de tip vedeta. Media transforma slujirea in actorie. Isus a ilustrat slujirea ca fiind relatii care se multiplica in interiorul unei culturi.

Slujirea prin media este bidimensionala: performanta si bani; sau discurs si apel la a darui. Slujirea lui Isus este tridimensionala: prezenta personala, integritate a caracterului si relatii de afectiune si veridicitate (fara pretentii financiare!).

2. Vrei tu sa mentii oamenii in saracie?

Nu! Desi e un fapt verificat ca banii care intra intr-o misiune din cercul exterior ei, cu cat sunt mai multi, cu atat mai putine rezultate se observa din partea acelei misiuni. De ce se intampla asa? Nu e din cauza faptului ca oamenii din tarile subdezvoltate sunt mai neglijenti cu banii decat cei din vest. Ci e posibil sa se intample in felul urmator: pe masura ce o misiune devine una cu vechime, tot mai multe fonduri sunt investite in institutii scumpe de intretinut, ca scoli sau spitale. Si parerea mea este ca, atunci cand sunt investite finante din afara, cei care doneaza sunt de parere ca pot sa controleze felul in care sunt cheltuiti acei bani. Iar cand cineva neimplicat direct decide cum sunt cheltuiti banii, acest lucru ucide credinta, responsabilitatea si initiativa – un mod politic de a descrie faptul ca acest control din afara il impiedica pe Isus sa-Si construiasca Biserica prin credinciosii autohtoni.

Solutia la aceasta problema nu e sa tinem oamenii in saracie. Ci solutia este o credinta vie in Isus ca sursa a tuturor lucrurilor si o credinta vie in Duhul Sfânt ca fiind Spiritul sacrificiului, al creativitatii si al multiplicarii. Solutia este sa ne ajutam prietenii sa creeze si sa administreze propriile resurse. Acest lucru poate implica microfinantare si antrenament in sfera afacerilor.

Saracii din lumea a treia nu sunt saraci pentru ca sunt lenesi. Ei muncesc din greu. Motivul principal este coruptia la nivel de sistem, care ii priveaza de rasplata cuvenita muncii depuse.

In trecut am incercat sa fim parteneri cu prieteni din vest cu care credeam ca impartasim viziuni si valori similare. Inasa cand am ajuns la un oarecare punct de tensiune sau conflict, reactia lor referitoare la echipa din est a fost: "De ce nu le spui ce au de facut?" Din moment ce eu eram cel care sustinea financiar echipa (in principal pentru transport si diverse

acte de darnicie), amicii din vest credeau ca am dreptul de a le spune esticilor ce sa faca, iar ei trebuie sa asculte, sub amenintarea pierderii suportului financiar.

Raspunsul meu a fost ca nu pot face acest lucru, pentru ca nu lucrez cu sclavi sau subordonati, ci cu prieteni. Iar prietenii mei din Asia Centrala trebuie sa ia propriile decizii si sa suporte consecintele. Da, avem aceeasi viziune – aceasta este disciplina noastra. Da, avem si aceeasi strategie – daca nu e in acord cu viziunea, nu actionam deloc. Insa suntem si dedicati unul celuilalt ca parteneri si prieteni. Responsabilitatea mea e sa dau sfaturi, insa, in final, fiecare trebuie sa actioneze asa cum crede ca Isus il calauzeste. Aceasta inseamna ca am sustinut si decizii despre care nu am crezut ca sunt intelepte. In cele mai multe cazuri insa, prietenii mei au luat o decizie inteleapta. Iar cand nu au luat-o, a trebuit sa trecem impreuna prin consecintele acelei decizii neintelepte si sa ne sustinem totusi unul pe altul.

Prietenia si parteneriatul sunt mult mai importante decat a te proteja impotriva unei potentiale probleme, mai ales cand la mijloc se afla ideea de comanda sau control.

Capitolul 7 – Demonstrarea si declararea Imparatiei

“... sa vindecati pe bolnavii care vor fi acolo si sa le ziceti: ‘Imparatia lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.’” Luca 10:9

“Iata, va dau autoritate sa calcati peste serpi si peste scorpii si peste toata puterea vrajmasului, si nimic nu va va putea vatama.” Luca 10:19

A. Vindecati bolnavii si demonstrati Imparatia lui Dumnezeu

O parte atat de mare din lumea crestina consta in cuvinte: carti, TV, radio, predicare, CD-uri, DVD-uri si, dintr-un anumit punct de vedere, este in regula sa fie asa, pentru ca noi suntem comunicatori de vesti bune. Se presupune sa *“sfintim in inimile noastre pe Hristos ca Domn si sa fim intotdeauna gata sa raspundem oricui ne cere socoteala de nadejdea care este in noi, dar cu blandete si cu teama” (1 Petru 3:15)*. Se presupune sa studiem, sa intelegem si sa marturisim despre Domnul sfintit din inimile noastre! Totusi, Pavel declara in 1 Corinteni 4:20: *“Caci Imparatia lui Dumnezeu sta nu in cuvinte, ci in putere.”* Acest citat se afla in contextul autoritatii lui morale de a persuadea, si ne pune fata in fata cu o problema uriasa. Nu ii putem convinge pe oameni de realitatea Imparatiei lui Dumnezeu doar prin cuvinte, si Isus nu asteapta acest lucru de la noi.

El ne-a poruncit sa vindecam intai bolnavii, si sa declaram Imparatia numai dupa ce intai i-am demonstrat puterea si prezenta. Iar aceasta demonstratie se presupune sa aiba loc in casa persoanei pacii, si nu in evanghelizari speciale cu evanghelisti speciali si cu un cor dragalas care incearca sa creeze atmosfera potrivita. Ungerea nu este dependenta de sentimentele create de cantareti profesioniști cantand timp de o ora. Ungerea nu “se coboara”. Ti-L poti imagina pe Isus refuzand sa Se roage pana cand Petru nu a condus inchinarea timp de o ora si nu a declarat intai ca Duhul Sfant a venit?... Ungerea este expresia puterii si prezentei Duhului Sfant locuind in tine si odihnindu-se peste tine. E nevoie sa citim Luca 4:18-21 din nou! Nu mai traим in timpul Vechiului Legământ, perioada in care ungera venea si se cobora peste persoane speciale.

Trupul tau este templul Duhului Sfant. Ungerea nu vine ca sa plece apoi. Ci vine ca sa ramana. Noi suntem locuinta lui Dumnezeu, si nu un loc pe care El il viziteaza din cand in cand.

Problema e ca oricine poate vorbi cu maiestrie, poate suna spiritual si poate chiar cita scripturi, vorbind insa din prea-plinul mintii sale. Poti sa te prefaci folosind cuvinte, si poti manipula multimi cu prezentari dinamice si emotionale. Insa provocarea reala vine atunci cand

trebuie sa te rogi cu unul sau doi bolnavi sau demonizati intr-o camaruta mica, fara dinamici ale maselor. Atunci nu te poti preface. Ei nu Il cunosc pe Isus. Si nu te cunosc pe tine. Ei ori sunt vindecati sau eliberati, ori nu. Iar tu ori Il cunosti pe Isus si pe Duhul Sfânt dinlauntru tau, ori nu.

Nu e vorba de cat de multe versete citezi, cat de spiritual pari cand te rogi sau cat de tare strigi. (Oricum, te asigur ca te-ai simti destul de stupid sarind si strigand in bucataria cuiva!) Oamenii sunt vindecati doar datorita dependentei tale smerite de Duhul Sfânt si credintei simple in abilitatea Sa de a-i iubi si vindeca.

Nevoia umana ne lasa descoperiti inaintea lui Dumnezeu. Purtam cu noi Imparatia Lui sau nu? O putem demonstra sau nu? Iubim oamenii sau nu? Este Duhul Sfânt cu adevarat asupra noastra sau nu?

A vindeca bolnavii inseamna, de asemenea, sa slujim oamenilor in feluri practice. Exista un vechi proverb care spune ca oamenilor nu le pasa care sunt incredintariile tale pana cand nu sunt incredintati ca iti pasa... Cu ceva timp in urma, un prieten a inceput sa frecventeze o anumita zona numita "Parcul Drogurilor", plina de oameni ai strazii si de persoane dependente de droguri. El i-a plimbat cu masina, le-a dat mici sume de bani si, in general, i-a lasat sa se foloseasca de el. Da, probabil ca ei au cheltuit majoritatea sumelor primite pe tigari, droguri si alcool, insa el a vrut sa le slujeasca indiferent de situatie. Si, dupa o vreme, ei au inceput sa fie convinsi ca lui ii pasa intr-adevar de ei, si au inceput sa-i puna intrebari. De-a lungul timpului, "Parcul Drogurilor" a devenit cunoscut ca "Parcul Intalnirilor de Rugaciune". Slujirea practica a condus la vindecari, eliberari, convertiri si o biserica in parc.

Peste tot in lume, in locurile in care miscari de plantare de biserici simple se multiplica, exista marturii constante ca aceste biserici incep de obicei datorita faptului ca Duhul Sfânt vindeca sau elibereaza pe cineva. De multe ori, "persoana pacii" este cineva care a fost vindecat ori eliberat, sau este capul familiei in care cineva a fost vindecat ori eliberat. Atunci cand cineva este convins doar ca urmare a unui discurs, exista mereu posibilitatea unui anti-discurs care ar putea sa-l convinga de lucrul opus. Insa cand vezi dragostea lui Dumnezeu exprimata prin faptul ca El vindeca sau elibereaza pe cineva, nimic nu te poate clatina in ceea ce crezi.

Multi crestini din vest sunt preocupati de faptul ca aceasta cultura seculara nu mai are adevaruri absolute si nu mai are incredere in nici o autoritate umana. Oamenii cred doar ceea ce experimenteaza si ceea ce prietenii le spun, demonstrand ceea ce numim azi "gandirea moderna", in care adevarul este experienta, dovada este emotia, iar confirmarea este marturia prietenilor si experimentarea comuna. Multi crestini sunt descurajati la gandul de a-L marturisi pe Isus in aceasta cultura a moralitatii relative.

Adevarat, aceasta cultura nu crede in adevaruri absolute, si nici nu vrea sa asculte de nimeni care se autointituleaza a fi o persoana cu autoritate. Dar niciodata in trecut nu a existat o cultura mai deschisa la supranatural si la demonstrarea Imparatiei lui Dumnezeu. Atentie insa; exista o conditie! Ei nu vor veni la intalnirile noastre ca sa ne vada demonstratiile. Ei cred ca ceea ce facem noi e hiperstimulare emotionala, plus ca toata chestiunea e legata de bani. Da, cand vezi toate acele discursuri despre donatii fie la TV, fie la marile evanghelizari, iti dai seama ca nu se inseala. Este vorba de bani, intr-adevar. Asadar, de ce ar avea incredere in noi? Noi suntem cei care trebuie sa mergem la ei, in contextul lor, intre prietenii lor, si acolo sa demonstram pur si simplu Imparatia, pentru ca ei sa poata vedea ca totul e real. Niciodata in trecut nu a existat o cultura mai usor de convins prin demonstrarea Imparatiei lui Dumnezeu. Insa trebuie sa-L ascultam pe Isus si sa mergem la ei. Trebuie sa demonstram toate lucrurile Imparatiei in mijlocul lor, pentru ca ei sa poata vedea ca e vorba intr-adevar de oameni si de prietenii, si nu de bani sau de putere.

B. Declarati si reprezentati Imparatia

Incepand cu 1970, au existat multe miscari de “restaurare a slujirii apostolice”, si un numitor comun al acestora a fost restaurarea celor cinci slujiri, cu un accent sporit asupra slujirii apostolice ca autoritate suprema in Biserica. Expresii de genul “a te alinia la”, “recunoasterea ordinii divine”, “a te supune autoritatii Imparatiei”, “a actiona conform ordinii”, “a sluji celor de deasupra ta”, “a te supune autoritatii delegate”, “acoperire spirituala”, “a onora autoritatea”, “a-l recunoaste pe omul lui Dumnezeu”, “paternitate spirituala” – toate acestea au devenit moneda comuna a acestor diverse miscari. Imaginea-matrita in acest caz este structura de tip piramidal pe care o intalnim in politica, in afaceri si in imparatia intunericului; in general, acolo unde supunerea, onoarea si bogatia se indreapta mereu de jos in sus, in timp ce comanda si controlul se manifesta de sus in jos. Puterea, autoritatea, prestigiul si bogatia cuiva aflat in varf sunt toate dependente de numarul celor aflati ierarhic mai jos decat el.

A vorbi despre ucenicizare este comun acestor miscari, inasa, in contextul lor, acest lucru inseamna de fapt a crea un sclav – cineva care trebuie sa ceara permisiunea de a face cel mai mic lucru. Scopul acestei “ucenicizari” este de a imputernici ierarhia. Pe cand, in Imparatia lui Dumnezeu, scopul ucenicizarii este impartasirea lucrurilor de la inima la inima, precum si daruirea propriei vietii pentru a naste adevarate prietenii (Ioan 15).

Aceste noi miscari “apostolice” promit toate libertate spirituala, si sunt caracterizate deseori de muzica destul de zgomotoasa de tip contemporan, dansuri, steaguri, cantec profetic si alte tipuri de profetii. Unul dintre versetele favorite e 2 Corinteni 3:17: “...unde este Duhul Domnului, acolo este libertate”. Toate bune, cu exceptia faptului ca aceasta libertate se gaseste doar intre cei patru pereti ai bisericii, si se refera doar la felul in care iti poti misca trupul in timpul adunarii. Structura conducerii e de tip strict piramidal, si daca deviezi sub orice forma de la ceea ce este considerat comportament supus, esti vazut ca fiind inapt pentru a conduce. Orice barbat care indrazneste sa puna la indoiala ceva este un Absalom, si orice femeie care creeaza si pune intrebari este o Izabela.

Probabil ca ierarhia este singura modalitate prin care organizatii mari si complexe - cum ar fi guvernele, KGB-ul, Mafia sau imparatia intunericului - pot functiona, si aceasta pentru ca o persoana poate fi doar intr-un singur loc la un moment dat in timp, si de aceea se vede obligata sa delege autoritate si sa primeasca rapoarte pe linie ierarhica. Exista o gluma care spune ca religia organizata si crima organizata se aseamana foarte mult, cu exceptia ca Mafia are restaurante cu mult mai bune... Totusi, pana si in lumea afacerilor exista multe lucruri care sunt rezolvate folosind structuri plane si pe baza influentei exercitate de organizatii lipsite de conducatori (vezi *Weekendul de 7 zile* de Ricardo Semler, si *Steaua de mare si paianjenul* de Ori Brafman si Rod Beckstrom).

Trupul lui Cristos este o organizatie pe plan orizontal. Isus nu e limitat. Ci e omnipotent si omniprezent. El stie totul si vede totul. El nu are nevoie de rapoarte pe linie ierarhica, si nu are nevoie sa delege nici un fel de autoritate.

El nu a dat niciunui om autoritate asupra unui alt om. Da, asupra intregii puteri vrajmase (Luca 10:19), dar nu asupra unui alt barbat sau asupra unei alte femei. Din contra, El a interzis in mod special exercitarea unei astfel de autoritati: **“intre voi sa nu fie asa”!**

“Dar Isus i-a chemat si le-a zis: ‘Stiti ca mai-marii popoarelor domnesc peste ele si cei mari le conduc cu autoritate. Intre voi sa nu fie asa, ci oricare va voi sa fie mare intre voi, sa fie slujitorul vostru; si oricare va voi sa fie cel dintai intre voi, sa fie robul vostru. Dupa cum nici Fiul Omului n-a venit sa l se slujeasca, ci El sa slujeasca si sa-Si dea viata ca rascumparare pentru multi.’” (Matei 20:25-28)

Poate ca te intrebi: dar nu e oare apostolul cel mai de seama dintre toate slujirile posibile? (Nota autorului: urmatoarea sectiune reprezinta un rezumat al Apendicelui 1,

Apostolii – sclavi ai lui Cristos, de Brian Dodd). Aceasta e o problema de perceptie, nefondata pe Noul Testament. In acea vreme, aproximativ o treime a populatiei era reprezentata de catre sclavi, o treime de catre sclavi eliberati si o alta treime de catre stapani de sclavi. Aici insa nu e vorba de o sclavie dura, ca cea existenta in trecut in Statele Unite ale Americii, sau ca cea existenta astazi in Africa de Nord, regiune in care unii musulmani africani poseda alti sclavi africani. In timpul Imperiului Roman, sclavii trebuiau ingrijiti foarte bine, apoi eliberati dupa o anumita perioada de slujire. De multe ori ei erau foarte bine educati, conduceau afacerile familiei stapanilor lor, le educau copiii si erau finalmente capabili de a-si rascumpara propria libertate prin ceea ce castigau cu munca lor. Multi sclavi eliberati se reintorceau insa de multe ori de bunavoie in sclavie, si aceasta pentru ca avusesera o viata mai buna pe vremea cand erau sclavi.

Cuvantul “apostol” inseamna pur si simplu “trimis”, insa noi am pierdut semnificatia acestui cuvant. Sclavul cu rangul cel mai de jos era “trimis”. De ce? Calatoriile din acea vreme erau de multe ori dificile si periculoase. Persoane in misiuni diplomatice sau transportand averi trebuiau mereu insotite de escorte inarmate pentru a fi protejate de talhari. Daca transportai ceva de mica valoare, calatoreai singur. Astfel, stapanul isi trimitea sclavul de cea mai putina insemnatate in aceasta calatorie. Fiind neprotejat, “apostolul” putea fi jefuit sau rapit si vandut din nou ca sclav. Asadar, daca aveai cea mai mica valoare in ochii stapanului tau, ajungeai sa fii un “apostol”. Romani 1:1 suna foarte diferit in aceasta noua lumina!

“Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat apostol, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu...”

Cultura aceluia timp a inteles ca Pavel se considera astfel ca cel mai de jos dintre sclavi. Dar in ce fel are acest lucru de a face cu Imparatia lui Dumnezeu? In toate privintele! Evanghelia Imparatiei se presupune sa fie o veste buna pentru toti cei care o aud. Si este! Ea insemna ca Isus este Regele tau, Domnul, Stapanul si Capul tau, Slava ta; El traieste in tine si este nadejdea ta in ceea ce priveste slava.

Nu e o veste buna sa ti se spuna ca, pentru a intra in Imparatia lui Dumnezeu, tu trebuie sa mi te supui mie! Sa ti se spuna ca vreun om ti-ar fi cap spiritual sau acoperamant spiritual este o negare a versetului 5 din 1 Timotei 2:

“Caci este un singur Dumnezeu si un singur Mijlocitor intre Dumnezeu si oameni: Omul Isus Hristos...”

Este interesant de observat ca suntem atat de clari cand este vorba de mantuirea individuala ca fiind posibila doar prin Isus, afirmand ca Isus este Capul nostru, ca indivizi. Respingem dogmele catolice sau ortodoxe referitoare la preoti ca fiind capabili sa ierte pacate, si pentru aceasta citam versetul 5 din 1 Timotei, capitolul 2. Insa cand vine vorba de viata de grup in Imparatia lui Dumnezeu, predicam aceeasi dogma catolica sau ortodoxa referitoare la supunerea fata de conducatori. Ni se spune ca relatia noastra cu Isus, ca grupare de oameni, trebuie mediata de catre altcineva in afara lui Isus. Si, in acest fel, Isus devine doar un conducator teoretic. Insa El este si va fi mereu adevaratul conducator si Cap al Trupului Sau.

Invatatura noastra referitoare la mantuirea individuala doar prin Isus, urmata de supunerea ca grup fata de conduceri omenesti, este schizofrenica. Si atunci e de mirare ca multi credinciosi sunt atat de derutati si de neroditori?

Nu e de mirare nici faptul ca o “problema” comuna a conducerii congregationale este faptul ca noii convertiti sunt de multe ori “rebeli”, “independenti” si au nevoie sa invete “sa se supuna autoritatii”.

Adevarata fata a lucrurilor este faptul ca noul convertit L-a intalnit pe Rege, vocea Lui suna in inima sa, Spiritul Regelui Se misca in fiinta sa, iar el e plin de pasiune sa traiasca clipa de clipa cu Regele sau, care i-a daruit scopurile si dragostea Lui pentru oameni. In tot acest timp, acest nou convertit este inconjurat de o congregatie care a devenit indoctrinata inspre o

neascultare masiva a unei culturi religioase careia ii pasa doar de ea insasi, se indreapta spre nicaieri, si are un foarte ne semnificativ interes pentru lumea din jurul ei.

Cele mai multe biserici congregationale au ramas la fel ca acum 20 de ani. Insa in tot acest timp, ele au declarat ca experimenteaza trezire, rugandu-se pentru umplerea cladirilor lor si profetind ca acest lucru se va intampla in curand. Ei ucid viata lui Isus in noul convertit, si apoi tin intalniri de trezire, incercand sa aduca inapoi viata pe care tocmai au alungat-o.

E nevoie de multa forta psihologica, manipulare emotionala si conditionare a comportamentului pentru a-l face pe noul convertit sa se conformeze sistemului religios si sa accepte lipsa de ascultare a restului congregatiei ca fiind o normalitate. Scripturile sunt abuzate si rastalmacite pentru a-l convinge pe noul convertit ca acesti oameni "amabili", dar neascultatori si reci din punct de vedere spiritual, sunt, de fapt, exemplele sale in ceea ce priveste credinta! Acesta este procesul prin care se creeaza mai degraba prozeliti decat ucenici ai lui Isus. Acesta este procesul institutionalizarii cuiva intr-o asemenea masura, incat acea persoana va fi mai loiala institutiei decat lui Isus.

Aceasta loialitate fata de lideri si institutii se aseamana foarte mult, din pacate, cu cea pe care o cere Mafia. Esti loial chiar daca stii ca ceea ce fac cei de deasupra ta este gresit. Esti loial chiar daca adevarul este rastalmacit. Iar atunci cand pretentiile de loialitate sunt situate deasupra ideii de adevar, nu ne mai aflam in Imparatia lui Dumnezeu. Ne aflam intr-o organizatie criminala, si, da, liderii religiosi actioneaza de multe ori dupa modelul unor asemenea organizatii atunci cand sunt pusi fata in fata cu adevarul!

Ce au toate acestea de a face cu Luca 10? Suntem chemati sa declaram Imparatia dupa ce am demonstrat-o prin vindecarea bolnavilor. Dinamica este urmatoarea: ce se intampla deseori dupa ce te-ai rugat pentru cineva, iar acea persoana a fost vindecata? Vei fi tratat cu multa consideratie. Si ai putea folosi cu usurinta acea situatie pentru a deveni "rege". Care ar trebui sa fie insa raspunsul tau? Faptul ca Imparatia lui Dumnezeu este aproape. Aceasta este ceea ce au facut Pavel si Barnaba in Fapte 14:8-18: "*Si noi suntem oameni cu aceleasi patimi ca voi...*" Ce inseamna acest lucru? Inseamna ca cel pentru care te-ai rugat poate intra in Imparatia lui Dumnezeu daca decide acest lucru, si poate avea aceeasi putere asupra bolii si demonilor. Tu esti doar un "apostol" care demonstreaza Imparatia lui Dumnezeu, astfel incat ceilalti sa vada realitatea ei si sa paseasca in ea, cunoscandu-L in mod personal pe Regele ei, Isus.

Noi demonstram Imparatia prin exprimarea autoritatii Regelui asupra imparatiei intunericului, si modelam Imparatia prin faptul ca ramanem slujitorii tuturor. Nu devenim niciodata mediatori intre Dumnezeu si oameni. Nu devenim niciodata "capul" spiritual al unui alte persoane.

Acest lucru are o insemnatate speciala pentru cei din culturi musulmane. Unii dintre ei sunt cautatori pasionati ai lui Dumnezeu, gata sa-si dea viata pentru ceea ce ei inteleg ca este adevar. "Musulman" inseamna, de fapt, "supus lui Dumnezeu". Si atunci venim noi si le spunem ca, pentru a intra in Imparatia lui Dumnezeu, ei trebuie sa se supuna unei culturi religioase straine si unei ierarhii, si sa paseasca intr-o cladire straina; toate acestea sunt o ofensa extrema, iar ei simt in toata fiinta lor - si pe buna dreptate - ca acest tip de supunere este gresit.

Noi demonstram Imparatia lui Dumnezeu in casa omului si in cultura lui. Nu suntem niciodata regele, ci intotdeauna slujitorul. Iar slujirea noastra este sa demonstram Imparatia astfel incat el sa poata intra in ea neconditionat, doar prin Isus, si sa traiasca in ea prin supunerea fata de Isus si atat. Si, bineinteles, acest lucru este valabil pentru toate culturile si pentru toate gruparile de oameni.

C. Cine e seful?

Prima intrebare in orice organizatie omeneasca si in orice biserica congregationala este: "Cine e seful?" Imaginea pe care toti o avem in minte este piramida, ierarhia; pentru a fi plin de succes in respectiva organizatie, trebuie sa stii cum sa aderi la aceasta structura de autoritate. Noile miscari "apostolice" au incercat sa stopeze inevitabilele conflicte cu privire la directie, viziune si alocarea resurselor intr-o biserica prin faptul ca au creat un puternic control exercitat de catre autoritatea centrala. Ei au pretins ca aceasta este restaurarea ordinii existente in Biserica primara, insa, de fapt, totul reprezinta doar exprimarea vechiului sistem papal.

Tot ce ai de facut e sa inlocuiesi notiunile de papa, cardinal, episcop si preot cu cele de apostol, profet, pastor si prezbiter. In acest fel, vei crea multe pozitii de papa, o multime de sclavi si o gramada de probleme ce nu au nimic de a face cu Biserica primara. Piramidele sunt pentru cei morti. Piramidele sunt construite de sclavi! De ce atat de multi dintre noi inca mai mesteresc caramizi pentru Faraon?...

Insa Luca 10 ne zugravesce o imagine diferita. Cum se proceda in Biserica primara? Atunci cand pasesti in casa cuiva, esti intotdeauna musafir, esti intotdeauna slujitor. Nu esti niciodata seful. Nu vei incepe sa le spui celor din casa cum sa-si aranjeze mobila si sa-si conduca gospodaria, si nu vei pretinde sa ti se pregateasca mancarea favorita. Slujba ta e sa demonstrezi Imparatia prin faptul ca il ucenicizezi pe conducatorul casei, astfel incat sa poata deveni el insusi pastorul/episcopul/batranul familiei si prietenilor sai (termenii sunt folositi in diverse locuri din Noul Testament pentru a descrie, in principiu, acelasi lucru – vezi Fapte 20:17, 28). Autoritatea naturala, influenta si exprimarea Imparatiei lui Dumnezeu pe pamant se realizeaza prin familie.

Realitatea trista reflectata in multe biserici traditionale este faptul ca ele au devenit distrugatoare ale autoritatii naturale din familie, iar multe din programele lor institutionale sunt in concurenta cu familia in ceea ce priveste timpul si energia. Unul dintre rezultate este faptul ca majoritatea copiilor crescuti in familii de credinciosi vor parasii credinta crestina odata ajunsi la maturitate.

Atunci cand declari Imparatia, declari, de asemenea, faptul ca noul tau ucenic este acum un membru al unei Imparatii de preoti, o preotie regala, o natiune sfanta (Petru 2:1-10); este un fiu sau o fiica a lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1-3); are acces in Locul Preasfant prin sangele lui Isus Cristos (Evrei 10:19-25; 12:22-24); are Duhul Sfant inlauntrul sau pentru a-l conduce in tot adevarul (Ioan 16:13-15; 1 Ioan 2:24-27); are o inima noua, pe care Dumnezeu inscripioneaza legile Sale (2 Corinteni 3:3); il are pe Isus ca slava si Cap (Coloseni 1:18); are totul in Cristos (Efeseni 1:3; 1 Corinteni 3:21-23).

Cum se potrivesc toate acestea cu ideea de conducere omeneasca? Principala misiune a conducatorilor-slujitori este sa demonstreze Imparatia prin demonstrarea increderii in ceea ce discipolii lor sunt in Cristos, si increderii in capacitatea lui Dumnezeu de a-i conduce El Insus. Conducerea omeneasca este echivalenta cu a iubi oamenii si a-i pozitiona sub Domnia lui Isus Cristos in toate aspectele vietii.

"Nu ca am avea stapanire peste credinta voastra, ci suntem impreuna lucratori la bucuria voastra: caci prin credinta, voi stati in picioare." 2 Corinteni 1:24

De-a lungul epistolelor catre corinteni, Pavel incearca sa-i convinga pe acestia sa se ocupe ei insisi de problemele pe care le au si sa aduca disciplinare in viata unui frate care traieste in pacat. El nu le scrie batranilor bisericii, spunandu-le sa faca acest lucru! El nu urmeaza nici un fel de protocol al autoritatii delegate, si nici vreun sistem ierarhic. El scrie intregii biserici, rugandu-i sa actioneze conform cu ceea ce ei stiu ca e potrivit si drept, si aceasta pentru ca ii iubeste, slujindu-le totdeauna neconditionat.

Conducere in Imparatia lui Dumnezeu inseamna a calauzi prin exemplu si a oferi sfat. Iar sfat inseamna sa lasi decizia in sarcina celor care vor fi direct afectati de ea. Adica sa-i lasi pe copiii lui Dumnezeu sa poarte ei insisi responsabilitatea fata de El, si sa-l permiti lui Isus sa-Si construiasca Biserica El Insusi. Din pacate, conducerea din majoritatea bisericilor contemporane este legata de a cere si oferi permisiune. Are de a face cu "da" sau "nu". Ti se spune ce poti face si ceea ce nu iti este permis sa faci. Iar acest lucru inseamna comanda si control, ceea ce va produce copii deformati din punct de vedere spiritual, copii care nu stiu cum sa fie parteneri cu Dumnezeu.

Se presupune in mod obisnuit ca o organizatie larga implica ordin de sus si control. Poate ca e asa, dar oare Biserica lui Isus a fost gandita ca trebuind sa fie o organizatie larga? Daca ascultam de Isus si facem ucenici in case, mutiplicand acest lucru, fiecare biserică va fi mica, si fiecare membru va putea exercita usor ceea ce ii este oferit, si anume a auzi si a asculta vocea Stapanului, dand intaietate unul altuia. Isus ne-a lasat modelul bisericii formate din 12. Biserica lui Cristos se presupune sa fie Trupul Sau.

Aceste organisme miciute s-au multiplicat de-a lungul Imperiului Roman, pana cand 10% din locuitori au devenit crestini. Si ei nu au realizat acest lucru folosind birouri centrale, ierarhie, cai de a forta controlul de sus sau vreo strangere de fonduri si distributie centralizata. Ci fiecare credincios a purtat in inima sa ADN-ul propriei comunitati, ADN-ul Stapanului. Atunci cand liderii omenesti incearca sa se interpuna intre Cap si partile trupului, lucrurile nu merg bine! Atunci cand organismul devine organizatie, rezultatul nu e unul de dorit.

Tot ce stim si am vazut este Biserica asa cum exista ea acum, si de aceea ne este greu sa ne imaginam Biserica asa cum ar dori-o Isus! Am fost atat de programati sa acceptam, sa avem nevoie si sa ne incredem in conducerea omeneasca, incat ne vine greu sa credem ca Isus ar putea Sa-Si conduca Biserica in mod direct.

Am fost atat de conditionati "sa avem nevoie" de liderii omenesti, incat exprimarea increderii in Isus ca si Cap functional al Bisericii Sale este considerata independenta rebela!

Ce imagine caracterizeaza Biserica, asa cum a prezentat-o Isus in Luca 10? Un stejar sau o tufa de capsuni? Un elefant sau un iepure? Da, Dumnezeu le-a creat pe toate acestea, dar in legatura cu Luca 10, ce imagine alegem? Raspunsul este foarte clar! Tufe de capsuni si iepuri! Slava Domnului ca exista si stejari, si elefanti, dar oare de ce noi, oamenii, ne straduim atat de mult sa producem stejari si elefanti? Pentru ca acolo ne putem construi un tron – fie intr-un stejar, fie pe un elefant - si intreaga lume ne poate vedea pe noi si slujirea noastra splendida! Insa am fi niste caraghiosi daca am incerca sa ne asezam pe o tufa de capsuni sau sa incalcam pe un iepure, nu-i asa?

Si totusi, daca plantezi o tufa de capsuni pe un camp, radacinile acelei tufe se vor extinde si vor da nastere la alte tufe de capsuni. Si aceste noi tufe vor avea curand propriile lor radacini si propriile frunze, si dupa nu multa vreme, campul va fi plin de tufe de capsuni. Ele vor fi conectate una de alta, dar nu si dependente una de alta! Si nimeni nu va fi in stare sa spuna care tufa de capsuni a fost prima!

Daca lasi doi iepuri singuri timp de doi ani, vei avea dupa aceasta perioada cel putin un milion de iepuri! Insa doi elefanti, dupa aceiasi doi ani, vor avea doar un singur pui, si vor consuma resurse enorme pentru a-l aduce pe lume.

"Problema" cu organizatiile lipsite de conducatori este faptul ca este foarte dificil sa le folosesti pentru a-ti crea o avere personala. Pe cand ierarhiile creeaza rauri de bogatii. Exista o zicala care spune ca o persoana nu va intelege un anumit lucru daca salariul lui depinde de a NU intelege acel lucru...

Avem un prieten care se afla in procesul de a-si pregati doctoratul in studii biblice, intr-un seminar local. Multi dintre colegii lui care urmeaza un master sau un doctorat sunt foarte interesati de ideea de biserici simple, organice, si incep sa vada si sa inteleaga faptul ca, in

realitate, acesta este modelul biblic. Insa, in cazul acesta, se confrunta cu o problema enorma. Ei au studiat timp de multi ani de zile, pentru ca intr-o buna zi sa poata fi in stare sa obtina o slujba ca si "profesionisti" intr-o mare biserica congregationala. Prin acceptarea consecintelor noii lor gandiri referitoare la bisericile simple si la porunca lui Isus de a face ucenici, si nu de a zidi institutii, vor trebui sa isi caute de lucru in alta sfera pentru a se sustine pe ei insisi si familiile lor. Pentru ca nu vor mai fi "seful".

Cine este seful atunci?...

Isus!

D. Intotdeauna servitor, niciodata rege, dar cum ramane cu prezbiterii?

Daca vei citi Noul Testament in continuare, dupa Luca 10, vei vedea ca exista cel putin 15 referinte directe cu privire la bisericile din case, si cel putin 15 indirecte (vezi Apendicele 2). Acestea sunt camine in care omul pacii a fost ucenicizat pentru a deveni pastorul sau episcopul sau prezbiterul propriei familii si al propriului cerc de prieteni.

Da, dar cum ramane cu ordinarea prezbiterilor? Nu implica acest lucru ierarhie? Si cum se potriveste aceasta cu viziunea organica? Intai de toate ar trebui sa ne ferim de termenul "ordinare". "Ordinarea", asa cum este vazuta in institutii religioase, implica ideea de inmanare a puterii si a pozitiei de catre un altul, mai avansat pe scara ierarhica. Alternativa ar fi procesul despre care Pavel vorbeste in 1 Timotei 3 si Tit 1, proces descris ca fiind pur si simplu recunoasterea harului lui Dumnezeu de peste un anume individ, har exprimat si demonstrat de catre existenta roadelor mature. De asemenea, ar trebui sa tinem seama si de traditia culturala din est de a-i onora pe cei varstnici in ceea ce priveste anii, experienta de viata si "vechimea" in umblarea cu Dumnezeu. Aici nu e vorba despre stilul vestic de promovare a tineretului datorita talentelor, personalitatii sau carismei, ci o trasatura caracteristica estului de a-i onora pe cei capabili a ajunge la o varsta inaintata datorita unei eficiente experiente de viata.

Asadar, Pavel a calatorit prin Creta si a format cateva biserici in case. Apoi, in Tit 1, el l-a indemnat pe Tit sa viziteze din nou acele locuri si sa recunoasca prezbiteri, luand seama in primul rand la caracter si integritate in relatii, si nu neaparat la talente sau personalitate. Privind prin prisma ideilor din Luca 10, acesti prezbiteri ar fi cate unul in fiecare casa, si anume cei care sunt capabili sa slujeasca si in afara propriei case, si sa dea sfaturi altor adunari ale Bisericii din localitatea respectiva.

Cu siguranta, au existat si cativa capi ai familiilor care nu au demonstrat inca roadele necesare pentru a fi recunoscuti ca si prezbiteri. Insa cei care le-au demonstrat au fost recunoscuti ca fiind prezbiterii bisericii din Creta. Ce s-a schimbat in casa noului prezbiter? Nimic. Ce s-a schimbat in casa celui care nu a fost recunoscut ca si prezbiter? Nimic. Singura noutate a fost faptul ca prezbiterul a fost vazut ca cel care ar fi capabil sa dea sfat si sa ajute alte biserici din case in Creta.

Haideti sa privim in aceasta lumina la sarcina incredintata de catre Pavel prezbiterilor din Efes. Acelasi proces de plantare, testare si recunoastere a avut loc in Efes. Inaintea ultimei sale calatorii spre Ierusalim, Pavel i-a chemat pe prezbiteri si i-a prevenit cu privire la urmatoarele (Fapte 20:29-30):

"Stiu ca dupa plecarea mea se vor strecura intre voi lupi rapitori, care nu vor cruta turma, si se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor invata lucruri stricacioase, ca sa traga pe ucenici dupa ei."

El vede doua pericole. Unul vine din exterior, din partea "lupilor rapitori". In 2 Corinteni 11 este vorba de acelasi lucru – se vorbeste despre apostolii falsi, preocupati doar de putere si bani. Acelasi pericol exterior in Tit 1:11:

“...carora trebuie sa li se inchida gura. Ei indruma gresit familii intregi, invatand pe oameni, pentru un castig urat, lucruri pe care nu trebuie sa le invete.”

Al doilea pericol vine din interior, si anume faptul ca anumiti prezbiteri ii vor atrage pe ucenici inspre ei. Cum anume?

Un prezbiter este acela recunoscut in interiorul bisericii din propria sa casa, precum si in afara casei sale, ca si unul dintre prezbiterii Bisericii din oras. Opinia mea este ca responsabilitatile sale ar trebui sa fie urmatoarele: intai de toate a se asigura ca bisericile sunt sanatoase, demonstrand si oglindind Imparatia; in al doilea rand a fi la dispozitia celor din jur pentru rugaciunea de vindecare prin punerea mainilor; in al treilea rand a tine legatura cu celelalte biserici din oras sau zona; in al patrulea rand a participa la plantarea de alte biserici in zona respectiva; in al cincilea rand a facilita evenimente mai speciale, cum a fost acela in care Pavel a adunat daruri de la bisericile din Macedonia si Corint pentru bisericile din Iudeea, care treceau printr-un timp de foamete.

In loc de a se ocupa de aceste cinci functiuni, unii prezbiteri isi vor utiliza darurile ca sa perverteasca Imparatia, atragand inspre ei ucenici din alte biserici. Daca ei s-ar ocupa doar de casa lor, si in plus ar merge la cei ce nu cunosc crestianismul, ar fi totdeauna servitori – totdeauna mergand la cei din afara si ajutandu-i sa devina ucenici ai lui Isus.

Dar cand prezbiterii ii atrag pe ucenici inspre ei, isi alocu pozitia de regi. Isi utilizeaza darurile, ungerea si forta personalitatii pentru a uzurpa locul lui Isus in Biserica Sa. Isi construiesc o baza pentru pozitie, putere si avere. Si saboteaza procesul de multiplicare. Iar Pavel ne spune ca mecanismul prin care acestia aduna oamenii in jurul lor este faptul de a-i invata “lucruri stricacioase”.

Se pare insa ca, in crestianismul contemporan, exact cei care atrag un numar mare de oameni sunt vazuti ca fiind de mare succes, astfel ca ajung sa gazduiasca tot felul de conferinte in care ii invata pe altii aceeaasi forma de “succes”. In viziunea lui Pavel, ii invata de fapt sa vorbeasca “lucruri stricacioase”.

Da, prezbiterii au existat si au fost recunoscuti de catre cei din jur. Insa functiunea lor nu a fost aceea de a le spune acestora ce au voie si ce nu au voie sa faca. Ei nu au acordat sau retinut permisiune. Ci au slujit oamenilor si au fost modele de urmat in ceea ce priveste poruncile de tipul “unul altuia”. A lua decizii cu privire la modul in care altii ar trebui sa slujeasca nu a facut parte din misiunea lor. A acorda permisiune nu face parte din ideea de conducere din Noul Testament.

Prezbiterii din Noul Testament sunt lideri maturi si roditori ai bisericilor din case, recunoscuti ca fiind capabili sa slujeasca si altor grupuri. Dar daca ii vor atrage inspre ei pe cei din aceste grupuri, isi vor perverti slujirea. Daca vor incepe sa fie “datatori de permisiune”, vor lua de fapt locul lui Isus, Capul trupului Sau.

Esti tu un prezbiter? Iubesti oamenii? Daca da, le vei da aceeaasi libertate in Isus pe care tu insuti ti-o doresti, si vei fi un exemplu in ceea ce priveste smerenia, rostirea adevarului si impartasirea intelepciunii.

E. Isus, adevaratul Cap, si nu Capul formal

Repet, noi demonstram Imparatia prin felul in care Il onoram pe Rege. Cum functioneaza biserica din casa? Cum functioneaza un grup de preoti regali? Cum se comporta membrele trupului lui Cristos pentru a-si exprima Capul? Cum Il onoreaza si I Se inchina lui Dumnezeu pietrele vii ale templului Sau, stiind ca Duhul Sau Sfânt este acasa in fiecare dintre ei?

Metaforele folosite in Noul Testament pentru trupul lui Cristos sunt templul, trupul,

familia si armata. Ideea de "audienta" nu e folosita niciodata! Trupul nu este alcatuit din observatori pasivi care platesc pentru a-i vedea pe super-lideri facand tot ce tine de slujire. Nu suntem impartiti in laici si clerici, gladiatori si spectatori. Daca intr-adevar credem ca Duhul Sfant locuieste in fiecare dintre noi, e nevoie sa vedem acest lucru exprimat in realitate.

Exista aproximativ 40 de versete care folosesc expresiile "unul altuia": "iubiti-va unii pe altii", "asteptati-va unul pe altul", "purtati sarcina unul altuia", "spuneti adevarul unul altuia", "supuneti-va unul altuia in frica de Dumnezeu" (pentru un studiu complet, vezi Apendicele 3). Daca vom adauga versetele care vorbesc de vecini sau frati, numarul poruncilor referitoare la relatii creste la peste 70. Bineinteles, printre aceste versete se afla si acela care ne indeamna sa ne iubim aproapele ca pe noi insine.

Exista doar sase versete care ne indeamna sa ii onoram pe cei care ne sunt supraveghetori in Domnul. Dar care set de versete este accentuat mai mult in biserica congregationala? Exact acele putine versete care vorbesc despre supunerea fata de lideri. Iar aceasta este o eroare produsa prin accentuare gresita. Aceste versete sunt folosite pentru a justifica ierarhia, in timp ce majoritatea versetelor, cele care vorbesc despre un trup de preoti sfinti sub conducerea unui singur Mare Preot, sunt ignorate. In acelasi fel in care sclavia in sudul SUA sau discriminarea rasiala in Africa de Sud au fost justificate prin abuzarea catorva (putine) versete selectate, in timp ce majoritatea versetelor, cele care vorbesc despre egalitate si fratie, au fost ignorate.

De asemenea, aproape toate versetele care vorbesc despre onorarea supraveghetorilor se gasesc in contextul realitatii "unul altuia". Astfel, toate tipurile de relatii structurale subliniate in Efeseni 5 sunt precedate de "supunandu-va unii altora in frica lui Hristos" (Efeseni 5:21). Instructiunile din 1 Petru 5:5: "*Tot asa si voi, tinerilor, fiti supusi celor batrani*" sunt urmate in **acelasi** verset de catre "*Si toti, unii fata de altii, sa fiti impodobiti cu smerenie.*"

Da, exista lideri. Da, ei sunt responsabili pentru o multime de lucruri. Insa, asa cum spune Petru in 1 Petru 5:3, noi nu trebuie sa conducem "ca si cum am fi stapani" peste cei incredintati noua, ci fiind exemple turmei. Sa conducem prin faptul ca suntem primii care sufera, primii care isi ofera viata ca jertfa, primii care iarta si primii care spun: "Am gresit, te rog iarta-ma."

Noi conducem in principal prin faptul ca suntem exemple si prin influenta pe care o avem asupra altora. Un lider care pretinde supunere si-a pierdut orice urma de autoritate morala. Vrem sefi si sclavi, sau mai degraba frati si prieteni?

Iar aceasta nu e mentalitate religioasa de sclav ori servitor. Nu e un gen de falsa umilinta. Da, suntem copiii Regelui. Da, suntem cap si nu coada. Da, suntem asezati cu Cristos in locurile ceresti. Dar ar trebui sa urmam si instructiunile din Filipeni 2:5-8:

"Sa aveti in voi gandul acesta, care era si in Hristos Isus: El, macar ca avea chipul lui Dumnezeu, totusi n-a socotit ca un lucru de apucat sa fie deopotriva cu Dumnezeu, ci S-a dezbracat pe Sine Insusi si a luat chip de rob, facandu-Se asemenea oamenilor. La infatisare a fost gasit ca un om, S-a smerit si S-a facut ascutator pana la moarte, si inca moarte de cruce."

Acelasi gand sa fie si in voi! Isus este Capul real al trupului Sau, si nu doar Domnul fiecarui membru individual. Astfel, una dintre principalele discipline ale trupului este faptul ca invatam sa punem deoparte chiar si lucrurile la care avem dreptul, si aceasta in favoarea unei alte persoane. Acesta este unul dintre principalele mesaje din 1 Corinteni 11:27-34. Motivul pentru care multi "sunt neputinciosi si bolnavi, si nu putini adorm" nu este pacatul individual nemarturisit, ci atitudinea fata de trupul lui Cristos, demonstrata prin felul in care crestinii se adunau pentru a lua cina impreuna.

Noi mancam painea pentru a arata ca suntem un trup. Bem cupa pentru a arata ca impartasim aceeasi viata. Proclamam moartea Lui pana cand El Se va reintoarce. Declaram

moartea care ne-a facut sa fim ca unul. Astfel, cand ne adunam pentru cina, ar trebui sa ne dam intaietate unul altuia. Care a fost problema in Corint? Cina Domnului e o masa reala, nu un simbol. In acele vremuri, cei bogati aduceau o cantitate considerabila de mancare si bautura pe care o consumau totalmente, in timp ce saracii de la masa nu aveau ce manca. Cei bogati aduceau rusine asupra celor saraci, si astfel "nu deosebeau trupul Domnului". Cei saraci sunt parte a trupului Domnului la fel de mult ca cei bogati. Prin rusinarea celor saraci, ei Il dezonorau pe Isus si toate lucrurile pentru care El a murit.

Solutia? *"Cand va adunati ca sa mancati, asteptati-va unul pe altul"* (1 Corinteni 11:33). Si daca sunteti atat de infometati incat nu ati putea astepta, ar trebui sa mancati un pic inainte de a va intalni, astfel incat sa nu aduceti judecata asupra voastra. Dar saracii care nu sunt in stare sa isi hraneasca familiile? Asigura-te ca acea persoana are si ea ce manca acasa, astfel incat a sa nevoie sa nu fie dezvaluita in public, si astfel incat sa fie in stare sa isi pastreze demnitatea ca membru al trupului lui Cristos.

A ne astepta unii pe altii are multe implicatii. Daca Isus este intr-adevar Capul meu, ii voi onora pe cei care sunt mai maturi in El decat mine. Il voi recunoaste pe Cristos in ei. Versetul 8 din Evrei 13 se refera si la acest lucru: "Isus Hristos este acelasi ieri si azi si in veci." Acest verset nu vorbeste doar despre Isus. Descrierea Sa este evidenta. Insa uimitor e faptul ca cineva poate trai permanent in harul Sau - intr-o masura atat de mare, incat expresia consistenta a vietii sale zilnice sa fie Isus. Acest verset vorbeste despre ceea ce vedem (sau nu) ca fiind rezultatul, exprimarea vietii cuiva. Il vedem pe Isus in vietile lor? Atunci aceasta este credinta pe care ar trebui sa o urmam. Iar indivizii in care Il vedem pe Isus exprimat in mod consistent nu au nevoie sa pretinda ca cineva sa li se supuna!

Daca traiesc intr-adevar cu Isus ca si Cap al meu, ca si membru matur al trupului lui Cristos, voi recunoaste adevarul si voi fi receptiv chiar si fata de cel mai nou membru al trupului Sau. Il voi vedea pe Isus in acesta. Si daca siguranta mea este in Isus, nu voi pretinde niciodata supunere de la nimeni. Daca ei insisi nu Il vad pe Isus in mine si daca Duhul Sfânt nu le vorbeste, de ce as face-o eu? Si, de fapt, cum as putea-o face, la urma urmelor?

Intrebari

1. Dar cum ramane cu parintii spirituali? Nu-i asa ca avem nevoie de ei ca sa ne antreneze si sa hotarasca timpul in care vom pasi in ceea ce Dumnezeu ne-a chemat sa facem?

Pavel l-a numit pe Timotei "un adevarat fiu in credinta" (1 Timotei 1:2), si, in mod evident, acestia doi au avut o relatie de tipul mentor/discipol, plina de incurajare si amicitie. Pavel a afirmat, de fapt, ca este nevoie de mai multi parinti spirituali, in contrast cu numarul mare al celor ce sunt doar invatatori (1 Corinteni 4:15-17). Insa problema cu tatii spirituali, asa cum sunt ei vazuti in structura piramidala, este faptul ca ei devin un sistem de control, finantare si promovare. Exact acest lucru se intampla acolo unde exista pretentia ca fiecare sa aiba un tata spiritual, si ca fiecare fiu spiritual sa-si onoreze parintele si prin zeciuiala.

Exemplele folosite sunt Iosua si Moise, Elisei si Ilie, Timotei si Pavel, iar asa-zisa lectie a acestor exemple este faptul ca trebuie sa ai un asemenea tata spiritual pentru a putea fi "eliberat in chemarea ta". Interesant insa faptul ca nici Moise, nici Ilie, si nici Pavel nu au avut un tata spiritual. Exemplele date sunt cu doua taisuri... Este bine sa ai un parinte spiritual, pe cineva mai matur decat tine sa te invete, dar nu este necesar sau obligatoriu. Aceasta lipsa nu i-a oprit pe cei amintiti mai sus sa isi implinesca destinul! De fapt, Pavel chiar foloseste realitatea ca nu a avut mentori in credinta ca fiind o validare a faptului ca a primit revelatia despre Isus direct de la El.

“Cei care sunt socotiti ca fiind ceva - orice ar fi fost ei, nu are nici o importanta pentru mine: Dumnezeu nu cauta la fata oamenilor - ei cei socotiti ceva, nu mi-au adaugat nimic.”
(Galateni 2:6)

Notati ca el vorbeste aici despre apostolii din Ierusalim - “cei socotiti ca fiind ceva”! Adevaratii tati spirituali isi indruma copiii inspre singurul Tata Ceresc, si poarta cuvintele lui Isus in inima astfel incat niciodata sa nu isi asume o pozitie gresita intr-o relatie. Cei care L-au vazut pe Isus cu adevarat nu mai pot sa fie prea impresionati de ei insisi sau de oricare alt lider spiritual.

“Voi sa nu va numiti Rabi, fiindca unul singur este Indrumatorul vostru: Hristos; si voi toti sunteti frati. Si ‘Tata’ sa nu numiti pe nimeni pe pamant, pentru ca Unul singur este Tatal vostru: Acela care este in ceruri. Sa nu va numiti indrumatori, caci Unul singur este Indrumatorul vostru: Hristosul. Si cel mai mare dintre voi sa fie slujitorul vostru. Oricine se va inalta, va fi smerit; si oricine se va smeri, va fi inaltat.” (Matei 23:8-12)

Dar tatii spirituali care au pretentia ca fiii lor sa le incredinteze zeciuiala? Pavel ar spune ca orice pretentie financiara ii descalifica in incercarea de a fi un parinte de o natura sau alta. 2 Corinteni 12: 14 vorbeste despre aceasta atitudine:

“... si tot nu va voi fi o sarcina, caci nu caut bunurile voastre, ci pe voi insiva. Ce-i drept, nu copiii sunt datori sa agoniseasca pentru parintii lor, ci parintii pentru copiii lor.”

2. Dar cum ramane cu apostolul Ivan sau profetul Ion? Adevarat sau fals? Cum putem sti?

Conform versetelor 21-23 din Matei 7, cei falsi pot face minuni, si totusi, in acelasi timp, pot practica faradelegea, fara a trai in voia Tatalui si fara a-L cunoaste pe Isus. Chiar si adevaratele minuni facute in Numele lui Isus nu justifica sau aproba o anumita slujire a cuiva. Darurile nu justifica niciodata, ci mai degraba caracterul si integritatea in relatii sunt cele ce fac ca o slujire, un dar sau o persoana sa fie demonstrate ca fiind autentice.

Conform cuvintelor lui Isus din Matei 23, indicatia ca avem de a face cu falsi propovaduitori este faptul ca acestia pun poveri grele pe umerii oamenilor (ca de exemplu zeciuiala obligatorie), iubesc pozitiile de autoritate, titlurile si recunoasterea publica.

Conform cu Matei 20:25-28, falsitatea este demascata atunci cand vedem o cultura a puterii si privilegiului in lideri, si nu exemplul plin de sacrificiu al lui Isus.

Conform cuvintelor lui Pavel din Fapte 20:30, falsitatea este demascata si de catre faptul ca anumiti lideri incearca sa-i atraga pe oameni inspre ei insisi, folosind “invataturi pervertite” (ca de exemplu faptul ca noi toti trebuie sa avem un parinte spiritual).

Conform lui Pavel din nou, in 2 Corinteni 11, semnul unui fals apostol este felul in care acesta se plaseaza in raport cu cei din jur, precum si felul in care stoarce banii de la ei.

Falsul este demascat de catre dependenta sa de putere si bani. Falsul foloseste daruri genuine, minuni genuine si supranaturalul pentru a atrage inspre sine si pentru a profita de copiii lui Dumnezeu pentru bani. O mare parte a Bisericii crestine de astazi este o combinatie a banilor si cultului personalitatii. Mireasa lui Cristos este trasa in noroi.

Afirmatie prea dura? O prietena din Nigeria relateaza ca singurul verset predicat de la amvoane in zona in care se afla ea este cel din Maleahi 3. Liderii ii preseaza pe oameni cu zeciuiala, ademenindu-i cu promisiuni de binecuvantare daca o ofera, si plantand in ei frica de blesteme daca nu o fac. Acesti lideri conduc Mercedesuri, in timp ce enoriasii lor nu isi pot permite nici macar sa-si hraneasca familia. Poate spui: “Dar asta se intampla doar in Africa...” Ei bine, pentru a putea determina adevarata natura a unui lucru, trebuie sa urmezi firul pana la capat, pentru a ajunge la o concluzie logica.

Daca, de exemplu, luam “Evanghelia” americana a prosperitatii, urmand firul pana la

capat, la ce concluzie ajungem? Se pare ca in America situatia nu pare la fel de tragica, si aceasta pentru ca, in general, fiecare isi poate cel putin hrani familia. Dar cum se prezinta in Africa aceasta "teologie" de tip "dai ca sa primesti inapoi"?... Arata cam asa: jefuire a saracilor. Si asta si este - jaf.

Daca predicatorul "credintei" are intr-adevar atat de multa incredere in ideea de "semanat si secerat", de ce nu ar da el insusi fiecaruia din multime 100 de dolari, ca apoi sa primeasca inapoi recolta credintei si darului sau? Motivul pentru care nu o face e faptul ca el stie ca, de fapt, metoda nu functioneaza. Stie ca e o minciuna.

De ce sunt atat de multi crestini care continua sa cedeze in fata acestor minciuni si fraude? Pentru ca ei vor sa creada minciuna. Aceasta e "loteria crestina" - poate de data asta am destula credinta, poate de data asta predicatorul are destula ungere, poate de aceasta data va functiona si pentru mine, poate de aceasta data a venit momentul pentru o schimbare financiara pozitiva in viata mea!

Cu ceva timp in urma, intr-o conversatie cu un predicator de la o conferinta, el a facut afirmatia urmatoare: "Cei mai multi predicatori care calatoresc sunt, de fapt, prostituate. Pastorii ii platesc pentru a darui oamenilor o experienta spirituala, astfel incat acestia sa continue sa vina la biserica si astfel incat finantele sa continue sa curga." Cand un trup devine o afacere, aceasta este prostitutie. Nu la fel e cu trupul lui Cristos?

Un alt prieten are o vorba referitoare la nonsensul financiar existent deseori in crestinatate: "Exista multi paraziti pe trupul lui Cristos"...

Cunoscutul John Wimber se afla odata intr-o calatorie pentru a predica. Ajuns in taxi, a incercat sa converseze cu soferul. Insa cand acesta a aflat ca musteriul sau e un lider crestin, s-a lansat intr-o lunga diatriba cu privire la fiecare scandal financiar si sexual al multor lideri din crestinatate. Foarte bine informat soferul! Dupa cateva minute, cand s-a mai calmat putin, John Wimber l-a intrebat: "Dar daca intr-adevar exista un Isus, si daca intr-adevar El are o Biserica, ce crezi tu ca ar trebui sa faca Biserica Lui?" Soferul de taxi a raspuns: "Ar trebui sa se iubeasca unii pe altii si sa-i ajute pe saraci." Hei, lumea stie ce ar trebui sa facem si cum ar trebui sa traim! E o tragedie ca multi dintre acei ce se numesc crestini habar nu au.

3. Dar cum e cu cei care afirma ca trupul lui Cristos e o teocratie, si nu o democratie, si astfel toti trebuie sa ne supunem autoritatii delegate de catre Isus celor 5 slujiri?

Da, trupul lui Isus este o teocratie, insa atunci cand te supui unui om nu mai esti intr-o teocratie, ci intr-o monarhie. De aceea nici Dumnezeu, nici Samuel nu au vrut sa ii dea poporului Israel un rege (1 Samuel 8:7). "Nu pe tine te-au respins, ci pe Mine, ca sa nu domnesc Eu peste ei."

Nu exista asa ceva ca "autoritate delegata" in trupul lui Cristos. Exista doar autoritate distribuita fiecarui membru al trupului, si toti trebuie sa folosim aceasta autoritate ca sa ne slujim unul altuia. Fii foarte precaut atunci cand liderii incep sa vorbeasca despre Saul, David si Solomon. Exemplele noastre nu sunt David si Solomon, ci Isus si Pavel.

Noi ne aflam intr-o teocratie, iar Regele nostru e Isus Cristos.

Toti suntem slujitori, frati si prieteni ai Sai si ai tuturor celorlalti.

Vrei tu sefi sau frati?

Si ce se intampla cand fratii nu cad de acord? Daca exista o intelegere nescrisa cu privire la a umbla si a sluji impreuna, va trebui sa ne dam timp unul altuia, pana cand toti auzim acelasi lucru din gura Stapanului. Si daca nu se poate cadea de acord cu nici un chip? la exemplul lui Pavel si Barnaba (Fapte 15:36-40) de "a cadea de acord cu dezacordul" si a-si vedea fiecare de drumul sau.

4. Cum ramane cu erorile si ereziile din bisericile din case?

Da-mi voie sa-l citez pe Roland Allan: "Adevarata doctrina rezulta din adevarata cunoastere a puterii lui Cristos, si nu doar din agilitate intelectuala. Ereziile nu sunt produse de catre ignoranta, ci de catre speculatiile celor instruiti." (*Expansiunea spectaculoasa a Bisericii*, pagina 126, Londra, World Dominion Press, 1927)

Avem noi aceeasi incredere in Duhul Sfânt pe care a avut-o Isus? Incredintarea Sa a fost ca Duhul Sfânt ne va conduce in tot adevarul. Da, aceasta a fost credinta Sa atunci când Si-a parasit ucenicii după 3 ani petrecuti cu ei. Ii facem noi pe oameni dependenti de noi sau dependenti de Duhul Sfânt? Am putea fi noi aceia care au scris Ioan 16 pentru propriii nostri ucenici?

5. Se pare ca opinia ta este ca toti cei care conduc slujiri mari trebuie neaparat sa aiba motivatii gresite - cei ce calaresc un elefant o fac doar pentru a fi vazuti...

Da, poate ca las aceasta impresie. Totusi, sunt constient de faptul ca exista multi lideri care slujesc cu adevarat, si aceasta in contexte diferite. Dumnezeu a creat si elefantii, si stejarii. Exista lideri buni calarind elefanti, si multi adepti care iubesc faptul de a hrani elefantii. Insa punctul principal aici nu este faptul ca putem gasi calareti de elefanti cu motivatii curate, justificandu-i astfel pe toti cei ce incearca sa calareasca un elefant avand motivatii gresite. Ideea e sa fim discipoli ai lui Isus si sa facem lucrurile in modul in care El ne-a poruncit sa le facem.

Suntem noi urmasii lui Isus, sau urmasii oamenilor de succes? Realitatea este ca, atunci când facem lucruri pe care Isus nu le-a facut si nu ne-a spus sa le facem, chiar dacă am avea motivatii curate, tot vom ajunge in locul nepotrivit. Noi suntem urmasii exemplelor lui Isus si poruncilor lui Isus! Si mai trebuie sa adaug ca, de fapt, imi este imposibil sa inteleg cum ar putea cineva cu o adevarata revelatie a lui Isus si a Imparatiei Sale sa traiasca multumit hranind elefanti.

Capitolul 8 - Respingere, acceptare si identitate

"Dar in orice cetate veti intra si nu va vor primi, sa va duceti pe strazile ei si sa ziceti: 'Scuturam impotriva voastra chiar si praful din cetatea voastra care s-a lipit de picioarele noastre; totusi sa stiti ca Imparatia lui Dumnezeu s-a apropiat'... Cine va asculta pe voi, pe Mine Ma asculta; si cine va respinge pe voi, respinge pe Cel care M-a trimis pe Mine" - Luca 10:10, 11, 16

Campiile sunt albe si gata de seceris, dar dacă cineva nu te primeste, scutura praful acelu loc si mergi mai departe! Isus ne ofera aici lectii de viata cu privire la asteptari. "Nu toti M-au primit pe Mine, si nu toti va vor primi pe voi. Inarmati-va cu aceasta cunostinta si nu permiteti respingerii din partea oamenilor sa va clatine." "Intelegeti faptul ca acest lucru nu trebuie luat personal. Nu e vorba de voi aici. E vorba de Imparatia lui Dumnezeu care s-a apropiat, si pe care acestia au respins-o."

Cineva a afirmat cândva faptul ca iadul este a primi exact acel lucru pe care l-am vrut, acele lucruri pe care le-am cerut. Respingi tu Imparatia lui Dumnezeu? El va respecta alegerea ta in eternitate, si vei descoperi cum arata un loc lipsit de harul lui Dumnezeu. Vrei sa fii lasat in pace? Vei descoperi cat de inspaimantator de singur esti fara prezenta lui Dumnezeu. Vrei sa hotarasti singur? Vei avea eternitatea pentru a evalua produsul cailor

proprii.

Nu exista un asa-numit "frig pozitiv". Nu poti scadea temperatura prin a adauga mai mult frig, ci numai prin inlaturarea unei cantitati mai mari de caldura. Iar zero absolut este inlaturarea intregii cantitati de energie termica disponibila - nu mai exista alta care sa poata fi inlaturata.

La fel, nu exista intuneric pozitiv. Intunericul mai profund nu se realizeaza prin adaugarea de mai mult intuneric, si prin inlaturarea luminii din ce in ce mai mult. Intuneric total este absenta oricarei surse de lumina.

Nu exista rau pozitiv. Cineva nu devine mai rau prin acceptarea raului in cantitati tot mai mari, ci prin respingerea constanta a neprihanirii. Rau absolut este absenta totala a neprihanirii.

Si nu exista ura pozitiva. Nu poti face pe cineva sa urasca mai mult prin adaugarea de ura, ci numai prin respingerea constanta a dragostei. Ura absoluta este absenta totala a dragostei.

Respingi tu Imparatia lui Dumnezeu? Il respingi pe El? Ii respingi neprihanirea si dragostea? El va onora decizia ta si nu va permite Imparatiei Sale, dragostei, luminii si neprihanirii Sale sa te atinga. Iar cand va face acest lucru, vei constientiza ca El este sursa tuturor lucrurilor bune.

Dumnezeu nu a creat raul. El nu permite raul. El permite doar rezultatul alegerilor noastre. Daca Il respingi, El iti va respecta decizia si te va lasa in intuneric si singuratate totala. (Aceasta argumentare este atribuita tanarului Albert Einstein, intr-un video postat pe YouTube, intitulat "*A creat Dumnezeu raul?*")

Aceasta dinamica a acceptarii sau respingerii este infricosatoare. Libertatea fiintei umane de a face alegeri cu urmari in eternitate este in acelasi timp si minunata, si cutremuratoare.

De asemenea, uimitor este si faptul ca Isus Se identifica in mod complet cu noi atunci cand e vorba de seceris. Respingerea noastra este echivalenta cu respingerea Sa, iar respingerea Sa este echivalenta cu respingerea Tatalui Ceresc. Noi suntem trupul Sau, iar El ne considera una cu El. Acelasi adevar cu care s-a confruntat Pavel pe drumul Damascului (Fapte 9:4-5), cand Isus l-a intrebato: "... pentru ce Ma prigonesti?' *'Cine esti Tu, Doamne?'* a spus el. Si Domnul a zis: *'Eu sunt Isus, pe care-L prigonesti.'*"

In Matei 25, Isus Se identifica din nou in mod complet si total cu ai Sai atunci cand ne porunceste sa ii vizitam pe bolnavi si pe cei intemnitati, sa-i hranim pe flamanzi, sa-i imbracam pe cei goi si sa-i adapostim pe cei fara camin. El spune: "...atunci cand faceti aceste lucruri celui mai neinsemnat dintre ei, Mi le faceti Mie". Si apoi continua cu cealalta parte a monezii: "...si cand nu le faceti pentru cel mai neinsemnat dintre ei, pentru Mine nu le faceti". A-i respinge pe ei insemna a-L respinge pe El.

Isus Se identifica in mod total cu cei saraci sau suferinzi, cu cei marginalizati si cu cei zdrobiti. El Isi intoarce fata spre fiecare orfan flamand sau copil bolnav.

De multe ori, oamenii de bine pun intrebari incuetoare: "Unde e Dumnezeu, cand exista atata suferinta? Cum poate El sa permita aceste lucruri? Cum ar putea El sa fie un Dumnezeu al dragostei, cand nu actioneaza? Chiar are atat de putina putere si capacitate? Sau cum poate fi El un Dumnezeu al puterii - Cel care a creat intreg Universul, si in prezent nu actioneaza? Este El atat de slab incat nu poate sa-Si exprime dragostea?"

Interesant este faptul ca Dumnezeu ne intreaba pe noi aceleasi lucruri. El se uita la lumea pe care a creat-o, la omul pe care l-a inzestrat cu libertate si pe care l-a creat sa-l fie partener in mentinerea bunastarii si ordinii acestei lumi, si intreaba la fel: "Cum de lasi atata suferinta sa se intample? Chiar esti atat de lipsit de putere? Chiar nu iti pasa deloc?"

Adevarat, nici unul dintre noi nu poate face totul, dar fiecare poate face un pic. De ce

facem atat de putin? Avem resursele de a imbraca, hrani, educa si adaposti fiecare om de pe planeta, dar nu avem dorinta de a o face. Cheltuim banii mai degraba pe cladiri, conferinte, sisteme de sunet si placeri personale, si nu vrem sa-i hranim pe copiii flamanzi.

Unde Il gasim pe Dumnezeu in acest peisaj? In doua locuri. In cel care sufera – in acel de pe urma... Si in Trupul Sau – in cei ce li apartin. Dumnezeu devine vizibil atunci cand noi, poporul Sau, ii slujim pe cei suferinzi. Atunci cand noi ii integram si imbratisam pe cei marginalizati.

Aceasta revelatie despre Dumnezeu ni-L arata nu ca fiind un Dumnezeu al puterii si maririi care ar putea sa-L constranga pe om sa-L asculte. Inchinarea fortata nu e inchinare. Ci acesta e Dumnezeul Incarnarii, Cuvantul facut Trup, a carui glorie putem alege sa o privim - acea glorie a adevaratului Fiu al lui Dumnezeu, plin de har si de adevar. Acesta e Dumnezeul care a ales sa devina un bebelus in pantecele unei fecioare, si care a crescut sa spuna: "Lasati copilasii sa vina la Mine, caci a celor ca ei este Imparatia Cerurilor."

Oamenii care aleg sa priveasca gloria Sa aleg, de asemenea, sa si iubeasca, sa se inchine si sa devina ca El. Aleg sa-I permita Lui sa-i umple, sa traiasca in ei si prin ei. Aleg sa continue miracolul incarnarii. Aleg sa-i imbratiseze pe cei de pe urma.

In "varful" structurii Imparatiei lui Dumnezeu se afla cei de pe urma. Ceea ce li se face lor, I Se face lui Isus. Aceasta este Imparatia lui Dumnezeu, o Imparatie totdeauna intoarsa cu susul in jos...

Intrebari

1. Asadar, Dumnezeu nu a creat raul?

Nu, Dumnezeu nu a creat raul. Dumnezeu a creat omenirea si multimea ingerilor cu o trasatura comuna, si anume capacitatea de a alege sa se inchine in fata gloriei Lui sau sa respinga aceasta glorie.

Intunericul si ura, egoismul si setea de putere sunt toate manifestarea unei vointe care a respins gloria dragostei care se sacrifica.

2. Asadar, Dumnezeu nu Se afla in control absolut?

(Pentru a intra in detalii cu privire la acest subiect, recomand cartile: *Dumnezeul posibilului: o introducere biblica la viziunea panoramica a lui Dumnezeu* – **Greg Boyd**, Baker Books, Grand Rapids 2007, precum si *Cine este Dumnezeu si Crestinismul neincatusat* – **Harold Eberle**, World Cast Publishing, Yakima, WA.)

Daca presupunem ca fiecare mic detaliu ar fi predeterminat de catre El, gresim, si, da, din acest punct de vedere putem spune ca Dumnezeu nu este in control absolut. Alegerile noastre conteaza si au consecinte eterne. Nu suntem creatii supuse unei "soarte" derulate in mod mecanic. Ci traim intr-o Imparatie in care harul si intelepciunea au un cuvânt de spus.

Da, planul general al lui Dumnezeu se va implini cu siguranta! Tot ce Si-a propus El sa infaptuiasca in Cristos va fi implinit. Dar e la fel ca situatia in care tu, sa zicem, personal, ai un plan general sa ajungi de la Oslo la Bruxelles. Poti sa iei un avion direct. Poti sa mergi cu trenul. Poti sa calatoresti cu masina. Daca iei masina, va trebui sa iei si feribotul din Oslo in Germania, sau din Oslo in Danemarca. De asemenea, poti alege diverse autostrazi. Sau poti sa inchiriezi un iaht si sa calatoresti pe apa in cea mai mare parte a timpului, apoi sa conduci automobilul sau sa mergi pe jos. In plus, orice calatorie cu avionul, cu automobilul sau pe jos are mai multe variante. In fiecare caz pot avea loc intarzieri sau accidente. Se pot intampla

multe lucruri, si, de asemenea, exista diverse reactii ale tale la toate aceste posibile incidente. Vezi, sunt multe posibilitati de a-ti atinge tinta!

Slava lui Dumnezeu este manifestata si prin faptul ca El poate transforma cel mai mare esec omenesc in glorie, si aceasta prin miracolul de la cruce. Iertarea este mai puternica decat orice violare. Binecuvantarea este mai puternica decat orice blestem. Dragostea nu esueaza niciodata. Dumnezeu poate rascumpara orice calatorie, orice intarziere, orice esec, si le poate transforma intr-o exprimare a harului si a slavei!

In timpului uneia dintre calatoriile mele in Asia Centrala am avut un sofer care parea hotarat sa ne ucida. Soferitul lui era extrem de periculos, in special in curbe extreme. Dupa ce aproape ca ne-am ciocnit cu o masina care venea in mare viteza, abia strecurandu-ne intre ea si un camion de gunoi, am oprit masina, totalmente decis sa cobor daca nu observ o schimbare de atitudine. Mi s-a spus ca nu inteleg cultura soferului: "Daca este voia lui Dumnezeu sa murim, vom muri oricum; daca nu, vom trai!" Replica mea a fost ca noi nu suntem musulmani. Nu suntem victime pasive ale unui destin inevitabil, ci ucenici a lui Isus care umbla in har si intelepciune.

Dumnezeu nu ne controleaza. Nu suntem niste rotite zimtate intr-o masinarie.

De asemenea, nici noi nu Il controlam pe Dumnezeu. Nu exista formule ale "credintei" care sa ne scuteasca de suferinta si dificultati, formule care sa ni-L puna pe Dumnezeu in buzunar.

Nu ne putem alege intotdeauna circumstantele, dar putem alege reactia la ele. Nu suntem victime decat daca alegem sa fim.

Insa toate lucrurile lucreaza spre slava lui Dumnezeu, iar noi putem sa ne "laudam in incercari", stiind ca incercarea produce speranta, iar speranta nu dezamageste, si aceasta pentru ca "dragostea lui Dumnezeu a fost turnata in inimile noastre prin Duhul Sfant care ne-a fost dat" (Romani 5:1-5).

Si mai stim ca "nimic nu ne poate separa de dragostea lui Dumnezeu", si ca "in toate aceste lucruri suntem mai mult decat biruitori prin Acela care ne-a iubit" (Romani 8:18-39).

Capitolul 9 - Bucuria cu privire la relatie

Cei saptezeci s-au intors plini de bucurie, zicand: "Doamne, chiar si demonii ne sunt supusi in Numele Tau!" Isus le-a zis: "Am vazut pe Satan cazand ca un fulger din cer. Iata, va dau autoritate sa calcati peste serpi si peste scorpii si peste toata puterea vrajmasului, si nimic nu va va putea vatama. Totusi, sa nu va bucurati de faptul ca duhurile va sunt supuse, ci bucurati-va ca numele voastre sunt scrise in ceruri."

Luca 10:17-20

In acelasi ceas, Isus S-a bucurat in Duhul Sfant si a zis: "Tata, Doamne al cerului si al pamantului, Te laud pentru ca ai ascuns aceste lucruri de cei intelepti si priceputi si le-ai descoperit pruncilor. Da, Tata, fiindca asa a fost placut inaintea Ta. Toate lucrurile Mi-au fost date in maini de Tatal Meu; si nimeni nu stie cine este Fiul, afara de Tatal; nici cine este Tatal, afara de Fiul si acela caruia vrea Fiul sa i-L descopere."

Luca 10:21-22

A. Toata autoritatea

Aceste versete din Luca le reflecta pe cele din Matei 28:18-20, si este interesant felul in care sunt aplicate. Isus declara faptul ca are toata autoritatea in cer si pe pamant, si mai spune

ca El daruieste ucenicilor Sai aceasta autoritate "peste toata puterea vrajmasului". Insa nicaieri in Scriptura nu gasim scris ca El ar darui cuiva autoritate peste un alt ucenic al Sau. In Noul Testament nu vedem nicaieri ca un Preot Sfânt ar primi autoritate asupra altui Preot Sfânt. Porunca predominanta este ca noi *"sa fim umpluti cu Duhul Sfânt... dand totdeauna multumiri pentru toate lucrurile... supunandu-ne unii altora in frica de Dumnezeu"* (Efeseni 5:18-21) Realitatea umplerii cu Duhul Sfânt se manifesta prin faptul ca ii onoram pe toti ceilalti care sunt, de asemenea, plini de Duhul Sfânt. Daca tronul lui Dumnezeu se afla literalmente in inima fratelui tau, cum te poti tu crede superior lui?...

Insa, intr-adevar, Isus ne da autoritate peste toata puterea vrajmasului. E minunat sa vezi vindecari si eliberari. Aceasta este exprimarea Imparatiei lui Dumnezeu: a face vizibila Imparatia care este prezenta, care e deja aici, acum. Dar cum e cand ne rugam si nu se intampla nimic? Evrei 2:8-9 ne invata ce inseamna "toata autoritatea", chiar si in aceste conditii: "Toate le-ai supus sub picioarele Lui. Dar, daca i-a supus toate, nu i-a lasat nimic nesupus. Totusi acum inca nu vedem ca toate ii sunt supuse. Dar Il vedem pe Isus, care a fost facut pentru putin timp mai prejos decat ingerii, incununat cu slava si cu cinste, din pricina mortii pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El sa guste moartea pentru toti."

Il vedem pe Isus, dar inca nu vedem ca toate lucrurile ar fi sub picioarele Lui. Asa cum El a suferit, si noi suferim. 1 Corinteni 15:20-28 poarta acelasi adevar. "El trebuie sa domneasca pana cand toti vrajmasii li vor fi la picioare." El este Domnul tuturor lucrurilor, dar nu toate lucrurile li sunt la picioare. El are toata autoritatea, dar inca nu toti l se inchina.

Imparatia este aici, dar ea mai trebuie sa si vina.

Imparatia este acum, dar inca nu totalmente prezenta.

Imparatia a venit, dar ea inca mai continua sa vina.

Imparatia poate veni, si aceasta pentru ca, de fapt, a venit deja.

Imparatia continua sa vina in masura in care noi incepem sa-L iubim si sa Il ascultam pe Imparat.

Aceasta este credinta noastra, fie ca vedem promisiunile implinite, fie ca suferim asteptand implinirea lor (Evrei 11:40). Poate ca nu vedem inca toate lucrurile sub picioarele noastre, insa Il vedem pe Isus!

B. Relatia e cea mai importanta

Cel mai important lucru nu este autoritatea asupra demonilor. Isus nu a murit pentru ca tu sa ai o slujire. Ci a murit pentru ca tu sa poti avea o relatie cu Tatal. Traducerea lui Eugene Peterson ("Mesajul") exprima foarte bine acest lucru (Matei 11:25-30):

Dintr-odata, Isus a inceput sa Se roage: "Multumesc, Tata, Domn al cerului si al pamantului. Tu ai ascuns caile Tale de cei sofisticati si atotstiutori, dar le-ai silabisit atat de clar pentru oamenii obisnuiti. Da, Tata, acesta este modul in care Tie iti place sa lucrezi." Apoi Isus a continuat sa vorbeasca oamenilor, cu blandete. "Tatal Mi-a incredintat toate aceste lucruri, ca sa le spun si sa le fac. Acesta este un tandem unic de tipul Tata-Fiu, emanand din apropierea si cunostinta lor reciproca. Nimeni altul nu-L cunoaste pe Fiu asa cum Il cunoaste Tatal, nici pe Tata asa cum Il cunoaste Fiul. Dar acest lucru nu-l retin doar pentru Mine; sunt gata sa parcurg totul – punct cu punct - cu oricine e gata sa asculte. Esti tu obosit? Epuizat? Stors de puteri din cauza religiei? Vino la Mine. Retrage-te cu Mine si iti vei recupera viata. Iti voi arata cum sa te odihnesti cu adevarat. Umbla cu mine si lucreaza cu Mine - priveste cum o fac eu. Invata ritmurile nefortate ale harului. Eu nu voi aseza asupra ta nimic greu sau nepotrivit. Ramai in compania Mea, si vei invata sa traiesti usor si liber."

Dumnezeu a avut un scop in Fiul Sau, si aceasta inca inainte ca omul sa cada, inainte ca omenirea sa aiba nevoie de rascumparare, inainte ca diavolul sa stapaneasca pamantul, inainte ca omenirea sa devina corupta si inainte sa existe vreo nevoie omeneasca. Acel scop a fost ca omul sa aiba o relatie cu Dumnezeu. El a dorit fii cu care sa-Si impartaseasca inima. A dorit frati si surori pentru Fiul lui Dumnezeu, pentru a multiplica inima Sa. A dorit un templu viu pentru Duhul Sfânt, astfel incat Duhul Sfânt sa-Si impartaseasca si sa-Si multiplice inima Sa dornica de adorare pentru Tata si pentru Fiu.

Dorinta lui Dumnezeu a fost ca misterul pasiunii si flacarii din centrul fiintei Sale sa fie multiplicat in inima omului care va alege de bunavoie sa paseasca in acelasi mister al pasiunii si inflacararii. O singura persoana nu poate fi numita "iubire", ci poate doar "iubitoare". Dumnezeu-Tatal, Dumnezeu-Cuvantul si Dumnezeu-Spiritul sunt o relatie a trei persoane care Isi ofera supunere, incredere, onoare, respect si dragoste reciproca. Dumnezeu este dragoste!

Isus este si va fi Mielul jertfit inainte de inceputurile lumii, pentru ca misterul dragostei este o viata daruita in onoare, incredere si sacrificiu pentru binele celuilalt. Dragostea nu este in primul rand un sentiment. Dragostea nu este un sentiment nici in al doilea rand. Ci este o daruire totala a vietii mele pentru binele altuia. Rodul acelei daruiri poate fi reprezentat de sentimente puternice, dar acea daruire poate sa aduca, inainte de orice altceva, si suferinta si sacrificiu.

Tot ceea ce Dumnezeu-Tatal a pregatit, a avut ca scop din vesnicie si a exprimat prin Vechiul Legământ, El a incredintat Fiului. Tatal a fost pe deplin increzator ca Fiul va spune doar ceea ce Tatal ar spune si va face doar ceea ce Tatal ar face. Tatal S-a increzut complet in Fiul Sau, iar Acesta a onorat acea incredere, chiar pana la moartea pe cruce. Fiul nu a urmarit niciodata propria voie, ci doar pe a Tatalui - de aceea Tatal a spus ca acel care nu-L primeste pe Fiul Sau nu-L poate cunoaste pe Tatal. Tatal Il cinstește pe Fiu in toate lucrurile, iar pe noi ne primeste doar prin El.

Tot ce Isus a primit de la Tatal in eternitate si in timp, a incredintat Duhului Sfânt. Isus are increderea ca Duhul Sfânt va revela doar Cuvantul, si nu va vorbi niciodata de la Sine Inusi, la fel ca Fiul in relatia cu Tatal. Tot ce a obtinut Fiul, platind un mare pret, El a incredintat in mainile Duhului Sfânt, iar acum El asteapta ca Duhul Sfânt sa aduca pe pamant implinirea deplina a tuturor lucrurilor. Pentru ca Duhul Sfânt Il onoreaza complet pe Dumnezeu-Fiul, si Acesta Il onoreaza complet pe Duhul Sfânt, iertand orice pacat impotriva Lui Inusi, dar nu si pacatul impotriva Duhului Sfânt. Nimeni nu poate veni la Isus decat prin lucrarea Duhului Sfânt.

Tot ce Dumnezeu-Tatal, Fiul si Duhul Sfânt au stabilit din eternitate si prezentat in timp, au incredintat in mainile familiei Tatalui, trupului Fiului si templului Duhului Sfânt. Dumnezeu, Cel care reprezinta o comunitate perfecta a increderii, onoarei si supunerii reciproce, S-a limitat pe El Inusi si a supus lucrarile Sale limitelor relatiei Sale cu omenirea.

Scopurile Lui vor fi implinite prin relatii, si nu prin putere pur si simplu. El este o relatie a dragostei. Iar dragostea este cel mai inalt lucru. El ne invita si pe noi in aceasta relatie. Scopul Sau nu este doar rascumpararea omenirii decazute, ci manifestarea slavei Fiului lui Dumnezeu prin toti si pentru toti, prin relatia noastra cu El. (Primul meu contact cu acesta tema a avut loc ascultandu-l pe DeVern Fromke, in anii '70. Nu voi uita niciodata pasiunea si smerenia cu care a vorbit. Cartea sa, *Intentia finala*, are o valoare incontestabila.)

Isus nu a murit doar ca tu sa ai o viata buna si fericita pe pamant. Acesta e umanism religios. Isus a murit pentru ca tu sa traiesti pentru slava lui Dumnezeu. Pentru Stefan cel din vechime, acest lucru a insemnat moartea prin improscarea cu pietre. Ce va insemna pentru tine? Dumnezeu decide ce inseamna "spre slava Lui", nu tu...

Isus nu a murit nici ca tu sa fii fericit in cer. Si acesta e umanism religios. Omul nu este centrul si masura tuturor lucrurilor. Isus a murit pentru ca tu sa traiesti pentru slava lui

Dumnezeu acum si aici, precum si atunci si acolo.

C. V-am numit prieteni

"Nimeni nu are o iubire mai mare decat acel care isi da viata pentru prietenii sai. Voi sunteti prietenii Mei, daca faceti ceea ce va poruncesc Eu. Nu va mai numesc robi, pentru ca robul nu stie ce face stapanul sau, ci v-am numit prieteni, pentru ca v-am facut cunoscut tot ce am auzit de la Tatal Meu." Ioan 15:13-15

Cel care ar putea pretinde in mod legitim toate onorurile, pozitile, titlurile, slava si autoritatea, a ales sa nu o faca! Ci a privit in ochii acelor barbati care aveau sa Il tradeze foarte curand, si i-a numit prieteni! Cand a facut acest lucru, a desfiintat odata pentru totdeauna posibilitatea vreunei ierarhii care sa-l reprezinte Imparatia. Piramidele sunt pentru morti!

Inaintea tronului se gaseste o mare de sticla! Iar pe suprafata unei mari nu se gasesc munti sau vai. Orice vale a fost ridicata, si orice munte a fost nivelat. Noi suntem toti frati si surori inaintea tronului! De aceea se gasesc 40 de "unul altuia" in Noul Testament. Pentru ca cea mai importanta este prietenia!

In orice ierarhie, cei din straturile de jos sunt intotdeauna subordonati. Liderii ierarhici pot folosi limbajul prieteniei, insa acesta e mereu un cod pentru comenzi si control. Piramidele sunt construite de catre sclavi. In toate ierarhiile, cei de deasupra ta iti sunt sefi. Iar poate ca tu practici supunerea, dar motivatia ta ascunsa e de multe ori a le lua locul. Da, poate ca si tu folosesti limbajul prieteniei, insa adevaratul succes se masoara, in ochii tai, prin avansarea pe scara ierarhica. Cei de deasupra ta si cei de la acelasi nivel cu tine reprezinta concurenta...

Isus ne porunceste sa conducem nu ca paganii, care exercita putere asupra subiectilor lor. Ci noi trebuie sa practicam conducerea in felul in care Isus a facut-o. Scopul Sau a fost impartasirea inimii Sale si renuntarea la viata proprie pentru prietenii Sai (Ioan 15:15). Iti poti da viata numai pentru prieteni - pentru nimeni altcineva. Iar daca singurul tau scop este inaintarea pe scara ierarhica, nu vei avea niciodata prieteni, ci doar oameni de care te vei folosi.

Traducerea lui Eugene Peterson ("Mesajul") a pasajului din 1 Corinteni 10:14 este provocatoare: *"Asadar, dragii mei prieteni, atunci cand vedeti pe cineva reducandu-L pe Dumnezeu la ceva ce poate controla sau folosi, indepartati-va de acea persoana cat de repede posibil."*

Scopul uceniciei este cel de a crea prieteni - a reproduce relatia de egalitate intre Tatal, Fiul si Duhul Sfânt. Tinta e relatia, cea prin care lumea din jur poate vedea ceea ce exista in Trinitate: dragoste, onoare, incredere si slujire reciproca.

Exemplul dat de Isus in Ioan 16 este chiar si mai surprinzator! *"Totusi va spun adevarul: va este de folos sa Ma duc, caci, daca nu Ma duc Eu, Mangaietorul nu va veni la voi; dar daca Ma duc, vi-L voi trimite."* (Ioan 16:7)

Ucenicii nu isi puteau imagina ceva mai rau decat Isus plecat de la ei. Iar Isus, cel mai bun conducator care a existat vreodata, le spune ca este mai bine pentru ei daca El va pleca! Nu e jalnic faptul ca noi credem ca suntem atat de importanti, indispensabili chiar? Oare cine ne credem? Isus a stiut ca este mai bine pentru ucenici sa aiba acea calauzire interioara a Duhului Sfânt, in comparatie cu o calauzire a Sa in carne si oase. El a dorit ca prietenii Sai sa aiba acelasi foc interior pe care El il cunostea atat de bine.

Slujba noastra este indepartarea tuturor obstacolelor care i-ar impiedica pe prietenii nostri sa cunoasca acea calauzire interioara a Duhului Sfânt, precum si conducerea personala, practica a Domnului Isus Cristos - in viata fiecaruia dintre noi si in viata noastra ca si comunitate. De multe ori, noi suntem obstacolul cel mai serios! Tinta uceniciei este a avea un

prieten care are incredere completa in conducerea Duhului Sfânt, capabil sa ne calauzeasca in tot adevarul. In schimb, atat de mult din conducerea noastra omeneasca este concentrata pe a-i face pe oameni dependenti de noi, asteptand sa le dam lumina verde, sa luam decizii pentru ei, vrand ca ei sa ne onoreze si sa ne sustina.

A crea dependenta inseamna a ne crea propriul regat. Si acest lucru reprezinta tradarea Regelui Regilor.

Isus a fost gata sa lase in grija Duhului Sfânt faptul de a conduce oamenii in tot adevarul. Suntem si noi gata sa facem acelasi lucru? De aceea Isus a spus ca **trebuie** sa plece! De aceea i-a invatat pe ai Sai sa mearga intr-un sat, sa faca ucenici, apoi sa plece intr-un alt sat si sa gaseasca un alt om al pacii. Se presupunea ca ei sa nu creeze dependenta de ei insisi. Ideea nu era ca ei sa ramana acolo si sa devina "regi". Ci misiunea lor era sa-L prezinte celor din jur pe Regele Regilor, apoi sa plece mai departe, lasandu-i in grija Lui.

D. Responsabilitatile si libertatile prietenilor

Bineinteles, pentru ca prietenii sa primeasca Imparatia lui Dumnezeu in vietile lor, ei trebuie sa imbratiseze anumite responsabilitati de baza. Si aici apare problema! De multe ori, oamenii nu doresc responsabilitatile libertatii! Ei prefera libertatea sclaviei, care nu include responsabilitatea. Prefera sa aiba un rege care sa le spuna ce sa faca. Intotdeauna vor exista cei care vor un rege, si intotdeauna vor exista cei care vor sa fie rege, dar acest comportament demonstreaza ca nici unii, nici altii, nu l-au cunoscut pe adevaratul Rege!

Eu consider ca exista patru responsabilitati - sau libertati - in Imparatia lui Dumnezeu. Atunci cand faci ucenici, misiunea ta este sa ii inveti despre ele.

1. A dezvolta relatia cu Regele – tu insuti!

Acest lucru inseamna a te hrani singur! Si, pentru aceasta, ai nevoie sa permiti harului Sau sa-ti conduca viata. Noi toti traим ori prin har, ori prin dependente de tot felul. O dependenta nesanoasa este si faptul de a astepta mereu aprobarea celorlalti, controlul sau atentia lor. Iar acestea sunt relatii bolnave si toxice. Daca nu mancam noi insine carnea si nu bem noi insine sangele Stapanului (Ioan 6:53), nu avem viata in noi, si ca urmare nu avem nimic de dat altora.

Este des auzita expresia "pastorul nostru ne hraneste bine", sau "nu ne mai hraneste destul". Daca hranesti un bebelus de 8 luni, da, este normal, dar daca inca il hranesti pe acel individ atunci cand a implinit 18 ani, ceva nu e in regula nici cu tine, nici cu el. De ce crezi ca o persoana matura ar vrea sa fie hranita de altcineva?

2. A implini porunca "unul altuia" impreuna cu alti cativa crestini

Daca nu poti reprezenta biserica impreuna cu partenerul de viata, sau nu poti reprezenta biserica impreuna cu alti 2-3, inchinarea publica este doar un spectacol.

Efeseni 4:15-16 - *"...ci, spunand adevarul in dragoste, sa crestem in toate, pana la cel care este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, bine alcatuit si strans legat, prin ceea ce da fiecare incheietura, isi face cresterea potrivit cu lucrarea fiecărei parti in masura ei si se zideste in dragoste"* - reprezinta unul dintre cele mai importante pasaje care contin porunca "unul altuia", chiar daca expresia in sine nu este folosita in acest verset. Totusi, ceea ce apare este mai mult decat concludent: "tot trupul", "fiecare incheietura", "fiecare parte in masura ei". Daca nu ne spunem unul altuia adevarul, nu exista insa vreo crestere.

E nevoie sa am dragoste si convingere pentru a spune tot adevarul prietenilor mei, chiar

si adevarul mai putin confortabil. Trebuie sa am smerenie si incredere pentru a primi adevarul de la ei si de la partenerul de viata. Imaturitatea si aroganta distrug acest proces. Daca nu te iubesc destul pentru a-ti spune adevarul, ceea ce fac, de fapt, este a te respinge si a distruge prietenia noastra. Daca nu pot primi adevarul de la tine, inseamna ca nu te-am iubit si nu am avut niciodata incredere in tine ca si prieten.

O mare parte a trupului lui Cristos ramane intr-o stare de retardare spirituala si colosala imaturitate, si aceasta pentru ca tot ce au auzit ei sunt adevaruri generale proclamate de la un amvon. Acesta e adevar unidirectional. Avem nevoie de ambele directii. Adevar dat si primit din inimi de prieteni. Daca vrei sa faci ucenici, trebuie sa exemplifici rostirea si primirea adevarului fata catre fata si inima catre inima.

Isus a fost estic, insa El a spart tiparele estice de evitare a adevarurilor neconfortabile, si a stiut cum sa spuna adevarul prietenilor Sai si generatiei Sale. Fiecare cultura are problemele sale referitoare la rostirea adevarului. Si, fara o dedicare smerita si pasionata fata de adevar, putem deveni usor oameni ai minciunii.

Darea socotelii nu se presupune a fi de sus in jos. Aceasta imagine e un alt mod de a descrie abuzul spiritual. Darea socotelii, sau ideea de raspundere, este o relatie a increderii si dragostei, de aceea putem primi si exprima adevar de la unul la altul. Daca nu poti sa impartasesti totul cu cercul tau de prieteni, atunci cu cine ai putea-o face?

Lumea nu este ofensata de smerenie, confesiune si esec. Ci de ipocrizie, aroganta, minciuna si ascunzis. Noi suntem urmasii lui Isus, care este Adevarul in persoana!

3. A-i uceniciza pe propriii tai copii

Daca nu poti face ucenici din copiii tai, cum crezi ca poti sa o faci cu natiunile? Daca nu ai integritate in relatia cu propriii tai copii, cum o vei avea cu altii? Daca esuezi ca parinte, ce importanta au celelalte succese?

Unul dintre motivele pentru care multi dintre copiii nascuti in familii crestine nu-L urmeaza pe Isus atunci cand devin adulti este faptul ca parintii lor au privit viata si slujirea crestina mai degraba ca fiind o afacere, si nu o activitate relationala. Copiii vad adevarata motivatie. Ei vad ipocrizia si mentalitatea performantei.

Testul principal pentru a fi un conducator biblic este caracterul - demonstrat in familie si confirmat de catre lumea din jur. Copiii nostri si cei cu care avem zilnic de a face nu sunt impresionati de rugaciunile noastre publice si de cate scripturi putem cita. Ci ei vad caracterul nostru, vad cum ne tratam sotile si daca ne platim sau nu facturile. Ei vad daca avem integritate si abilitatea de a trai asa cum trebuie, sau daca doar jucam un rol intr-o drama religioasa.

4. A multiplica relatia noastra cu Isus prin facerea de ucenici

Porunca principala a Regelui este sa facem ucenici! Matei 28:18-20 reprezinta Marea Insarcinare, si nu Marea Sugestie! Iar acest lucru nu are nimic de a face cu programe si evenimente! Ucenicii sunt creati printr-un proces relational bazat pe transparenta si smerenia de a face impreuna toate acele lucruri de tipul "unul altuia".

Doar ucenicii fac ucenici. Dar daca ucenicii tai nu fac ucenici, nici tu nu faci! Succesul este in nepoti! Succesul este in generatia a treia! Tatal nostru este Dumnezeuul lui Avraam, Isaac si Iacov.

Daca noi am face ceea ce El ne-a spus, si anume sa antrenam natiunile, invatandu-le sa faca tot ceea ce El a poruncit, atunci si El ar putea sa-Si implineasca promisiunea, si anume de a zidi Biserica Sa.

Intrebari frecvente:

1. Dar cum ramane cu cladirile? Nu e adevarat faptul ca primele comunitati de crestini nu au avut cladiri din cauza saraciei si persecutiei in care au trait?

E adevarat faptul ca nu s-au gasit dovezi istorice sau arheologice cu privire la cladiri construite pentru adunarile crestinilor in primele 3 secole ale existentei Bisericii. Totusi, acest lucru nu s-a datorat persecutiei sau saraciei. Multi credinciosi au fost instariti, si, desi au existat perioade de persecutie, au existat si timpuri de libertate si liniste. Ei au avut resursele si libertatea de a construi cladiri daca ar fi vrut intr-adevar sa o faca.

Asupra primilor crestini a existat si o intensa presiune culturala de a construi si folosi cladiri speciale pentru intalniri. Din partea evreilor exista exemplul sinagogilor, cu cladirile si rabinii lor. Din partea romanilor venea exemplul templelor pagane, cu preotii corespunzatori. Ba mai mult, Biserica primara s-a confruntat cu persecutie serioasa din cauza faptului ca nu avea cladiri si preoti. Pentru romani, daca nu aveai un templu cu un altar, erai ateu. Biserica de atunci a fost persecutata de romani pentru acest motiv – de a fi “atei”.

Presiunea culturala era prezenta, finantele erau prezente, perioade de pace si liniste au existat, insa credinciosii acelor timpuri nu au construit cladiri din cauza revelatiei si convingerilor lor. Incredintarea lor a fost faptul ca toti credinciosii sunt preoti, si nu doar o clasa speciala; faptul ca Imparatia lui Dumnezeu a venit si s-a extins asupra tuturor sferelor vietii de zi cu zi, si de aceea nu existau locuri sfinte speciale. Intreg pamantul apartine Domnului! Isus a murit pentru a oferi Tatalui si a sfinti intreaga viata si activitate omeneasca. Primii crestini se intalneau in case pentru a demonstra credinta lor – faptul ca trupurile lor reprezinta, de fapt, templul lui Dumnezeu, si ca El nu locuieste in cladiri construite din pietre, ci mai degraba intr-un templu viu, construit din pietre vii. Iar pietrele vii se strangeau laolalta oriunde exista activitate umana, pentru a demonstra prezenta lui Isus in mijlocul lor.

Asadar, fideli incredintarii lor ca templul lui Dumnezeu este poporul lui Dumnezeu, ei nu au investit banii in mortar si caramizi, ci in oameni. Donatiile din Noul Testament erau oferite victimelor foametei, orfanilor, vadaurilor si saracilor.

Si noi am putea raspunde pe deplin nevoilor saracilor de azi - locuinta, scolarizare, apa si hrana - daca finantele noastre ar fi investite in adevaratul templu al lui Dumnezeu: copiii Sai, si nu in cladiri, sisteme de sunet, birouri si administrarea diverselor institutii crestine de pe glob. Matei 25 afirma ca felul in care ne purtam cu cei mai mici dintre acestia este felul in care Il tratam pe Isus, iar acest comportament este standardul dupa care vor fi judecati cei ce se numesc “urmasii ai lui Isus”. Aceasta este masuratoarea care va separa oile de capre.

Cladirile nu au nimic de a face cu a iubi oamenii si a-L urma pe Isus, ci e vorba aici doar de micile noastre imparatii, putere si prestigiu. Ele reprezinta monumente ale mandriei noastre si ale nevoii de a fi ca celelalte religii din jur. Fiecare ban investit in cladiri insemna un ban mai putin pus la dispozitia celor flamanzi, goi, bolnavi sau intemnitati. Fiecare cladire reprezinta un monument al egoismului si arogantei. Si fiecare ban investit in acest fel va fi judecat de Isus ca fiind o lucrare a caprelor.

Cei care folosesc povestiri din Vechiul Testament despre zidirea templului sau a cortului intalnirii gresesc pur si simplu! Noi nu ne mai gasim in timpurile acelea! Sinedriul din Ierusalim s-a ridicat impotriva lui Stefan cu multa ura atunci cand acesta a declarat ca “Cel Prea-Inalt nu locuieste in temple facute de oameni” (Fapte 7:48). In acest fel, Stefan ameninta intreg sistemul lor religios, precum si “profesiunea” care le aducea venit.

Primul martir al Bisericii a murit din cauza declaratiei ca Dumnezeu traieste acum in oameni, si nu in cladiri religioase. Si, pana in zilele noastre, oricine indrazneste sa atace

atasamentul idolatru fata de cladiri, se confrunta cu aceeași furioasă reacție.

Credeti ca exagerez?... Dati-mi voie sa impartasesc cu voi trei povestiri – prima intamplare are loc undeva aproape de locuinta noastra din Canada.

Un grup de tineri crestini s-a aflat intr-o calatorie de misiune, iar o parte a programului acelei calatorii a constat in vizitarea unui orfelinat, pentru a ajuta copiii de acolo. Copiii erau flamanzi in mod constant, din cauza faptului ca fondurile scazușera, iar pretul orezului se dublase in acel an. La intoarcerea lor in biserica-mama, o biserica mare si bogata, pastorul le-a interzis tinerilor sa vorbeasca bisericii despre nevoile acelui orfelinat. De ce? Pentru ca unii enoriasi ar fi donat bani orfelinatului, iar acest lucru ar fi insemnat mai putini bani pentru biserica “in nevoie” de fonduri pentru constructii.

A doua intamplare se petrece intr-un oras din Armenia crunt lovit de un cutremur care a avut loc la data de 7 decembrie 1988, cutremur in care au murit peste 25.000 de oameni. Cand am vizitat acest loc, mi s-a spus ca, intr-o anumita zona a orasului, inca pot fi vazute ruine in urma cutremurului, si ca exista oameni care traiesc in aceste ruine, pline de sobolani care le ataca de multe ori copiii.

In plimbarea mea de-a lungul orasului, mi s-a aratat o cladire de biserica nou-nouta, de natura armeniana apostolica (biserica lor de stat, traditionala), ridicata din material impresionant ce a costat 2,8 milioane de dolari, si in care lumanarile si icoanele aveau un adapost caldut si uscat in timpul noptii. De asemenea, am ajuns si la o cladire nou-nouta de tip evanghelic, cu multe camere pentru lectii de computer si engleza. Si ea, tot la fel, cladita din piatra impresionanta, in valoare de 4 milioane de dolari, loc in care computerele si cartile de rugaciuni puteau si ele sa aiba un loc caldut si uscat in timpul noptii.

Apoi am luat masa cu o familie cu cinci copii, plus bunica, ce locuiau intr-un apartament cu 2 camere, impreuna cu un alt frate, sotia lui si bebelusul lor. Ei aveau o reala nevoie de ajutor, pentru ca acel frate tocmai isi pierduse locul de munca si nu isi putea permite propria locuinta. Am intrebat daca acel barbat caută de lucru, si mi s-a spus ca lucrase de curand in constructia unei cladiri de biserica, o biserica noua, independenta, carismatica, loc in care cei mai cunoscuti lideri din sfera carismatica veneau sa predice. Am intrebat de ce nu mai lucreaza acolo, si mi s-a raspuns ca nu a mai putut continua din cauza faptului ca plata lui saptamanala nu ii acoperea nici macar cheltuielile de transport. Faptul ca o biserica nu oferea o plata rezonabila unui om care muncea din greu m-a infuriat de-a binelea.

In aceeași dupa-amiaza, in drumul nostru spre o alta intalnire, gazda noastra mi-a spus ca vom trece pe langa aceasta cladire de biserica in constructie. Era o cladire impresionanta, cu trei etaje si coloane albe de piatra la intrare. In timp ce incercam sa inteleg situatia, intrebându-ma cum se impaca aceasta evidenta etalare de bogatie cu saracia muncitorilor care construiau acest templu de idoli, am vazut ceva ce m-a lasat si mai perplex. Chiar peste drum de constructie se aflau acele ruine despre care mi s-a spus ca ar adaposti oameni. In fiecare dimineata, saracii care nu aveau de ales decat sa doarma uzi si in frig, in timp ce sobolanii le atacau copiii, aveau parte de privelistea unei cladiri construite de crestini pentru a-si pune la adapost orgoliul.

A treia intamplare are loc intr-o zona din Asia Centrala lovita de saracie, in care lucreaza Ivan, prietenul nostru (numele este fictiv, pentru protectia sa). Ivan a devenit crestin in inchisoare, prin membrii unei denominatiuni crestine foarte traditionale. Aceasta era singura expresie a crestinismului pe care o cunostea Ivan, si el ii iubea foarte mult pe fratii din acea grupare. Iesit din inchisoare, Ivan a inceput sa calatoreasca prin tara ca sa planteze biserici. In timp ce era inca inchis, el adusese un prieten la Isus, numit Alexandru. Acel prieten, si el, la randul lui, dupa iesirea din inchisoare, a plecat sa faca ucenici intr-un anume district in care nu

existau deloc crestini. Foarte curand, Alexandru a condus la Isus un mic grup de ucenici, insa seful politiei a venit la el si i-a spus sa paraseasca districtul, pentru ca altfel va crea probleme. Conducatorul moscheei locale a venit si el sa-i spuna acelasi lucru. Insa Alexandru a ramas si, intr-o seara, pe cand ii conducea in inchinare pe sotia sa si pe alti doi frati, trei barbati l-au ucis prin impuscare.

Cand Ivan mi-a povestit toate aceste lucruri, el mi-a marturisit si faptul ca moartea prietenului sau l-a facut sa-si puna multe intrebari, si chiar sa devina aproape depresiv. L-am intrebat daca depresia se datora fricii. Intrebarea aproape ca l-a jignit. Nu, nu se temea pentru viata sa, dar se intreba daca trairea in sacrificiu si pericol continuu merita osteneala. A fost randul meu sa fiu un pic confuz. Intrebarea mea: cum adica?

Ivan mi-a oferit detalii: merita oare sa-si riste viata, precum si viata prietenilor sai, formand un grup de ucenici intr-o anumita zona, pentru ca apoi denominatiunea lui sa preia controlul, sa construiasca o cladire, sa instaleze randuri de scaune si un pastor, iar noii ucenici sa plece?... Noii convertiti erau asiatici; ei obisnuiau sa stea pe jos ore intregi, sa bea ceai si sa vorbeasca despre Isus. Insa odata ce atingeau cifra de aproximativ cincisprezece oameni, denominatiunea construia o cladire si instala un pastor din exterior, de origine slava, educat intr-o scoala biblica. Asiaticii incepeau sa paraseasca adunarea, si singurele persoane care ramaneau erau, de obicei, bunicutele de origine slava.

Astfel, Ivan a luat hotararea de a vizita liderii denominatiunii sale ca sa-i intrebe de ce trebuie sa construiasca cladiri pentru grupul de ucenici. Acestia aveau deja cladiri: casele in care se intalneau. Nu aveau nevoie de alte cladiri in sat; satul avea chiar belsug de cladiri: case nelocuite. Ceea ce aveau ei nevoie era hrana si incaltaminte pentru copii. Iar ceea ce ei doreau intr-adevar era sa se aseze intr-un cerc, sa bea ceai si sa discute despre Isus cu prietenii lor. Nu sa il asculte pe un strain, trimis de puterea colonizatoare, cum le predica... Ei bine, liderii denominatiunii lui Ivan nu au apreciat deloc intrebarile lui; ba mai mult, l-au dat afara din organizatie ca fiind eretic!

E ceva vreme de cand Ivan a descoperit ca peste tot in lume exista oameni care gandesc ca el, si ca nu este un eretic. S-a reintors la cei ce l-au excomunicat si i-a rugat sa-i permita sa plece cu binecuvantarea lor, ceea ce ei au si facut intr-un sfarsit. Ivan face ucenici acum conform cu Luca 10. Alexandru nu a murit in zadar!

Risipa si aroganta de a zidi monumente pentru traditiile noastre sunt incredibile! Orice structura de tipul acesta nu este decat o marturie a colosalei noastre neascultari si rebeliuni impotriva cuvintelor si exemplului lui Isus.

Da, avem nevoie de mult mai multe comunitati vii si pline de vindecare si ospitalitate pentru cei fara adapost, abandonati si dependenti de substante. Insa nu institutii largi, ci comunitati mici care pot reprezenta o familie pentru cei care nu au experimentat niciodata dragostea practica a lui Dumnezeu. Nu un centru de reabilitare in care sa parcurgi un program, si apoi sa pleci, ci o comunitate mica a marturiei si vindecarii, in care indivizii pot sta permanent daca doresc, iar acest lucru poate fi multiplicat intr-o cultura. Aceste comunitati nu sunt conduse de experti, ci de cei care vin din acelasi mediu, dar au gasit vindecare si si-au depasit conditia datorita vietii in comunitate, inchinarii si muncii.

Asemenea comunitati exista in multe orase mari; membrii lor muncesc impreuna, slujesc impreuna si ofera centre de ospitalitate pentru oamenii strazii, pentru cei dependenti de substante si pentru cei bolnavi mental.

Una dintre echipele din Asia Centrala reprezinta o asemenea comunitate, intr-un oras mai micut. Intr-o zi, recent, ei au observat un uigur (musulman din nord-vestul Chinei) invartindu-se fara rost prin piata orasului. L-au intrebat daca are nevoie de un loc de adapost. El a raspuns afirmativ, iar ei l-au luat acasa la ei. Dupa cateva luni de traire in acea

comunitate, acest barbat a auzit o voce care i-a spus: "Acesti oameni care au grija de tine sunt oamenii Mei. Ascuta ce iti spun, pentru ca ei iti spun Adevarul." El a ascultat, a devenit ucenic al lui Isus si a fost botezat.

2. Cum ramane cu predicarea?

Oare nu avem noi nevoie sa ne strangem laolalta si sa auzim o predica buna?... Interesanta intrebare! In fiecare grup de credinciosi centrat in jurul unei cladiri se pune un accent mare pe predicare. Cu cat mai bun predicatorul, cu atat mai multi oameni poate aduna in jur, si cu atat mai multe resurse poate controla. Predicarea e un potential mijloc pentru multa influenta si recunoastere.

Am vazut deja atitudinea lui Pavel in ceea ce priveste prezbiterii care aduna resurse in jurul lor: el ii numeste "perversi". Viziunea sa este in concordanta cu cea a lui Isus din Luca 10, si anume cu ideea de grup mic si organic, ce se multiplica prin relatii, in interiorul respectivei culturi. Cei ce aduna in jurul lor sunt perversi, pentru ca stopeaza aceasta dinamica a uceniciei relationale si a multiplicarii.

Care este pozitia lui Pavel referitor la predicare? Ni se spune clar in 1 Corinteni 2:1-5: *"Si eu, cand am venit la voi, fratilor, n-am venit sa va vestesc marturia lui Dumnezeu cu o vorbire sau intelepciune stralucita, caci n-am avut de gand sa stiu intre voi altceva decat pe Isus Hristos si pe El rastignit. Si eu am fost printre voi in slabiciune, in temere si in mare cutremur. Si vorbirea si predica mea nu stateau in cuvinte convingatoare ale intelepciunii, ci in dovedirea Duhului si a puterii, pentru ca credinta voastra sa fie intemeiata nu pe intelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu."*

Din cauza ca nu prea intelegem contextul cultural al timpului in care a fost scris acest text, putem sa trecem cu usurinta pe langa intentia autorului. In acele zile, una dintre cele mai importante arte era cea a oratoriei. Marii oratori reprezentau starurile Imperiului Roman de atunci, miscand audientele pana la lacrimi si facandu-le sa rada in hohote. Pavel a stiut toate aceste lucruri, si, cu siguranta, fiind unul dintre cei mai educati oameni din vremea lui, a fost antrenat in toate acestea. Iar corinteni au avut asteptari ca el sa le vorbeasca in acest mod.

Insa Pavel a refuzat. El a preferat sa fie considerat slab, temator si nesigur; cineva de felul acesta cu greu putea convinge masele in acea cultura. Insa Pavel nu a vrut sa atraga oamenii inspre el. El a dorit ca credinta lor sa fie intemeiata pe puterea lui Dumnezeu si pe lucrarea Duhului Sfânt. El a refuzat sa opereze in sfera darurilor omenesti, folosind intelepciune omeneasca si forta personalitatii.

Pericolul consta in faptul ca, in cazul in care vei permite cuiva sa iti predice ora dupa ora, saptamana dupa saptamana, conferinta dupa conferinta, audio dupa audio, acea persoana te poate convinge ca albul este negru! Eroarea este predicata cu aceeasi convingere si "ungere" ca si adevarul! Spui ca nu e cu putinta? Ba da, e totalmente posibil! Cum crezi ca "Evangelia" prosperitatii a ajuns sa fie acceptata in atat de multe cercuri de pe glob? Cum a putut ceva atat de nebiblic sa puna gheara pe mintile si inimile atat de multor credinciosi? Predica dupa predica, folosind versete scoase din context si facand apel la nevoia si lacomia umana.

Cu putin inainte de moartea sa, Kenneth Hagin Sr., cel numit deseori parintele miscarii credintei si, implicit, al Evangheliei prosperitatii, a scris o carte numita *Atingerea lui Midas*. In acea carte, el si-a muștrătat ucenicii pentru materialismul lor si pentru tacticile manipulative de strangere de fonduri. (vezi *Atentionarea uitata a lui Kenneth Hagin*, Lee Grady, 3/7/08, www.charisma.com/fireinmybones/index.php)

Cu siguranta, aceasta carte nu face parte dintre acelea pe care predicatorii prosperitatii, care il numesc pe Hagin parintele lor spiritual, ti-o vor trimite prin posta in schimbul urmatoarei

tale donatii.

Convingerea mea este ca aceste invataturi ale prosperitatii, precum si amenintarea blestemului si promisiunea binecuvantarii din jurul zeciuielii, reprezinta ceea ce a reprezentat circumcizia in timpul lui Pavel: o alta "Evangelhie", condamndata pe buna dreptate in Galateni 1:8: *"Dar chiar daca noi insine sau un inger din cer ar veni sa va vesteasca o alta evanghelie, deosebita de aceea pe care v-am vestit-o noi, sa fie anatema."*

Pavel il instruieste pe Timotei cum sa se comporte cu invatatorii falsi (1 Timotei 6:3-6), si concluzioneaza ca acestia sunt oameni *"stricati la minte, lipsiti de adevar si care socotesc ca evlavie este un izvor de castig. ... Iar tu, om a lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri..."*

Sfat aspru, dar foarte necesar!

In acest context al analizarii ideii de predicare, 1 Corinteni 14:26 este foarte concludent: *"Atunci ce este de facut, fratilor? Cand va adunati laolalta, fiecare dintre voi are un psalm, are o invatatura, are o descoperire, are un cuvint in limba, are o interpretare: toate sa se faca spre zidire."*

Daca ascultam de aceste instructiuni, nimeni nu poate domina, manipula ori directiona fluxul invataturii si instructiei intr-o anume directie. Ci se naste o atmosfera de tipul intrebare si raspuns, provocare si reactie, iar acesta este felul in care Duhul Sfant poate directiona fiecare membru al Trupului. Aceasta este structura in care Isus poate fi capul real al trupului Sau, si nu unul formal, in timp ce un altul isi urmeaza propriile ambitii. Acesta este schimbul prin care fiecare verset poate fi echilibrat de catre un altul, si in care Isus poate vorbi prin fiecare membru al trupului Sau.

Cand e vorba de predicare unidirectionala, deseori liderii pregatesc terenul, sugerand in mod mai mult sau mai putin subtil faptul ca ei sunt "omul lui Dumnezeu", si de aceea trebuie sa-i ascultam fara rezerve (aceasta e o atitudine de tip vechi-testamental, iar cei care o folosesc nu fac decat sa demonstreze faptul ca nu inteleg catusi de putin preotia nou-testamentala a tuturor credinciosilor). In acest caz, spiritualitatea este evaluata in functie de acceptarea neconditionata si de supunerea fata de predicator si fata de invatatura. Numai ca aceasta este fundatia pentru fiecare secta. Intrebarile si darea socotelii sunt anihilate, iar cultul liderului este incurajat. Aceasta **nu** este Biserica lui Isus Cristos! Tu cerceteaza totul! Duhul Sfant nu te poate calauzi in tot adevarul daca nu pui intrebari.

"Ce ati auzit de la inceput, aceea sa ramana in voi. Daca ramane in voi ce ati auzit de la inceput, si voi veti ramane in Fiul si in Tatal. Si fagaduinta pe care El ne-a facut-o este aceasta: viata vesnica. V-am scris aceste lucruri in vederea celor care cauta sa va rataceasca. Cat despre voi, ungera pe care ati primit-o de la El ramane in voi, si nu aveti nevoie sa va invete cineva; ci, dupa cum ungera Lui va invata despre toate si este adevarata si nu este o minciuna, ramaneti in El, dupa cum v-a invatat ea." (1 Ioan 2:24-27)

Una dintre problemele referitoare la predicarea unidirectionala este faptul ca mereu trebuie sa prezinti ceva nou, si aceasta pentru a vinde mai multe carti, mai multe conferinte, mai multe video-uri si pentru a atrage mai multi telespectatori; cu alte cuvinte, pentru a pastra fluxul banilor ce vin inspre tine si a mentine masinaria slujirii tale in stare de functionare. Nu faci ceea ce trebuie, si anume sa pasesti spre urmatoarea localitate si sa incepi o biserica intr-o casa de acolo. Ci doar vorbești si iei. Iar, dupa o vreme, pentru a avea ceva de vanzare, incepi sa inventezi. Cum se poate una ca asta?... Ei bine, nu e prea dificil, odata ce ai devenit un vanzator al Cuvantului lui Dumnezeu. Odata ce ti-ai pierdut integritatea si ai devenit negustor, ai doar un pas de facut inspre a deveni un mincinos.

Cum ramane cu cei care sunt sinceri si dedicati unei cauze in care ei cred: aceea de a hrani copiii lui Dumnezeu si a-i indemna la fapte bune? Problema predicarii totusi ramane. A predica oamenilor pentru a-i vedea transformati si facand lucrarile Imparatiei este ca si cand ai apasa pe o coarda. Din aceasta cauza predicatorii devin frustrati, pentru ca nu se intampla mai

nimic din ceea ce urmaresc ei. A fi lider in lumea crestina nu are de a face cu a zugravi o viziune si a motiva oamenii inspre ea, ci cu exemplul personal si influenta pe care acesta o aduce. Vei trage de o coarda prin faptul ca esti primul care face ceea ce trebuie facut.

Ceea ce va face coarda sa vibreze este legatura personala de la casa la casa si de la om la om. Nu e vorba aici de o lume a performantei plina de cuvinte, aparente, personalitati si emotii starnite artificial, ci de integritate in relatii si demonstrare a Imparatiei.

Cineva a spus ca ucenicii nu se fac de la amvon, ci pe trotuar.

Din nou, care este rolul predicarii? Foarte limitat. Se poate vorbi de predicare atunci cand avem de a face cu oameni care nu sunt credinciosi inca. Dar cand este vorba de trupul lui Isus, daca e sa ascultam de 1 Corinteni 14:26, partasia credinciosilor va fi intotdeauna foarte diversa de la o intalnire la alta. Noi toti avem Duhul Sfânt, si nu avem nevoie sa ne predice nimeni.

“Atunci ce este de facut, fratilor? Cand va adunati laolalta, fiecare dintre voi are un psalm, are o invatatura, are o descoperire, are un cuvânt in limba, are o interpretare: toate sa se faca spre zidire.”

3. Cum ramane cu inchinarea de grup? Avem sau nu nevoie sa experimentam aceasta dinamica?

Ar trebui sa incepem prin a clarifica faptul ca termenul de “inchinare de grup” nu este un termen nou-testamental. Cred ca stim toti prea bine ca, in primele trei secole ale crestinismului, nu existau coruri cu vesminte speciale sau orgi, nici trupe de muzica rock conduse de o “celebritate”, dansand si topaind incoace si incolo. Numai cand acest fenomen a inceput sa se dezvolte, au aparut si expresiile de tip: “ungere de grup”, “prezenta manifestata a lui Dumnezeu”, “greutatea slavei”, “a zidi un altar de inchinare astfel incat prezenta lui Dumnezeu sa poata cadea” etc. Toate acestea vor sa sugereze faptul ca vor avea loc mai multe vindecari si eliberari intr-un loc in care oamenii experimenteaza aceasta “ungere de grup” si “prezenta manifestata a lui Dumnezeu”.

Serios?... Si cum anume vei putea discerne intre aceasta “ungere de grup” si sentimentul pe care masele il au la un concert rock sau la un meci de fotbal? Toate aceste tipuri de experiente includ o masa de oameni concentrati toti asupra unui singur lucru, cantand si strigand, si experimentand unitate cu cei din jur. Toate religiile subliniaza puterea unitatii si puterea numerelor.

Totusi, probabilitatea ca Dumnezeu sa raspunda unei rugaciuni nu creste cu numarul de oameni care cer acel lucru! Iacov ne spune ca “rugaciunea fierbinte a celui credincios are mare putere”, si apoi il da ca exemplu pe Ilie (Iacov 5:16-17). Nu suntem ascultati datorita numarului sau repetitiilor, ci datorita smereniei, credintei si relatiei noastre cu Isus.

Cum sa intelegem atunci aceasta “ungere de grup”? Darren Brown, un iluzionist britanic (vezi Darren Brown, youtube.com), candva, in trecutul sau, crestin carismatic, ar spune ca ortodocsii folosesc lumanari, tamaie si formule pentru a aduce oamenii intr-o stare de euforie, pe care apoi acestia o atribuie prezentei lui Dumnezeu, “creata” de ritualuri. Darren mai spune ca, la fel, crestinii carismatici folosesc inchinarea dinamica, dansul si predicarea repetata pentru a aduce oamenii in aceeasi stare de euforie, pe care apoi o atribuie prezentei lui Dumnezeu, “creata” de activitatea lor religioasa. Interesant!

Te-ai intrebat vreodata cum de atat de multi oameni care isi declara vindecarea in timpul campaniilor de evanghelizare, o pierd dupa o vreme?... Explicatia lui Brown ar fi urmatoarea: atmosfera de la acea intalnire creeaza o stare euforica, chiar de usoara hipnoza, in care masele sunt deschise sugestiiilor de genul: “Percepe ungerea!”, “A disparut durerea?”, “Te simti mai bine?”... Sub hipnoza, oamenii nu simt durerea. Dar, odata ce starea sugestiva

dispare, durerea revine si "iti pierzi vindecarea". Pierzi o vindecare pe care n-ai avut-o, de fapt, niciodata.

La urma urmelor, cand a devenit "inchinarea" o ora-doua de cantat, condus de catre o trupa profesionista? Cand a devenit starea euforica un scop in sine? Inchinarea nou-testamentala este, de fapt, o viata intreaga pusa la dispozitia lui Isus, in ascultare; viata care e gata de sacrificiu.

"Va indemn dar, fratilor, pentru indurarile lui Dumnezeu, sa aduceti trupurile voastre ca o jertfa vie, sfanta, placuta lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastra inteleapta. Sa nu va conformati veacului acestuia, ci sa fiti transformati, prin innoirea mintii voastre, ca sa puteti intelege care este voia lui Dumnezeu, cea buna, placuta si desavarsita." (Romani 12:1-2)

Nu se vorbeste nicaieri in Scriptura despre o inalta experienta emotionala care trebuie atinsa dupa o ora de cantat. In aceasta goana dupa a simti, de fapt noi ne conformam lumii. Vrem doar o experienta emotionala, si de multe ori nu avem nici cea mai mica intentie sa-L ascultam pe Isus odata ce parasim locul acelei experiente. Inseamna atunci ca orice inchinare de grup e un lucru rau? Bineinteles ca nu! Nu toata lumea se afla acolo doar pentru a gasi acest tip de satisfactie emotionala egoista.

Insa ideea e ca toata aceasta experienta se afla complet in afara Noului Testament si in afara oricarei instructiuni din partea lui Isus. Iar lucrurile extra-biblice genereaza totdeauna probleme, indiferent cat de nobile sunt intentiile celor care le-au promovat. Ceea ce sta la baza acestor evenimente de inchinare in grup submineaza realitatile nou-testamentale, si anume:

1. Inchinarea de grup, ca eveniment ce are loc intr-o cladire si e condus de profesionisti, ne aduce intr-o stare comuna tuturor religiiilor: face ca inchinarea sa devina performanta evaluata conform excelentei artistice, precum si conform experientei emotionale pe care o genereaza. Cu alte cuvinte: un spectacol care are ca scop atingerea unui punct culminant emotional. Omul devine centrul, iar acesta e umanism religios.

2. Inchinarea ca eveniment si ca performanta isi are justificarea si radacinile in Vechiul Testament, perioada in care Dumnezeu a locuit in cortul intalnirii si in templu. Focul Lui venea si pleca, astfel incat exista pe vremea aceea o clasa speciala de preoti a carei singura insarcinare era sa se inchine in schimburi de cate 6 ore. Aceste realitati vechi-testamentale sunt importate acum in experientele noastre contemporane de inchinare, cu explicatia ca asa Il intampinam pe Duhul Sfant, astfel ca El sa cada peste noi, si aceasta prin asa-zisele staruri care ar avea o abilitate speciala sa poarte ungera Sa. Cu aceste practici, suntem totalmente in Vechiul Legamant! Realitatea nou-testamentala este: "Cristos in voi, nadejdea slavei!"

3. O atitudine des intalnita in aceste tipuri de evenimente este crezul ca Dumnezeu ii intalneste numai pe cei flamanzi, si deci trebuie sa fim flamanzi si disperati dupa El. Da, El ii intalneste intr-adevar pe cei flamanzi si disperati, si am experimentat acest lucru si noi. Totusi, acest limbaj poate deveni vechi-testamental foarte usor. De exemplu: "Trebuie sa strigam dupa Dumnezeu pentru ca El sa vina si sa ne intalneasca", "Trebuie sa cautam fata si prezenta Sa", "Trebuie sa zidim un altar pentru ca focul Lui sa cada", "Trebuie sa ne suim sus, in locuri inalte", "Trebuie sa avem prezenta manifestata a lui Dumnezeu". Tot acest limbaj e desemnat sa produca fervoare emotionala si o atmosfera de asteptare.

"Si ce e gresit cu asta?", te intrebi tu... Poate nu extrem de mult in aparenta, insa aducerea noastra in sfera celor vechi-testamentale creeaza probleme. Cei din vechime aveau prezenta manifestata a lui Dumnezeu pentru ca El nu putea locui in oameni pe acea vreme! Doar paganii "se suie in locuri inalte", sperand ca Il vor gasi acolo pe Dumnezeu. Compara tot acest limbaj cu aceasta rugaciune:

"...Iata de ce imi plec genunchii inaintea Tatalui Domnului nostru Isus Hristos, din care isi trage numele orice familie, in ceruri si pe pamant, ca, potrivit cu bogatiile slavei Sale, sa va faca sa va intariti in putere, prin Duhul Lui, in omul dinauntru, asa incat Hristos sa locuiasca in

inimile voastre prin credinta, fiind inradacinati si intemeiati in dragoste, ca sa puteti intelege pe deplin, impreuna cu toti sfintii, care este largimea, lungimea, adancimea si inaltimea; si sa cunoasteti dragostea lui Hristos, care intrece orice cunoscuta, ca sa va umpleti de toata plinatatea lui Dumnezeu. Iar a Celui care, prin puterea care lucreaza in noi, poate sa faca nespus mai mult decat cerem sau gandim noi, a Lui sa fie slava in Biserica, in Hristos Isus, in toate generatiile, in vecii vecilor. Amin.” (Efeseni 3:14-21)

Fie ca e vorba de intalniri mici sau mari, unii sunt vindecati, iar altii nu. Vindecările care se permanentizează depind mai degrabă de inimile celor ce le primesc, și nu de locul în care se întâmplă. Putem marturisi personal că multe dintre vindecări au loc atunci când credincioșii se roagă pentru prietenii lor în sufragerii sau pe strazi. Nu există muzică. Nu e vorba de o atmosferă specială. Ci doar o credință tăcută în Cristos, Cel din interiorul nostru, și în ungera Duhului Sfânt care rămâne și lucrează pentru că iubește oamenii și vrea să li aducă glorie lui Isus. Ceea ce Isus vindecă, rămâne vindecat.

Adevărata închinare este o viață trăită zilnic, în toate, spre gloria lui Dumnezeu. Ea nu prea are de a face cu muzică sau cu masele de oameni. Închinarea din Noul Testament fusese reprezentată de cina Domnului, momente în care credincioșii se slujeau și se așteptau unul pe celălalt. Nu avea nimic de a face cu a crea o atmosferă anume sau cu ceva coborându-se, ci doar cu realitatea lui Cristos locuind în noi și cu felul în care ne onorăm unul pe celălalt ca temple ale Duhului Sfânt.

Zarva din jurul ideii de foame și sete este doar o abuzare a fericirilor din Matei 5, mai exact a celei descrise de Isus astfel: “Ferice de cei care sunt flamanzi și insetați după dreptate, căci ei vor fi saturați” (versetul 6). “Dreptate” în acest verset poate fi tradus mai exact folosind “dreptate socială” sau “justiție”. Nu e vorba aici de o sfintenție individuală, personală și interioară, ci de relații: dreptate pentru cei săraci și aprovizionare pentru orfani și văduve. Dacă tu cauți o astfel de dreptate, nu vei merge la întâlniri ca să o găsești, ci vei merge pe strazi și îl vei căuta pe Isus în cei marginalizați.

Dacă foamea ta este după Isus, aminteste-ți că El a afirmat faptul că nu îl vei găsi împreună cu cei 99 care se află la loc sigur, ci cu acel unul care e pierdut (Luca 15:4) – cu alte cuvinte, tot pe strazi îl vei găsi și pe El!

Ce a făcut Pavel atunci când a vrut să-L caute pe Dumnezeu? Nu a mers în Ierusalim, unde aveau loc adunările de seama, ci în desert!

Iar Isus ce a făcut? Și-a petrecut nopțile în rugăciune. Sau a ieșit dimineața devreme să se roage singur.

Îl vrei pe Dumnezeu? Caută-L atunci într-un loc în care nu vei fi deranjat, întrerupt sau distras. Întâlnește-L în templul inimii tale, într-un loc de taină. Cristos în tine e nădejdea slavei (Coloseni 1:27).

Indiferent ce altceva ar mai însemna, a fi flămând și insetat după Dumnezeu nu înseamnă a merge la adunări fără sfârșit. Poate că unii predicatori ar vrea ca tu să crezi acest lucru, dar aminteste-ți că adunările sunt, de fapt, printre altele, sursa lor de bani.

A merge la adunări nu dovedește că ești flămând și insetat, ci doar faptul că ai aderat la o cultură religioasă care pune accent pe adunări extatice, conduse de către personalități înzestrate.

4. Cum rămâne cu îngrijirea pastorală de lungă durată? Oare nu trebuie să ne asigurăm că oamenii umblă într-adevăr cu Dumnezeu? Cum poți să stai cu o persoană a păcii doar pentru un timp scurt, apoi să o parasesti?...

Noul Testament ne arată că Pavel a stat rareori mai mult timp într-un anumit loc. În Efes

a stat timp de doi ani, iar rezultatul a fost faptul ca "toata Asia a auzit Cuvantul Domnului, si evrei si greci" (Fapte 19:10) Deci, care e dinamica aici?

Scoala lui Tiranus a fost probabil un loc in care Pavel putea interactiona cu grupuri mici. Cum a putut auzi toata Asia Cuvantul Domnului? Efes era un centru religios si de afaceri pe vremea aceea. Astfel ca Pavel ii uceniciza pe cei prezenti, iar altii le luau locul dupa ce acestia paraseau Efesul, intorcandu-se in locul de bastina si vorbind celor de acolo. Dinamica a fost reprezentata de trimitere si multiplicare, si nu de atractie si adaugare.

Pavel a inteles ca tot ce avea de facut era sa puna fundatia lui Cristos in vietile lor, iar apoi sa se increada in El ca va avea grija de ei. Daca vei citi cu atentie 1 Corinteni 3, vei vedea ca acest capitol e o afirmatie puternica a lucrarii lui Dumnezeu in vietile celor ce li apartin. Pavel avea incredere totala in abilitatea lui Dumnezeu de a actiona. Ascuta aceste expresii:

"Domnul a dat fiecaruia"

"dar Dumnezeu a dat cresterea"

"caci noi suntem lucratori impreuna cu Dumnezeu"

"voi sunteti campul lui Dumnezeu"

"voi sunteti cladirea lui Dumnezeu"

"toate lucrurile sunt ale voastre"

"voi sunteti ai lui Cristos, iar El este al lui Dumnezeu"

"Dupa harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect intelept, am pus temelii, si un altul cladeste deasupra. Dar fiecare sa ia bine seama cum cladeste deasupra. Caci numeni nu poate sa puna o alta temelie decat aceea care este pusa si care este Isus Hristos."
(1 Corinteni 3:10-11)

In toate locurile in care a mers, Pavel a asezat o astfel de fundatie, stiind apoi ca misiunea lui este terminata. Dupa 3 sau 4 luni, incredintat ca Dumnezeu va continua lucrarea, putea parasi acea biserica. Si care era fundatia? Cristos.

Isus a murit pentru ca tu sa poti avea adapost in El, pentru ca tu sa-l poti auzi vocea, sa fii umplut cu Duhul Sau, sa fii prezentat Tatalui. Isus a murit pentru a putea fi Capul tau, iar gloria Lui sa-ti fie acoperirea. Isus a murit pentru a fi singurul mediator intre tine si Dumnezeu. Isus a murit pentru a-ti darui autoritatea Numelui Sau.

Pavel a permis fiecaruia sa zideasca pe aceasta fundatie. El nu a incercat sa-si protejeze ucenicii de propriile lor greseli. El a stiut ca focul va demonstra ce a zidit fiecare. Daca cineva ar incerca sa nimiceasca lucrarea lui Dumnezeu, el insusi ar fi nimicuit de Dumnezeu. Pavel nu s-a facut responsabil pentru lucrarea nimanui. El a plasat totul in mana lui Dumnezeu.

Practic, cum au aratat lucrurile?... Pe vremea aceea, intrebarile de baza erau: ce zi e potrivita pentru adunare si daca e permis sa se manance carne jertfita idolilor sau nu. Ne-am putea gandi ca Pavel, marele apostol, cel cu revelatiile, cel care a format bisericile, total spiritual al tuturor, ar fi putut rezolva problema usor, pur si simplu dictand o decizie anume. Dar el nu a procedat in acest fel.

In Romani 14, el descrie cateva principii, dar nu implementeaza alta lege decat cea a dragostei. In 2 Corinteni 1:24, el declara: *"Nu ca am avea stapanire peste credinta voastra, ci suntem impreuna lucratori la bucuria voastra: caci, prin credinta, voi stati in picioare."* Va rog sa notati faptul ca acest lucru a fost spus celei mai imature biserici care se afla in grija sa in acea vreme. In ceea ce priveste disciplina, el nu a poruncit, ci a facut apel. Daca ar fi luat stapanire asupra credintei lor, le-ar fi cauzat caderea.

In ce fel le-ar fi cauzat caderea? El pusese deja o fundatie in Cristos. Daca nu ar fi onorat el insusi acea fundatie, cum ar fi putut-o face corinteni? Pavel l-a lasat pe Isus sa-Si zideasca Biserica. El a practicat ceea ce Roland Allan numeste "arta retragerii". Daca tatii vor lua mereu toate deciziile, fiii nu vor creste niciodata.

Nu exista asa ceva ca “autoritate delegata” in trupul lui Cristos. Exista doar autoritatea lui Cristos. Iar El Isi distribuie autoritatea fiecarui membru al trupului Sau, autoritate care trebuie folosita doar pentru a ne sluji unul celuilalt.

Daca vei zidi fundatia lui Cristos, va trebui sa te retragi si sa-l lasi pe celalalt sa-si asume responsabilitatea ca si membru al trupului lui Cristos. Daca nu procedezi asa, vei face acea persoana dependenta de tine, iar acest lucru te distruge pe tine si il distruge si pe celalalt. In acest caz, a fi lider inceteaza sa mai fie o chestiune de exemplu si influenta, si devine una de putere si control.

Da, multi oameni vor un rege, si multi vor sa fie rege. Ei pot aparea plini de succes si de putere, dar e pe termen scurt. Nici chiar imparatia lui Solomon nu a rezistat... Poate ca unii dintre voi spun: “Dar asta va incuraja rebeliunea si individualismul.” Da, bineinteles ca o va face, dar acesta este riscul pe care Pavel a fost gata sa si-l asume. Avantajul este ca, in acest fel, inima fiecaruia va fi descoperita, in loc de a avea o asa-zisa “supunere” exterioara ce ascunde ambitie si sete de putere.

Dupa ce am vorbit la o conferinta de lideri, cu ani in urma, l-am auzit pe unul dintre pastorii prezenti afirmand faptul ca, in cazul in care le-ar permite oamenilor sai sa auda ei insisi vocea lui Dumnezeu, asa cum spunea mesajul meu, cei mai multi l-ar parasi. O asemenea atitudine “zideste” prin diverse forme de legalism si manipulare. Si este bine ca asemenea atitudini sa fie descoperite; mai bine sa nu faci nimic decat sa actionezi in acest fel.

Daca vei zidi fundatia lui Cristos intr-o alta persoana, fii primul care sa aiba incredere in acea fundatie; altfel, cum vrei ca ucenicul tau sa aiba incredere in ea?

Dumnezeu a rezervat un spatiu doar pentru El in jurul fiecarui barbat si fiecarei femei. El este slava noastra si Cel care ne va inalta capul. Motivul pentru care atat de multi lideri sunt epuizati este faptul ca se afla in acel loc rezervat de catre Dumnezeu doar pentru El Insusi. Cand facem oamenii dependenti de noi, ne plasam in locul lui Dumnezeu. Da, te poti aseza pe tronul lui Dumnezeu daca-ti face placere, dar sa stii ca te va durea atunci cand El Se va reaseza pe acel tron.

5. Cum ramane cu apostolii si celelalte patru slujiri – nu sunt ele autoritatea lui Cristos peste Biserica?

Exista o imagine populara despre apostoli, imagine creata de catre noile miscari apostolice reformatoare, si anume faptul ca apostolul este cel care colectioneaza biserici, pentru ca apoi sa domneasca peste ele.

Cineva care colectioneaza biserici deja existente nu este un apostol nou-testamental. Poate ca e un administrator religios, dar nimic mai mult. Un apostol conform Noului Testament este cineva care deschide arii noi pentru facerea de ucenici. Ei sunt pionierii, adevaratii trimisi, si nu vorbitorii la o conferinta sau performerii pe o scena.

De multi ani de zile, este general acceptat in anumite cercuri crestine sa se vorbeasca despre cele 5 slujiri. Interesant de notat faptul ca Efeseni 4:11 este singurul verset care prezinta o asemenea lista. Am construit cam mult bazandu-ne pe un singur verset! Exista un alt verset care vorbeste despre botezul pentru cei morti. Da, exista: 1 Corinteni 15:29. De ce nu facem mare zarva si cu privire la acel verset? Poate pentru ca avem retineri cu privire la el, asa ca incercam sa nu vorbim despre el.

Ei bine, cei imaturi, nesiguri si dornici de puterea obtinuta prin pozitie se delecteaza in a vorbi despre Efeseni 4:11, pentru ca acest verset pare a sugera ca exista pozitii de putere in trupul lui Cristos. Intr-o lume a individualismului si a autopromovarii, suntem obsedati de talentele, chemarile si pozitiile noastre. Daca intelegem Imparatia lui Dumnezeu ca fiind o ierarhie, suntem obsedati de intrebarea: unde ne aflam noi in aceasta structura a puterii?...

Ce fel de lider cauta sa fie conectat cu una dintre aceste “retele apostolice”? Ce fel de lider cauta un “tata apostolic”? Ce fel de lider cauta titluri si etichete? Acel tip de lider care e nesigur si nu stie cine este in Isus. Acestia cauta putere si autoritate prin asociere. Ei cauta siguranta si un adpost prin identificarea cu o miscare, si nu cu Isus. Nu este oare suficient sa Il ai pe Isus ca si cap al tau, sa Il ai pe Dumnezeu ca Tata, si sa fii pur si simplu membru al trupului lui Cristos?

“Si nimeni nu pune vin nou in burdufuri vechi; altfel, vinul cel nou sparge burdufurile si vinul se varsa, iar burdufurile se distrug. Ci vinul nou este pus in burdufuri noi.” – Isus, Marcu 2:22

Burdufurile noi nu reprezinta un mod nou de a “face biserica” intre patru pereti, cu o structura ierarhica de autoritate. Nimanui nu-i pasa daca muti mobila dintr-un loc in altul intre acei patru pereti, sau cat de tare strigi. Nimanui nu-i pasa daca folosesti tamaie sau steaguri, baterie sau vioara. Insa, atunci cand spui ca Imparatia lui Dumnezeu are de a face cu prieteni aflati toti sub un singur Cap, Isus, si ca ea reprezinta o Imparatie cu susul in jos, in care liderii se afla intr-o cursa catre locul cel de pe urma, iti creezi probleme. Pentru ca esti in afara cutiutei religioase, esti o amenintare pentru toti cei ce se afla in interiorul ei.

Burduful nou este Imparatia inversata.

Burduful nou este liderul servitor.

Burduful nou este biserica organica de prieteni.

Burduful nou este imparatia de preoti.

Burduful nou este reprezentat de relatii definite de catre prietenie si de catre realitati de tipul “unul altuia”, si nu de putere si pozitii intr-o piramida.

Bineinteles ca unii vor afirma faptul ca toti avem aceeasi valoare si ca suntem toti egali, insa avem functiuni diferite. Da, e adevarat, insa folosim noi acele functiuni ca sa ne slujim unul celuilalt, sau poate unele dintre aceste functiuni daruiesc catorva privilegiul de a da sau nu permisiune altora? A da permisiune ne aduce inapoi intr-o relatie definita de putere. Ca in *Ferma animalelor*, scrisa de George Orwell, in care toate animalele sunt egale, insa unele sunt mai egale decat altele.

Cele cinci slujiri nu sunt legate de ideile de pozitie, autoritate sau un loc intr-o structura. Daca ii vei sluji pe cei marginalizati, lumea, precum si trupul lui Isus – daca vei deveni un slujitor al tuturor – viata ta poate produce un anumit tip de roada. Si daca prietenii tai vor recunoaste acea roada, ei te pot binecuvanta ca fiind un apostol, un profet, un evanghelist, un pastor sau un invatator.

Sau ce zici de ideea ca cele 5 slujiri pot reprezenta etape ale vietii noastre?... Incepem ca evanghelisti, spunandu-le prietenilor si rudelor despre viata noastra noua in Isus. Cand acestia vin la Isus, incepem sa ii invatam despre El si despre Imparatia lui Dumnezeu. Apoi ii pastorim prin vindecarea chestiunilor relationale de viata, vindecare obtinuta prin iertare, restaurare si spunerea adevarului. Poate ca avem nevoie de intelepciune profetica pentru a aduce si mai multa libertate. In timp ce ne maturizam si ii ajutam si pe altii sa se maturizeze, incepem sa ne miscam in noi teritorii, luand-o de la inceput: a marturisi despre Isus si a face ucenici. Ajungem la faza de a fi un apostol, cel mai de pe urma dintre sclavii lui Cristos, asumandu-ne cele mai multe riscuri si expunandu-ne celor mai multe pericole.

Sau poate ca cele 5 slujiri reprezinta felul in care Isus Se exprima prin viata noastra in functie de necesitatea momentului. El Se poate exprima prin trupul Sau fie ca pastor, fie ca profet, evanghelist, invatator sau apostol, in functie de situatie.

Indiferent de slujirea sau chemarea ta, daca L-ai vazut intr-adevar pe Isus, vei sti ca identitatea si valoarea ta nu sunt in ceea ce faci, ci numai in Isus. Daca L-ai vazut pe El, vei sti ca exista un singur Domn, iar noi suntem toti prieteni; un singur Invatator, iar noi suntem toti ucenici; un singur Tata, iar noi suntem toti fii si fiice; un singur Duh Sfant, iar noi suntem toti

templul Sau.

Indiferent ce altceva ar putea insemna, cele 5 slujiri nu au de a face cu pozitii si putere, ci cu dragoste si slujire. Nu e vorba de a colectiona biserici pe care sa le aduci sub autoritatea ta, ci de a elibera oamenii inspre propriul lor loc in Cristos, si propriul lor destin. Nu e vorba de ierarhie, comanda si control, ci de prietenie, exemplu si influenta.

6. Cum ramane cu darea socotelii? Nu avem oare nevoie de pozitii de autoritate pentru a o face posibila?

Inainte de toate, aceasta asa-zisa dare a socotelii oricum nu prea functioneaza la distanta, atunci cand pastorii "raporteaza" unui apostol. Autoritatea care nu e prezenta poate fi prostita foarte usor, la fel ca ciupercile: le tii in intuneric si le hranesti cu balegar.

Pastorul vrea sa faca impresie buna, asa ca va raporta doar lucrurile pozitive. Cand exista informatii despre ceva neplacut, e de obicei intr-o perioada de criza, din cauza faptului ca liderul principal nu a avut timpul sau abilitatea sa se ocupe de ceva ce a constituit o problema de mai multa vreme. Toata lumea asteapta ca el sa vina cu solutia, la fel ca un scamator care scoate un iepure dintr-un joben. In timp ce problema era in desfasurare, cativa oameni de la nivel local fie au stiut, fie au banuit ceva, insa nu s-au implicat, gandind ca nu este responsabilitatea lor. In plus, liderul principal nu prea vrea sa puna multe intrebari, din cauza ca acest lucru ar putea afecta fluxul financiar – o adevarata debandada... Insa, daca problema ar fi fost abordata la timp, intr-un cerc mic de prieteni care spun adevarul, altele ar fi fost sansele de succes.

In realitate, inainte sa incepi sa iti minti aproapele, trebuie ca Il minti deja pe Duhul Sfânt de ceva vreme. Si daca cineva nu e gata sa dea socoteala Duhului Sfânt, crezi ca iti va da socoteala tie?

A spune adevarul e una dintre acele realitati de tipul "unul altuia", iar marturisirea greselilor este o alta. Adevarul si marturisirea nu sunt legate de ierarhii si de a da socoteala in mod fortat, ci de prietenie, incredere, vulnerabilitate, smerenie si eliberarea de frica de condamnare. Rostirea adevarului si marturisirea au loc doar intr-o atmosfera eliberata in ceea ce priveste competitia, performanta si luptele pentru putere.

Ierarhiile nasc performanta si prefacatorie. Trebuie sa te prezinti bine ca sa urci scara ierarhica, iar acest lucru insemna ca ascunzi esecul si slabiciunea. In plus, avansezi gratie talentelor si performantei publice, si nu in primul rand datorita caracterului si integritatii in relatii. De multe ori, cei ce avanseaza sunt cei mai slabi in ceea ce priveste caracterul si integritatea; ei stiu regulile jocului puterii. Parte a acestor reguli e "o mana spala pe alta"; daca eu te acopar pe tine, si tu ma acoperi pe mine. Ierarhiile pot avea aparenta de responsabilitate si dare a socotelii, insa realitatea este diferita.

Ierarhiile si mentalitatea performantei in slujire distrug prietenii. Cei consumati de ambitia avansarii in slujire nu au prieteni, ci doar cunoscuti de care se folosesc. Iar acestia nu reactioneaza, doar pentru ca joaca dupa aceleasi reguli. Este pe deplin recunoscut faptul ca esti folosit si te folosesti de altii, iar acest lucru este privit ca facand inevitabila parte din "a dezvolta o slujire".

Isus a planuit avansarea Imparatiei Sale printr-o echipa de frati si surori. El i-a numit pe ucenicii Sai prieteni. Iar prietenia, cu vulnerabilitatea impartasirii de la inima la inima, nu poate fi inlocuita nicicum de catre vreun cod de legi sau vreun decret denominational. Darea socotelii nu poate fi fortata, oricat de multa putere ar avea cineva asupra altuia. Noi nu suntem facuti pentru piramide. Suntem creati sa fim prieteni cu Dumnezeu si unul cu celalalt.

Cea mai inalta chemare este cea de prieten. Haideti sa Il urmam pe Isus ca prieteni ai Sai, si ca prieteni unii cu altii.

Apendicele 1 - Apostolii, sclavii lui Cristos de Brian Dodd

De ce unii apostoli se considera super-staruri?... Si, la cealalta extrema, de ce afirma unii ca nu mai exista apostoli astazi? Pavel a identificat apostolul ca fiind unul dintre cele cinci daruri necesare pentru zidirea si maturizarea Bisericii. De ce ar idolatriza unii acest dar? Si de ce ar crede altii ca Dumnezeu l-a retras?

Motivul central este faptul ca avem o imagine gresita despre ceea ce a fost un apostol (in contextul social greco-roman), aceasta imagine fiind bazata pe o intelegere ierarhica ce il plaseaza in varful structurii Bisericii, in timp ce Noul Testament il plaseaza, in mod clar, la baza acestei structuri, in locul cel mai de jos. Intelegerea ideii de lider din Noul Testament - care ar trebui sa ne defineasca intelegerea despre un apostol - este cea a sclavului cu statutul cel mai de jos, cel ce spala picioarele (Ioan 13), avand un singur scop: acela de a deveni sclavul tuturor (Matei 20:20-28; 1 Corinteni 9:19).

Un "apostol" in lumea antica este pur si simplu unul care "a fost trimis" (in greaca: *apostolos*). Un apostol a fost o persoana desemnata sa se ocupe de anumite sarcini in locul altcuiva. La origine, aceasta notiune nu a avut nici o conotatie religioasa. Ci apostolul era doar un sclav fara valoare, de care stapanul se putea dispune la nevoie. In acele timpuri era periculos sa calatoresti, si nimeni nu lua o asemenea decizie cu usurinta. Cine avea dreptul sa trimita pe altcineva in locul sau? Un stapan de sclavi, sau un conducator guvernamental sau militar. Persoana trimisa (apostolul) nu avea de ales. In cazul unui conducator militar sau guvernamental, trimisul facea de obicei parte din garda personala, si era inarmat. Un sclav-trimis nu avea o asemenea protectie. Astfel ca stapanul alegea sclavul pe care isi putea permite sa-l piarda la nevoie, si il trimitea pe el. Acel sclav-trimis era probabil sclavul cu statutul cel mai de jos, cel care avea slujba de a spala picioarele vizitatorilor (vezi Ioan 13). Conta cel mai putin, si de aceea era trimis.

In scrisorile sale, Pavel se identifica de multe ori cu un asemenea sclav-trimis: "*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat apostol, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu...*" (Romani 1:1) Cea mai comuna descriere a lui Pavel despre el insusi este urmatoarea: "Sunt un sclav trimis de catre Isus sa comunic non-evreilor vestea buna ca Imparatia lui Dumnezeu a venit in Isus Cristos." Cititorii Bibliei noastre traduse pot ignora cu usurinta aceasta intelegere a lui Pavel despre el insusi, si aceasta din cauza ca cei 190 de termeni grecesti folositi pentru "sclav/sclavie" in Noul Testament sunt tradusi pur si simplu ca "servitor". Traducerea nu este potrivita, tinand cont si de faptul ca, in Imperiul Roman din acea vreme, aproximativ o treime din populatie era reprezentata de stapani de sclavi, o treime - sclavi, iar o treime - fosti sclavi. Pavel clarifica astfel lucrurile cand foloseste notiunea de sclav al lui Cristos, si anume "posesie absoluta si exclusiva". Cristos e Stapan/Domn (*kurios* in greaca este cuvantul folosit pentru a descrie un stapan de sclavi). "*Caut eu acum sa satisfac pe oameni sau pe Dumnezeu? Sau caut sa plac oamenilor? Daca as mai cauta sa plac oamenilor, n-as fi robul lui Hristos.*" (Galateni 1:10)

O alta problema referitoare la intelegerea noastra despre apostoli este felul in care sunt prezentati cei 12 ucenici ai lui Isus in picturile medievale: cu aura in jurul capetelor. Cu alte cuvinte: o mana de oameni rari, cu statut inalt si cu multa putere – o interpretare totalmente revizionista. Dimpotriva, "apostol" nu a reprezentat un titlu pentru o pozitie inalta de conducere. Inainte de Isus, precum si dupa El, apostolii erau la fel de comuni ca spalatorii de vase in zilele noastre. Daca am transpune termenii in limbajul nostru de astazi, apostolii nu reprezinta un manager, un proprietar sau un director de restaurant, ci un spalator de vase sau o persoana care transporta si livreaza marfa. "Apostol" nu a fost un termen pentru a descrie un statut inalt

sau o autoritate speciala, ci un statut inferior si o valoare scazuta. Atasand cuvintele “al lui Cristos”, vedem clar cine este stapanul si a cui este autoritatea: Cristos este seful, iar apostolul vorbeste numai in Numele Lui.

“Apostolic” (cu aura care il inconjoara) nu este nici macar un termen biblic. Ci biblic e sa explici faptul ca apostolii-sclavi (la fel ca darurile ajutorarilor sau al indurarii sau al daruirii etc) au reprezentat daruri comune pe acea vreme, si asa ar trebui sa fie si acum. Desi ei nu au participat la scrierea Scripturii, pe vremea Noului Testament au existat multi alti apostoli pe langa Pavel si cei 12; ei nu au considerat acest dar ca fiind un titlu, un statut sau un privilegiu.

Ceea ce avem nevoie mai mult ca oricand sunt acesti apostoli-sclavi care vor merge la cei raniti si pierduti. Dumnezeu este un Dumnezeu care trimite, iar El porunceste alor Sai sa mearga la cei care s-au ratacit, si nu sa astepte ca acestia sa vina la noi.

Multi lideri au auzit rumoarea, au citit cartile la moda, si ar dori sa fie “apostolici in felul lor de a conduce”, si totusi ei raman in control, in siguranta si in securitate, in confortul pufos al unei oaze crestine. Nu se poate asa. A fi un apostol inseamna a deveni dispensabil, de statut inferior, expus ridicularizarii si nesigurantei: “*Caci gandesc ca Dumnezeu a facut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urma, ca niste condamnatii la moarte, fiindca am ajuns o privesc pentru lume, pentru ingeri si pentru oameni. Noi suntem nebuni pentru Hristos...*” (1 Corinteni 4:9-10).

Apostolii sunt dati de Dumnezeu ca dar Bisericii si lumii (Efeseni 4:11), si sunt necesari cu disperare... O biserica fara apostoli (si, de asemenea, fara profeti) e ca o vatra fara flacari. Ce se intampla in Trup? Am amputat acest membru prin intelectualism, control religios si fire (astfel, aceste daruri dormiteaza si nu sunt oferite lui Dumnezeu; rolul lor este de a echipa Trupul pentru slujire si maturitate). Cei mai multi apostoli nu exista in Biserica-asa-cum-o-stim-noi, si de aceea flacara arde cu stralucire in alte parti. Isus este Seful – asa cum a fost trimis El, ne trimite si pe noi pentru a suferi si a sluji, si aceasta pentru a face cunoscuta prezenta Sa si plinatatea Imparatiei Sale ce sta sa vina. Apostolii si profetii sunt fundatia Bisericii-asa-cum-o-vrea-Dumnezeu (Efeseni 2:20; 3:5-6; 4:11).

Avem nevoie ca ei sa fie activati. Ei sunt apostolii si profetii cu “a” mic si cu “p” mic, un nimeni care a devenit cineva in ochii lui Dumnezeu, prin Cristos. Nu vorbim aici de o noua versiune a “spectacolului cu un singur star”, cum vedem acum in Biserica-asa-cum-o-stim-noi. Nu avem nevoie de mai multe staruri individualiste, ci de exemple a ceea ce inseamna: “Supuneti-va unul altuia in frica lui Hristos.” (Efeseni 5:21)

Doamne, Te rugam sa trimiti lucratori in secerisul Tau abundent!

brianjosephdodd@yahoo.com

14 ianuarie 2007

Utilizat cu permisiune.

Brian Dodd (Doctor in studii nou-testamentale, Universitatea Sheffield) este autorul cartii *Conducere imputernicita a Bisericii: Slujirea in Duhul, conform lui Pavel*, Downers Grove: Inter-varsity Press, 1991

Apendicele 2 – Bisericile din case in Noul Testament

[Nota: Pentru un studiu mai aprofundat pe aceasta tema, vezi cartile: *Ideea lui Pavel despre comunitate: bisericile primare din case si sfera lor culturala*, de **Robert si Julia Banks** (Peabody, MA: Hendrickson), 1994, si *Bisericile din case si misiunea: importanta structurilor din case in crestinismul timpuriu*, de **Roger Gehring** (Peabody, Hendrickson), 2004.]

Vom incepe acest apendice prin a urmari descrierile lui Luca referitoare la felul in care Isus a slujit in case. Da, El, Pavel si alti apostoli au slujit si in sinagogi, precum si in pridvorul

templului, la inceputul descrierii din Faptele Apostolilor. Totusi, este clar exprimat in Fapte ca Pavel a luat hotararea de a nu mai merge la evrei, ci doar la neamuri (Fapte 18:6-7). In Fapte 21:20 ni se spune ca "mii de iudei au crezut, si toti sunt plini de ravna pentru lege!" Totusi, aceasta portiune a Bisericii nu a supravietuit pana in secolul al treilea, probabil din cauza faptului ca a fost reabsorbita de catre sistemul sinagogilor.

Asadar, initial au existat mai multe locuri de intalnire pentru ucenici, dar cei pentru care a fost scris Noul Testament s-au intalnit oriunde viata se desfasura: in primul rand, in case.

A. Noua consemnari ale lui Luca referitoare la Isus slujind in case:

Luca 5:19 – "Fiindca n-aveau pe unde sa-l duca inauntru din cauza multimii, s-au suit pe acoperisul casei si l-au coborat cu patul lui mic printre caramizi, in mijloc, inaintea lui Isus."

Luca 5:29 – "Si Levi l-a facut un ospat mare la el in casa; si o multime de colectori de taxe si de alti oaspeti erau la masa cu ei."

Luca 7:36 – "Si unul dintre farisei a rugat pe Isus sa manance la el. Intrand in casa fariseului, El S-a asezat la masa."

Luca 10:7 – "Sa ramaneti in aceeasi casa si sa mancati si sa beti ce vi se va da, caci vrednic este lucratorul de plata sa. Sa nu va mutati din casa in casa." – porunca lui Isus pentru stabilirea bisericilor din case

Luca 10:39 – "Ea avea o sora numita Maria, care s-a asezat la picioarele Domnului si asculta cuvintele Lui." – casa Martei si Mariei reprezenta un centru pentru Isus

Luca 11:37 – "Pe cand vorbea Isus, un fariseu L-a rugat sa pranzeasca la el. El a intrat si S-a asezat la masa."

Luca 14:1 – "Intr-o zi de sabbat, cand Isus a intrat in casa unuia dintre capeteniile fariseilor, ca sa manance paine, ei Il pandeau."

Luca 19:5 – "Isus, cand a ajuns la locul acela, a privit in sus, l-a vazut si i-a zis: 'Zachee, da-te jos degraba, caci astazi trebuie sa raman in casa ta!'"

Luca 22:11 – "... si spuneti stapanului casei: 'Invatatorul iti zice: Unde este camera pentru oaspeti, in care sa mananc Pastile cu ucenicii Mei?'" – masa dragostei a fost instituita de Isus intr-o casa. Aceasta a reprezentat o versiune modificata a mesei pregatite cu ocazia Pastelor evreiesti, care a fost intotdeauna luata in familie, acasa.

B. Saisprezece referiri directe cu privire la bisericile din case in Noul Testament:

Privind din perspectiva scrierilor din Luca 10, intelegem faptul ca Pavel a scris deseori unei Biserici dintr-un anumit oras, facand apoi referire la biserici specifice din casele diversilor credinciosi. Aceste diverse biserici din case formau, de fapt, Biserica aceluia oras. Prezbiterii si diaconii erau alesi din aceste biserici care se intalneau in case, pentru a se ingriji de comunitatea aceluia oras. Prezbiterii supravegheau in mod general, iar diaconii administrau resursele adunate pentru vaduvele si orfanii din Biserica.

De notat faptul ca Pavel nu a scris niciodata doar prezbiterilor, ci tuturor credinciosilor.

El nu a dat instructiuni prezbiterilor cu privire la ce ar trebui ei sa faca, ci a facut apel la intreaga Biserica.

Fapte 1:13-14 – “Cand au ajuns acasa, s-au suit in camera de sus, unde stateau. Erau: Petru, Ioan, Iacov, Andrei, Filip si Toma, Bartolomeu si Matei, Iacov fiul lui Alfeu, Simon Zilotul si Iuda fratele lui Iacov. Toti acestia staruiau cu un gand in rugaciune, impreuna cu femeile si cu Maria mama lui Isus si cu fratii Lui.”

Fapte 2:2 – “Deodata a venit din cer un sunet ca vajaitul unui vant puternic si a umplut toata casa unde stateau ei.”

Fapte 2:46 – “Toti impreuna erau nelipsiti de la templu in fiecare zi; si frangand painea acasa, isi luau hrana cu bucurie si curatie de inima...”

Fapte 5:42 – “Si in fiecare zi, in templu si in case, nu incetau sa invete pe oameni si sa raspandeasca vestea buna ca Isus este Hristosul.”

Fapte 8:3 – “Dar Saul devasta biserica: intra prin case si, tarand pe barbati si pe femei, ii preda inchisorii.”

Fapte 10:24 – “In cealalta zi au ajuns in Cezareea. Iar Corneliu ii astepta cu rudele si prietenii apropiati, pe care-i chemase.”

Fapte 12:12 – “Si cand si-a dat bine seama, s-a indreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis si Marcu, unde erau adunati multi laolalta si se rugau.”

Fapte 16:15 – “Dupa ce a fost botezata ea si casa ei...”

Fapte 16:25-34 – casa temnicerului din Filipi

Fapte 16:40 – “Ei au iesit din temnita si au intrat in casa Lidiei; si, dupa ce au vazut si au mangaiat pe frati, au plecat.”

Fapte 28:30-31 – “Si el a ramas doi ani intregi intr-o casa, pe care o luase cu chirie. Primea pe toti care veneau sa-l vada, predicand Imparatia lui Dumnezeu si invatand cele privitoare la Domnul Isus Hristos, cu toata indrazneala si fara nici o piedica.”

Romani 16:5 – “Salutati si adunarea din casa lor.”

Romani 16:23 – “Gaius, gazda mea si a intregii biserici, va saluta.”

1 Corinteni 16:19 – “Bisericile din Asia va saluta. Acvila si Priscila, impreuna cu biserica din casa lor, va saluta mult in Domnul.”

Coloseni 4:15 – “Salutati pe fratii din Laodiceea si pe Nimfa si biserica din casa lui.”
(Nota: Unele manuscrise folosesc versiunea “casa ei”.)

Filimon 1:2 – “...catre sora Apfia si catre Arhip, impreuna ostas cu noi, si catre biserica din casa ta...”

C. Cincisprezece referiri indirecte cu privire la bisericile din case in Noul Testament:

Daca vom citi aceste scripturi avand in minte comunitati cu o viata organizata in jurul unei cladiri, ele nu vor insemna prea mult pentru noi, inasa, in lumina celor exprimate in Luca 10 si considerand faptul ca viata Bisericii primare a avut loc in case, aceste versete pot primi o cu totul alta semnificatie pentru noi.

Fapte 18:7 – “Si dupa ce a iesit de acolo, a intrat in casa unui om temator de Dumnezeu, numit Titu Iust, a carui casa era vecina cu sinagoga.”

Fapte 19:9 – “Dar, fiindca unii erau impietriti si necredinciosi si vorbeau de rau Calea inaintea multirii, Pavel a plecat de la ei, a despartit pe ucenici de ei, discutand in fiecare zi, in scoala unuia numit Tiranus.”

Fapte 20:8 – “In camera de sus, unde eram adunati, erau multe lumini.”

Fapte 20:20 – “Stiti ca n-am ascuns nimic din ce va era de folos, ci v-am vestit si v-am invatat inaintea tuturor si in case...”

Romani 16:10 – “Salutati pe Apele, cel incercat in Hristos. Salutati pe cei din casa lui Aristobul.”

Romani 16:11 – “Salutati pe Ierodion, ruda mea. Salutati pe cei din casa lui Narcis, care sunt in Domnul.”

Romani 16:16 – “Salutati-va unii pe altii cu o sarutare sfanta. Toate bisericile lui Hristos va saluta.”

1 Corinteni 1:11 – “Caci, fratii mei, am aflat despre voi de la ai Cloei (sau “din casa Cloei”) ca printre voi sunt certuri.”

1 Corinteni 1:16 – “Da, am mai botezat si casa lui Stefana; incolo nu stiu sa mai fi botezat pe altcineva.”

1 Corinteni 16:15 – “Va indemn, fratilor: cunoasteti casa lui Stefana, ca ea este cel dintai rod al Ahaiei si ca s-a dedicat cu totul in slujba sfintilor.”

Filipeni 4:22 – “Toti sfintii va saluta, mai ales cei din casa Cezarului.”

2 Timotei 1:16 – “Domnul sa dea indurare peste casa lui Onisifor, caci de multe ori m-a mangaiat si nu i-a fost rusine de lantul meu...”

2 Timotei 4:19 – “Saluta pe Priscila si Acuila si casa lui Onisifor.”

Tit 1:11 – “...carora trebuie sa li se inchida gura. Ei indrumeaza gresit familii intregi, invatand pe oameni, pentru un castig urat, lucruri pe care nu trebuie sa le invete.”

2 Ioan 1:1 – *“Batranul, catre aleasa doamna si catre copiii ei, pe care-i iubesc in adevar – si nu numai eu, ci si toti cei care au cunoscut adevarul...”*

Apendicele 3 – Scripturi care contin expresia “unul altuia”

O doctrina corecta fara integritate in relatii constituie ortodoxie moarta. Nu ajungi sa fii prieten cu cineva prin faptul ca stati in aceeaasi sala de clasa, ascultand prelegerile cuiva, ci doar urmandu-L pe Isus impreuna in viata de zi cu zi. Noul Testament e plin de porunci referitoare la relatii. Ne sunt date 40 de porunci de tipul “unul altuia”, dar lista s-ar putea mari, ajungandu-se la 70, daca luam in considerare versete similare care includ cuvintele “frate”, “vecin” (sau “aproape”) si “membru”.

Aceste porunci, regasite pe tot parcursul Noului Testament, descriu realitatea unei comunitati de prieteni care se afla in structuri plane, pe orizontala, si isi slujesc unul altuia din inima. Facand acest lucru, ei slujesc, de fapt, Celui ce locuieste in fiecare dintre ei.

*Ioan 13:34 – “Va dau o porunca noua: sa va iubiti **unul pe altul**. Cum v-am iubit Eu, asa sa va iubiti si voi **unul pe altul**! Prin aceasta vor cunoaste toti ca sunteti ucenicii Mei, daca veti avea dragoste **intre voi**.”*

*Ioan 15:12 – “Aceasta este porunca mea: sa va iubiti **unul pe altul**, asa cum v-am iubit Eu.”*

*Ioan 15:17 – “Va poruncesc aceste lucru, ca sa va iubiti **unul pe altul**”.*

*Romani 12:10 – “In cinste, fiecare sa dea intaietate **altuia**”.*

*Romani 12:16 – “Aveti aceleasi simtaminte **unii fata de altii**. Nu umblati dupa lucrurile inalte, ci ramaneti cu cei smeriti. Sa nu va socotiti singuri intelepti.”*

*Romani 13:8 – “Sa nu datorati nimanui nimic, decat sa va iubiti **unii pe altii**, caci cine iubeste pe altii a implinit legea.”*

*Romani 14:13 – “Sa nu ne mai judecam, deci, **unii pe altii**. Ci mai bine judecati sa nu puneti inaintea fratelui vostru o piatra de poticnire sau un prilej de pacatuire.”*

*Romani 15:7 – “Asadar, primiti-va **unii pe altii**, cum v-a primit si pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.”*

*Romani 15:14 – “In ce va priveste pe voi, fratilor, eu insumi sunt incredintat ca sunteti plini de bunatate, plini de orice fel de cunostinta, si sunteti in stare sa va indemnati **unii pe altii**.”*

*Romani 16:16 – “Salutati-va **unii pe altii** cu o sarutare sfanta. Toate bisericile lui Hristos va saluta.”*

1 Corinteni 1:10 – “Va indemn, fratilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, sa aveti toti acelasi fel de vorbire, sa nu aveti dezbinari intre voi, ci sa fiti deplin uniti intr-un gand si o simtire.”

1 Corinteni 10:24 – “Nimeni sa nu caute folosul sau, ci al **altuia**.”

1 Corinteni 11:33 – “Astfel, fratii mei, cand va adunati ca sa mancati, asteptati-va **unul pe altul**.”

1 Corinteni 12:25-27 – “... ca sa nu fie dezbinare in trup, ci madularele sa ingrijeasca deopotriva **unele de altele**. Si daca un madular sufera, toate madularele sufera impreuna cu el; daca un madular este cinstit, toate madularele se bucura impreuna cu el.”

Galateni 5:13-15 – “Fratilor, voi ati fost chemati la libertate. Numai nu faceti din libertate o pricina ca sa traiti pentru carne, ci in dragoste slujiti-va **unii altora**. Caci toata Legea se cuprinde intr-un singur cuvint: ‘Sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti.’ Dar daca va muscati si va sfasiati unii pe altii, vedeti sa nu fiti nimiciti unii de altii.”

Galateni 5:26 – “Sa nu umblam dupa o slava desarta, provocandu-ne **unii pe altii**, invidiindu-ne **unii pe altii**.”

Galateni 6:2 – “Purtati-va sarcinile **unii altora**, si astfel veti implini legea lui Hristos.”

Efesenii 4:2 – “... cu toata smerenia si blandetea, cu indelunga rabdare, ingaduindu-va **unii pe altii** in dragoste.”

Efesenii 4:32 – “Si fiti buni **unii cu altii**, milosi, si iertati-va **unul pe altul**, cum v-a iertat si Dumnezeu pe voi in Hristos.”

Efesenii 5:19 – “... vorbind **intre voi** cu psalmi, cu cantari de lauda si cu cantari duhovnicesti, laudand si cantand Domnului in inima voastra...”

Efesenii 5:21 – “...supunandu-va **unii altora** in frica lui Hristos.”

Filipeni 2:3-4 – “Nu faceti nimic din duh de cearta sau din slava desarta, ci in smerenie fiecare sa priveasca **pe altul** mai presus de el insusi. Fiecare din voi sa se uite nu la foloasele lui, ci si la foloasele **altora**.”

Colosenii 3:9-10 – “Nu va mintiti **unii pe altii**, intrucat v-ati dezbracat de omul cel vechi cu faptele lui si v-ati imbracat cu omul cel nou, care se innoieste spre cunoastere deplina, dupa chipul Celui care l-a creat.”

Colosenii 3:13 – “Ingaduiti-va **unii pe altii** si, daca unul are sa se planga de altul, iertati-va **unul pe altul**. Cum v-a iertat Hristos, asa iertati-va si voi.”

Colosenii 3:16 – “Cuvantul lui Hristos sa locuiasca din belsug in voi, in toata intelepciunea. Invatati-va si sfatuiti-va **unii pe altii** cu psalmi, cu cantari de lauda si cu cantari duhovnicesti, cantand lui Dumnezeu cu multumire in inimile voastre.”

1 Tesaloniceni 4:18 – “Mangaiati-va, deci, **unii pe altii** cu aceste cuvinte.”

1 Tesaloniceni 5:11 – “De aceea, mangaiati-va **unii pe altii** si ziditi-va **unii pe altii**, asa

cum si faceti.”

*Evrei 3:13 – “... ci indemnati-va **unii pe altii** in fiecare zi, atata timp cat se zice: ‘astazi’, pentru ca nici unul dintre voi sa nu se impietreasca prin inselaciunea pacatului.”*

*Evrei 10:24-25 – “Sa veghem **unii asupra altora** ca sa ne indemnăm la dragoste si la fapte bune. Sa nu parasim strangerea noastra laolalta, cum au unii obicei; ci sa ne indemnăm **unii pe altii**, si cu atat mai mult cu cat vedeti ca ziua se apropie.”*

*Iacov 4:11 – “Nu vorbiti **unul impotriva altuia**, fratilor! Cine vorbeste impotriva fratelui sau sau judeca pe fratele sau, vorbeste impotriva legii si judeca legea.”*

*Iacov 5:9 – “Nu va plangeti **unii impotriva altora**, fratilor, ca sa nu fiti judecati; iata, Judecatorul este chiar la usa!”*

*Iacov 5:16 – “Marturisiti-va deci **unii altora** pacatele si rugati-va **unii pentru altii** ca sa fiti vindecati. Mare putere are rugaciunea fierbinte a celui drept.”*

*1 Petru 1:22 – “Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevar, v-ati curatit sufletele ca sa aveti o dragoste de frati neprefacuta, iubiti-va cu caldura **unii pe altii**, dintr-o inima curata.”*

*1 Petru 3:8 – “...toti sa fiti cu aceleasi ganduri, suferind **impreuna cu altii**, plini de dragoste frateasca, milosi, smeriti.”*

*1 Petru 4:8-9 – “Mai inainte de toate, sa aveti o dragoste fierbinte **unii pentru altii**, caci dragostea acopera o multime de pacate. Fiti primitori de oaspeti **intre voi**, fara murmur.”*

*1 Petru 4:10 – “Ca niste buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare dintre voi sa slujeasca **altora** dupa darul pe care l-a primit.”*

*1 Petru 5:5 – “Si toti, **unii fata de altii**, sa fiti impodobiti cu smerenie, pentru ca ‘Dumnezeu sta impotriva celor mandri, dar celor smeriti le da har’.”*

*1 Ioan 1:7 – “Dar daca umblam in lumina, dupa cum El Insusi este in lumina, avem partasie **unii cu altii**; si sangele lui Isus Hristos, Fiul Sau, ne curateste de orice pacat.”*

*1 Ioan 3:11 – “Caci vestea pe care ati auzit-o de la inceput este aceasta: sa ne iubim **unul pe altul**.”*

*1 Ioan 3:23 – “Si aceasta este porunca Lui: sa credem in Numele Fiului Sau Isus Hristos si sa ne iubim **unii pe altii**, asa cum ne-a poruncit El.”*

Apendicele 4 – Slujirea ca profesie si finantele in Noul Testament

In anumite cercuri crestine, slujirea ca profesie a devenit un idol urmarit cu orice pret. Atitudinea care sta in spatele acestui obiectiv este distructiva pentru trupul lui Hristos, pentru ca ii ridica pe cei in “profesie” deasupra celorlalti membri ai trupului lui Cristos, ca avand un statut de sfinti speciali.

Acest idol introduce, de asemenea, un fals dualism, prin faptul ca slujirea crestina este considerata "spirituala" sau "sacra", in timp ce orice alt tip de munca este privit ca fiind "secular" sau "lumesc". Acesta este un dualism religios ce nu are deloc a face cu perspectiva nou-testamentala asupra lumii.

In capitolul 3 din Coloseni, versetele 22-24, Pavel i-a instruit pe sclavii din acele timpuri in felul urmator: *"Robilor, ascultati in toate pe stapanii vostri pamantesti, nu numai cand sunteti sub ochii lor, ca cei care cauta sa placa oamenilor, ci cu curatie de inima, temandu-va de Domnul. Orice faceti, sa faceti din toata inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, stiind ca veti primi de la Domnul rasplata mostenirii. Voi slujiti Domnului Hristos."*

Aceasta este una dintre temele Noului Testament, pentru ca toti suntem o imparatie de preoti, si "uniti" in Cristos, asa cum spune Pavel in Galateni 3:26-28: *"Caci toti sunteti fii ai lui Dumnezeu prin credinta in Hristos Isus. Voi toti care ati fost botezati pentru Hristos, v-ati imbracat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este nici parte barbatesca, nici parte femeiasca, fiindca toti sunteti una in Hristos Isus."*

Sacrificiile nu mai sunt reprezentate de catre miei si capre. Noi suntem sacrificiile vii (Romani 12:1-2), si, de aceea, tot ceea ce reprezinta viata mea zilnica, este, de fapt, jertfa mea zilnica oferita Lui. Nu exista diviziune intre sacru si profan sau spiritual si secular. Cristos a rascumparat fiecare aspect al vietii! Orice am face, pentru El facem, si acele lucruri l le oferim Lui ca jertfa zilnica.

Multi intra in slujire pentru bani, pentru a fi vazuti sau pentru a obtine un anumit statut. Slujirea nu este identitatea noastra. Isus nu accepta o astfel de slujire ca sacrificiu. Slujirea ce emana din motivatii gresite nu este o jertfa acceptabila. Nu ceea ce facem defineste daca acel lucru este o jertfa vie sau nu, ci conditia inimii noastre atunci cand oferim acel lucru. Rasplata este data in functie de credinciosia fata de chemare. A-l sluji pe cel mai de pe urma inseamna a-l sluji pe Isus. Imparatia cerurilor este imparatia inversata, in care primul va fi ultimul, iar ultimul va fi cel dintai. Astfel, e posibil ca acel necunoscut ce slujeste cu credinciosie celui marginalizat sa primeasca in final o rasplata mai mare decat bine-cunoscutul vorbitor la o conferinta, ale carui carti i-au influentat pe multi.

Orice fel de munca legitima este slujire! Care slujire este mai importanta? A vorbitorului sau a bucatarului? A vorbitorului sau a celui ce spala toaletele? A vorbitorului sau a soferului? Fara bucatari, fara soferi si fara cei ce fac curatenie, nu ar exista nici o conferinta. Noi suntem trupul lui Cristos. Suntem toti imparati si preoti, si Imparatia nu poate avansa fara slujirea tuturor oferita unul celuilalt si lui Isus.

A. Totusi, Noul Testament vorbeste despre cei ce traiesc din Evanghelie, iar acest lucru este prezentat ca fiind un drept al lor, poruncit de Domnul:

1. Luca 8:1-3 ne spune ca Isus si ucenicii Sai au calatorit fara a avea nevoie sa se ingrijeasca de cele zilnice, pentru ca un grup de femei instarite se ocupa de acest lucru.

2. Fapte 6:1-7 ne spune ca a existat un grup de apostoli si diaconi care slujeau, fiind sustinuti de benevolenta intregii biserici.

3. 1 Corinteni 9:7-14 vorbeste despre dreptul celor care impartasesc *lucruri spirituale* de a primi *lucruri materiale* in schimb, si concluzioneaza faptul ca *Domnul a poruncit ca cei care vestesc Evanghelia sa traiasca din Evanghelie*. Isus a procedat in acest fel, si a considerat aceasta o normalitate pentru cei care au calatorit ca El sau ca Pavel, pentru a predica vestea cea buna a Imparatiei.

4. 2 Corinteni 11:9 este marturia lui Pavel cu privire la cei din Macedonia, care s-au ingrijit de nevoile sale pe cand era in Corint. El si-a exercitat dreptul de a trai din Evanghelie.

5. Filipeni 4:10-15 ii lauda pe filipeni pentru credinciosia lor, fiind singurii care au avut grija de Pavel in ceea ce priveste daruirea.

6. 1 Timotei 5:17-20 vorbeste despre a da o cinste dubla prezbiterilor care conduc bine si care ii invata pe altii. Unii ar putea spune ca acest paragraf se refera la pastorii locali, care ar trebui sa primeasca un salariu. Haideti sa privim din nou la Luca 10. De ce ar vrea un grup care se intalneste in case sa dea un salariu conducatorului lor? Si de ce ar vrea el insusi ca ceilalti sa o faca? Totul devine explicabil numai in cazul in care ii vedem pe acesti conducatori ca fiind unii care se ocupa bine de familiile si prietenii lor, si, ca urmare, sunt vazuti ca fiind capabili sa slujeasca in afara caselor lor. Ei incep sa calatoreasca pentru a sfatui, a invata pe altii si a ajuta la inceperea de noi biserici. Fiind slujitori care calatoresc in cea mai mare parte a timpului, nu vor fi in stare sa-si exercite profesiile, astfel incat au nevoie sa traiasca din Evanghelie.

Totusi, una dintre caracteristicile constante ale bisericilor din case care se inmultesc rapid este faptul ca liderii acestora se intretin singuri, si chiar cei care calatoresc in scopul exprimat mai sus se intretin pe ei insisi, cel putin partial. Daca oamenii te vad ca fiind cel platit sa spuna ceea ce spui, cuvintele tale nu au prea multa autoritate morala. Dar daca platesti tu insuti pretul ca sa poti spune ceea ce spui, cuvintele tale vor avea o mult mai mare autoritate. In aceasta situatie, trebuie sa crezi intr-adevar in ceea ce promovezi!

In plus, activitatea in care vei fi implicat ca sa te poti sustine financiar te tine in conexiune cu lumea de afara, acolo unde se afla recolta. Atat de multi lideri traiesc in ghetouri crestine, predicandu-si lor insisi si conducand prin decrete, ca si cand a spune un lucru si a-l face sunt tot una. Ei nu functioneaza deloc conform principiilor vietii normale si conform ideii de a fi evaluati in functie de roadele pe care le aduc.

Pavel este un exemplu de lider care s-a sustinut financiar singur.

B. Exemplul lui Pavel, precum si invatatura referitoare la refuzul sau de a-si exercita dreptul de a trai din Evanghelie...

1. Fapte 20:26-35 este relatarea mesajului final al lui Pavel catre liderii efeseni, si este foarte provocatoare in ceea ce priveste invatatura si exemplul sau. El afirma ca nu a poftit averea nimanui, ca a lucrat cu propriile lui maini pentru a se ingriji de el insusi si de echipa sa, apoi spune: *“In toate privintele v-am aratat ca, lucrand astfel, trebuie sa ajutati pe cei slabi si sa va aduceti aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care El Insusi le-a spus: ‘Este mai fericit sa dai decat sa primesti’.”* El isi prezinta propria viata ca exemplu si ca norma pentru cei care ii vor conduce pe altii la Isus. El se asteapta ca liderii efeseni sa-i urmeze exemplul si munca. Iar acesta este un exemplu de urmat pentru toti liderii din toate timpurile. Iata un verset despre finante pe care nu-l vei auzi citat la multe conferinte!

2. 1 Corinteni 4:12 afirma simplu: *“...muncim cu mainile noastre”*. Pavel prezinta aceasta realitate ca fiind o dovada a dragostei si grijii sale pentru corinteni, si ca o dovada a inimii sale parintesti fata de ei.

3. In 1 Corinteni 9:1-19, Pavel vorbeste despre faptul ca alti apostoli si-au exercitat dreptul de a-si lua cu ei sotia in calatoriile lor, si de a trai din Evanghelie. Apoi afirma ca el si Barnaba nu au exercitat acest drept, ci au continuat sa munceasca pentru a se intretine,

rabdand totul, ca sa nu puna vreo piedica Evangheliei lui Isus. Cum ar fi putut fi impiedicata Evanghelia daca Pavel ar fi primit sustinere financiara din partea corintenilor? Simplu; el ar fi putut fi acuzat ca a venit in Corint doar in speranta de a primi ceva de la ei.

4. 2 Corinteni 11:7-9 relateaza faptul ca o parte din autoritatea morala a lui Pavel in fata corintenilor a fost datorata faptului ca el le-a predicat *fara plata* si nu a acceptat sa le devina o povara din punct de vedere financiar.

5. 2 Corinteni 12:13 relateaza aceleasi lucruri.

6. 2 Corinteni 12:14 repeta subiectul de a nu fi o povara: *“...nu copiii sunt datorii sa agoniseasca pentru parintii lor, ci parintii pentru copiii lor.”* Cei ce se autointituleaza “parinti apostolici”, dar asteapta zeciuiala de la copiii lor spirituali, se pare ca nu si-au citit niciodata Biblia si se arata ca fiind motivati de lacomie. Nu sunt apostoli cum a fost Pavel, ci sunt falsi apostoli, in viziunea lui.

7. 2 Corinteni 12:17-18 ne spune ca cei din echipa lui Pavel au avut aceeasi atitudine fata de finante. Cateodata liderul unei slujiri nu va vorbi el insusi despre bani, dar ii va lasa pe cei din echipa lui sa o faca in locul lui, pentru ca el vrea sa isi pastreze o anumita pozitie in afara acestui subiect. Pavel nu a facut acest lucru, astfel incat a putut sa ii dea ca exemplu pe toti cei din echipa lui.

8. 2 Tesaloniceni 3:6-12 contine instructiuni foarte simple. Pavel ii sfatuieste sa se indeparteze de orice frate care traieste in neoranduiala, cu alte cuvinte: nu muncesti! Din nou, exemplul lui de a munci, chiar daca ar avea un drept sa nu o faca, este subliniat aici. Concluzia? *“Cine nu vrea sa lucreze, nici sa nu manance.”*

C. Falsii apostoli si profeti sunt demascati de catre dragostea lor de bani

Pavel a fost foarte agresiv in ceea ce priveste demascarea apostolilor si profetilor mincinosi. Atitudinea fata de bani a fost criteriul. In acest context, nu e de mirare ca a fost atat de militant in ceea ce priveste munca, pentru ca exemplul lui sa fie clar pentru toti cei din conducere.

Pavel a criticat liderii evrei pentru dragostea lor de bani, pozitie si onoare. El i-a condamnat pentru faptul ca puneau pe umerii oamenilor poveri pe care ei insisi nu erau gata sa le ridice (Matei 23:4), si o mare parte a acestor poveri a fost reprezentata de catre exploatare financiara.

Toate sistemele pretesti si cele legate de temple, pe plan mondial, pun o mare povara financiara pe umerii celor ce le frecventeaza. Religia ii asupreste pe oameni, si in special pe saraci, in scopuri financiare. Pavel nu a vrut sa aiba de a face cu aceste lucruri, si, la fel ca Isus, a fost foarte clar in acuzarea celor care slujeau pentru bani. Prin faptul ca a muncit zi si noapte pentru a se intretine, el a fost foarte hotarat sa se delimiteze de cei a caror motivatie a fost lacomia. A preferat sa sufere, ca sa nu dea prilej de a fi acuzat in nici un fel ca ar vinde Cuvantul lui Dumnezeu.

Daca acest lucru a fost aplicabil in zilele lui Pavel, cu cat mai mult e acum, cand intreaga lume crede ca toti liderii crestini fac ceea ce fac pentru bani! Carti sunt promovate, flecustete religioase sunt vandute, si minciuni sunt propovaduite cu privire la recolta insutita daca vei dona celor in cauza, iar toate acestea vin din partea unor talhari care poarta costume de firma si ceasuri Rolex. Totusi, cei ce iubesc Cuvantul lui Dumnezeu nu il vor vinde.

1. 2 Corinteni 11:13-20 vorbește direct apostolilor falși. Pavel îi ceartă pe corinteni pentru că s-au supus unui comportament abuziv: *“Dacă va robește cineva, dacă va mânca cineva, dacă va ia cineva banii, dacă va privește cineva de sus, dacă va lovește cineva peste obraz, suferiți!”* Sunt falși apostoli cei care îi aduc pe sfinți sub controlul lor, îi manipulează pentru bani și îi folosesc pentru a-și zidi propriile lor mici împărății.

2. 1 Timotei 6:3-10 vorbește despre învățatori falși *“care socotesc că evlavie este un izvor de castig”*. Porunca lui Pavel referitoare la acești oameni? *“Fugi de aceste lucruri...”* Acesta este standardul pe care ar trebui să-l folosim când vine vorba despre cei mai mulți predicatori de la TV și despre cei care predica prosperitatea ca fiind dovada ascultării și credinciosiei.

3. Tit 1:11 - Pavel îl atenționează pe Tit că vor exista învățatori falși cărora trebuie să li se închidă gura, pentru că *“îndrumează gresit familii întregi, învățând pe oameni, pentru un castig urât, lucruri pe care nu trebuie să le învețe.”* Da, televangheliștii folosesc Biblia. Da, ei se autointitulează creștini. Da, ei par să fie foarte înfloritori. Dar Pavel spune că trebuie să li se închidă gura. De ce? Pentru că principala lor motivație este de a strânge bani.

4. 1 Petru 5:2-3 este o chemare adresată pastorilor de a sluji poporul lui Dumnezeu de bunăvoie, *“nu pentru un castig rusinos”* și nu ca și când ar fi stăpâni peste cei incredințați lor, ci făcându-se exemple acestora. Din nou, subiectul se referă la faptul că lăcomia și controlul dovedesc un lider ca fiind fals, iar una dintre afirmațiile următoare ne spune că *“Dumnezeu stă împotriva celor mandri, dar celor smeriți le dă har.”* Cum îi rezistă Dumnezeu celui mandru? Verbul din acest pasaj nu este unul pasiv, ci se poate citi mai degrabă: *“Dumnezeu luptă împotriva celui mandru”*. Eu unul nu îl vreau pe Dumnezeu luptând împotriva mea!

5. 2 Petru 2:3 și 14 sunt afirmații clare cum că falsitatea se da de gol prin lăcomie. Cum se manifestă aceste lucruri în realitatea de zi cu zi? Un anumit lider are respectivul tip de mașină, sau poate un anumit tip de mobilă în biroul său, iar următorul vrea și el aceleași lucruri. Un televanghelișt are avionul său privat, și toți ceilalți vor și ei unul. Aici nu mai e vorba despre *“a răspândi Evanghelia”*, ci de pură lăcomie.

Se pare că celebritate creștină după celebritate creștină este demascată în scandaluri financiare sau sexuale; este clar faptul că Dumnezeu luptă împotriva celui mandru. El permite trinității raului să se infiltreze. Întâi vine mandria vieții – a poziției, a realizărilor și a capacităților. Apoi pofta ochilor începe să fie satisfăcută. Putem avea tot ce ne dorim. Donațiile copiilor lui Dumnezeu sunt abuzate, și aceasta pentru a finanța un stil de viață luxurios. Apoi apare pofta carni și păcatul sexual (Proverbe 22:14). Dacă pot avea orice îmi doresc, de ce nu și orice bărbat sau orice femeie?

Când Pavel i s-a adresat lui Timotei referitor la relația sa cu prezbiterii (1 Timotei 5:17-21), a delimitat clar ideea de acuzație nefundată și cea de muștrare a păcatului. Acuzațiile nu sunt fondate dacă vor veni de la o singură persoană. Insa acei lideri care sunt găsiți într-adevăr în păcat trebuie muștrați înaintea tuturor, pentru că toți să se teamă.

Vedem tot mai des că păcatele celebrităților creștine sunt acoperite de către cei din jurul lor. Dacă cineva vrea să îi confrunte referitor la bani și lăcomie, i se spune că are un spirit religios al săraciei și că este critic. Dacă e vorba de un păcat sexual, i se spune că nu are milă, nu e iertător și că lumea are nevoie de darurile celor căzuți pentru a se dovedi că există răscumpărare. Nu există muștrare și nu există frica. Doar justificare a păcatului și energie pentru ca spectacolul să continue.

Cea mai mare parte a mass-mediei "crestine" creeaza oportunitati pentru a se vorbi despre acele lucruri "pe care nu ar trebui sa le predicam pentru un castig rusinos", inasa nu si pentru facerea de ucenici. Mass-media e priceputa in a crea o audienta si a pune bazele pentru strangeri de fonduri, inasa foarte nepriceputa in a crea ucenici ai lui Isus gata de sacrificiu. Isus a incredintat intreaga Lui lucrare in mainile celor 12 ucenici si a avut increderea ca ei li vor multiplica viata prin relatii de la om la om. Nu a avut un plan "B". Singurul plan e multiplicarea relationala sub conducerea Duhului Sfant.

Noi suntem urmasii lui Isus. Nu fiti amagiti de puterea mass-mediei, cu celebritatile ei crestine. Isus a fost pionierul unei anumite metode, si anume avansarea scopurilor Imparatiei prin investirea vietii Sale intr-o mana de oameni, care vor dezvolta capacitatea de a face la fel, la randul lor. Credem noi ca putem imbunatati metoda Lui?

D. A avea grija de cei saraci, conform Noului Testament

Ne-am referit deja la faptul ca Isus S-a identificat complet cu cei saraci, si a declarat ca modul in care ne comportam fata de ei este, de fapt, modul in care ne comportam fata de El Insusi. Matei 25 si Isaia 58 ar trebui sa fie pasaje de baza in toata gandirea si trairea noastra, asa cum au fost pentru credinciosii primului secol. Unul dintre motivele cresterii atat de rapide a Bisericii primare a fost practica de a aduna bebelusii abandonati in gunoaiile Imperiului Roman, si a-i creste ca pe propriii copii.

Iacov 1:27 – "Religia curata si neintinata inaintea lui Dumnezeu si Tatal este: sa cercetezi pe orfani si pe vaduve in necazurile lor si sa te pazesti pe tine insuti nepatat de lume."

Fapte 6:1 – "... evreii care vorbeau greceste murmurau impotriva evreilor, pentru ca vaduvele lor erau trecute cu vederea la impartirea ajutoarelor de toate zilele."

1 Timotei 5:3 – "Cinsteste pe vaduvele care sunt cu adevarat vaduve."

1 Timotei 5:16 – "Daca vreun credincios sau vreo credincioasa are vaduve in familie, sa le ajute, si biserica sa nu fie impovarata cu ele, pentru ca sa poata veni in ajutorul celor care sunt cu adevarat vaduve."

Diaconii erau cei ce se ocupau de treburile administrative in trupul lui Cristos: cum sa ajute, pe cine sa ajute, si cum sa-i separe pe cei care cereau ajutor fara sa aiba o reala nevoie de el.

Aceasta grija fata de cei saraci a fost singura instructiune legata de finante provenita din partea consiliului de la Ierusalim; aflam din Galateni 2:10: *"Ne-au spus numai sa ne aducem aminte de saraci, si chiar asa am si cautat sa fac."*

Strangerea de ajutoare din partea bisericilor pentru sfintii din Ierusalim in timp de foamete ne da cea mai clara imagine cu privire la felul in care Pavel a procedat.

1 Corinteni 16:1-2 – "Cat priveste strangerea de ajutoare pentru sfinti, sa faceti si voi cum am randuit bisericilor Galatiei. In ziua intai a saptamanii, fiecare din voi sa puna deoparte acasa ce va putea, dupa castigul lui, ca sa nu se stranga ajutoarele cand voi veni eu."

Intai de toate, nu a existat o cerinta pentru un procentaj anume, ci fiecare se presupunea sa dea in functie de masura in care era binecuvantat.

In al doilea rand, notati faptul ca Pavel a dorit ca tot procesul sa fie incheiat inainte de ajungerea lui acolo. Multi dintre predicatorii prosperitatii de astazi vor sa-si stranga ei singuri colecta. De ce? Pentru ca au incredere in abilitatile lor de a manipula oamenii pentru a da mai mult. Insa Pavel nu a vrut manipulare sau constrangere; in linistea inimii lor, inaintea lui Dumnezeu, oamenii trebuiau sa decida ce vor da. Astfel, el ne-a dat un exemplu de incredere in Duhul Sfânt ca fiind Cel care vorbește copiilor lui Dumnezeu.

2 Corinteni 8:1-7 – "... harul lui Dumnezeu daruit bisericilor Macedoniei: ca in mijlocul multelor necazuri, bucuria lor peste masura de mare si saracia lor lucie au adus un belsug de darnicie din partea lor. Va marturisesc ca au dat de bunavoie, dupa puterea lor si chiar peste puterile lor. Si ne-au rugat insistent pentru harul si partasia la acest serviciu pentru sfinti. ... sa cresteti si in acest har."

Colecta a fost pentru sfinti, si cei ce au intrat in aceasta partasie a slujirii sfintilor au facut-o cu mult sacrificiu si cu multa bucurie. E greu sa te bucuri atunci cand stii ca platesti pentru caramizi si mortar, pentru chitante legate de electricitate si combustibil, pentru salariile secretarelor si ale celor ce se ocupa de curatenie. Insa e totalmente altceva sa stii ca sacrificii pentru fratele sau sora ta.

2 Corinteni 8:13-15 – "Si aceasta, nu pentru ca altii sa fie usurati, iar voi impovarati, ci sa fie o egalitate; in timpul de acum, belsugul vostru sa acopere nevoile lor, pentru ca si belsugul lor sa acopere, la randul lui, nevoile voastre, incat sa fie o egalitate, dupa cum este scris: 'Cine stransese mult n-avea prea mult si cine stransese putin nu ducea lipsa.'"

Aceasta slujire de grup a sfintilor a avut ca scop egalitatea si satisfacerea nevoilor imediate ale tuturor. Noi cum ii vedem pe fratii nostri si pe surorile noastre in nevoi? Ne percepem responsabilitatile fata de ei? Avem acest concept de egalitate? Cum se aplica aici in mod practic principiul de a ne astepta unul pe altul?

Numerosi predicatori celebri isi etaleaza bogatia si stilul excentric de viata ca fiind un semn de favoare din partea lui Dumnezeu si ca dovada ca mesajul lor e valid. Astfel, ei sugereaza audientei lor ca sunt un "pamant bun de plantat samanta", pentru ca acestia sa poata avea parte de o recolta financiara bogata. Ei etaleaza inegalitatea si ii batjocoresc pe cei saraci ca fiind "pamant de proasta calitate". Ce minciuna!

Dumnezeu declara ca cei saraci sunt "*bogati in credinta si mostenitori ai imparatiei pe care a fagaduit-o celor care Il iubesc*" (Iacov 2:5)

In Proverbe 19:17 citim ca "*Cine are mila de sarac imprumuta pe Domnul...*"

Iar 2 Corinteni 9:5 se refera la "lucrarea in slujba sfintilor". Colectele erau pentru sfinti, nu pentru lideri. In Faptele Apostolilor, chiar daca sumele stranse erau puse *la picioarele apostolilor*, scopul lor era purtarea de grija fata de sfinti, in special fata de orfani si vaduve. Donatiile nu erau folosite pentru a sustine un stil de viata luxurios al liderilor.

2 Corinteni 9:5 – "*... sa fie gata, ca o binecuvantare, nu cu zgarcenie.*" – suntem invatati ca daruirea in Noul Testament este o chestiune de generozitate, si nu trebuie sa devina niciodata legalista sau obligatorie. Noul Legamant este un legamant al unei inimi noi, de la Dumnezeu, ca a lui Dumnezeu: o inima generoasa. Avem noi incredere in generozitatea lui Dumnezeu exprimata prin oamenii lui?

2 Corinteni 9:6 – “...cine seamana cu binecuvantare, va secera in binecuvantare” – promisiunea semanatului si seceratului este data in legatura cu darnicia fata de cei saraci, si aceasta darnicie genereaza o recolta de “orice har, pentru ca, avand totdeauna in toate din destul, sa fiti plini de orice fapta buna” (9:8). De asemenea, “...va va da si va va face din belsug samanta de semanat si va face sa creasca roadele dreptatii voastre” (versetul 10); genereaza multumire catre Dumnezeu (versetul 11), glorificarea lui Dumnezeu (versetul 13) si rugaciuni arzatoare pentru cei ce daruiesc (versetul 14).

Multumirile, rugaciunile si slava data lui Dumnezeu sunt enumerate ca fiind si ele o samanta multiplicata in viitor.

Iacov 2:5 – “Ascultati, preaiubitii mei frati: n-a ales Dumnezeu pe cei care sunt saraci fata de lume, ca sa fie bogati in credinta si mostenitori ai imparatiei pe care a fagaduit-o celor care Il iubesc?”

Iacov mostra Biserica pentru ca ii prefera pe cei bogati, si le spune ca acest comportament e nedrept si rau. Standardul e a-ti iubi aproapele ca pe tine insuti. Inca ne intrebam cine ne este aproapele, si aceasta in lumina ideii de “sat global”, dar haideti sa fim siguri ca nu ii uitam pe cei care se afla literalmente peste drum de noi, sau pe aceeasi strada pe care ne aflam in orice moment al zilei. Concluzia lui Iacov?...

Iacov 2:15-17 – “Daca un frate sau o sora sunt goi si lipsiti de hrana de toate zilele, si unul dintre voi le zice: ‘Duceti-va in pace, incalziti-va si saturati-va!’, fara sa le dea cele necesare trupului, ce folos este? Tot asa si credinta: daca n-are fapte, este moarta in ea insasi.”

Noul Testament nu are nimic de a face cu daruirea in scopul promovarii unor stiluri de viata luxurioase sau cumpararii de cladiri. Tinta unica sunt oamenii, iar aceasta chestiune este atat de serioasa, incat Stapanul nostru ne spune ca felul in care ne comportam fata de ei ni se va socoti ca fiind felul in care ne comportam fata de El Insusi.

Isus, ajuta-ne sa Te slujim cu inimi intregi si maini curate!

Steve si Marilyn Hill

stevehill@harvest-now.com

www.harvest-now.org

Cateva dintre lecturile mele favorite

Case care schimba lumea (titlu original **Houses That Change The World**), Wolfgang Simson (Waynesboro, GA: Om Publishing), 2001, 303 pagini. Aceasta este cartea care a initiat totul pentru multi! Completa, usor de citit si foarte convingatoare. Multumesc foarte mult, Wolf!

Biserica organica (Organic Church), Neil Cole (San Francisco, CA, Jossy-Bass), 2005, www.cmaresources.org. Actioneaza Dumnezeu doar la mari departari de noi, sau a actionat El doar cu multi ani in urma? Aceasta carte reprezinta relatarea unei miscari care a inceput in California si s-a extins in jurul lumii.

Pur si simplu biserica (Simply Church), Tony si Felicity Dale (Austin, TX, Karis Publishing), 2002, 120 pagini. O foarte buna introducere la cele legate de bisericile din case.

Un website de calitate: www.house2house.org

Crestinism pagan: radacinile practicilor noastre crestine (Pagan Christianity: The Roots of Our Christian Practices), Frank Viola si George Barna (Tyndale House). O carte plina de referinte, care expune radacinile pagane ale practicilor noastre bisericesti de astazi.

Miscari de plantare ale bisericilor (Church Planting Movements), David Garrison (Richmond, VA: Comitetul International de Misiune al Conventiei Baptiste de Sud), 1999. O cartutie de 30 de pagini este oferita in mod gratuit pe website-ul www.churchplantingmovements.com. Intreaga carte si multe alte resurse pot fi comandate aici.

Metode de misiune: a apostolului Pavel sau a noastra? (Missionary Methods: St. Paul's or Ours?), Rolland Allan (Grand Rapids: Erdmans), 1954. Misionar anglican in China, Allan a afirmat ca scrierile lui nu vor fi citite decat la cel putin 20 de ani de la moartea lui. Dar el inca ne vorbeste! Un adevarat clasic.

Miscarea globala a bisericilor din case (The Global House Church Movement), Rad Zdero (Pasadena: William Carey Library), 2004. O foarte reusita introducere la subiectul biserici din case, scrisa de un prieten bun.

Pentru echipare, exemple si provocari din partea lui David Watson, un pionier de seama in ceea ce priveste facerea de ucenici, vizitati www.cpmtr.org. Practic si patrunzator!